

VƯƠNG SÓC

CHỜ GỌI TÔI LÀ NGƯỜI

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Vương Sóc sinh năm 1958 tại Nam Kinh. Năm 1976 ông nhập ngũ, song không thỏa được khao khát chiến tranh và mơ ước thành anh hùng. Năm 1980 ông xuất ngũ, làm nhân viên kinh doanh cho công ty Y dược Bắc Kinh, được ba năm thì thôi việc. Từng thử sức buôn bán nhưng đều thất bại, trong lúc không có việc gì làm ông bắt đầu sự nghiệp sáng tác của mình. Vương Sóc là một hiện tượng lạ trong văn học Trung Quốc, ông được coi là người khởi xướng ra dòng "văn học lưu manh" cực kỳ lạ lẫm, những tác phẩm "không giống ai" của ông tính tới nay đã bán ra không dưới 2.000.000 bản. Vương Sóc là người đầu tiên dám phê phán các nhà văn lớn Trung Quốc như Kim Dung, Mạc Ngôn, thậm chí cả Lỗ Tấn. Năm 2004 ông được tạp chí *Time* của Mỹ bình chọn là 1 trong 20 nhân vật tầm cỡ châu Á.

CHỜ GỌI TÔI LÀ NGƯỜI

Dịch từ nguyên tác tiếng Trung: 《千万别把我当人》
Nhà xuất bản Văn nghệ Hồ Nam, 1993

Copyright © 1993 by Wang Shuo

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa tác giả
Vương Sóc và Nhã Nam, 2006.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Cổ phần Văn hóa
và Truyền thông Nhã Nam, 2010.

Bản quyền tác phẩm được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc chế bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền.

Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

VƯƠNG SÓC

CHỖ GỌI TÔI LÀ NGƯỜI

LÊ TÙNG LÂM - HÀ THỊ CẨM YẾN *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

CHƯƠNG I

“Cuộc họp hôm nay có bốn vấn đề cần thảo luận. Vấn đề thứ nhất do đồng chí Trưởng Ban thư ký Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng Triệu Hàng Vũ trình bày về tình hình hoạt động của Ban thư ký trong giai đoạn trước với các cổ đông. Vấn đề thứ hai là do trong các cổ đông có tồn tại một số ý kiến không tín nhiệm một vài lãnh đạo của Ban thư ký, để giải tỏa thắc mắc của các cổ đông, để chứng minh lần thi đấu này là thực sự cần thiết, chúng tôi đã tìm được một băng video ghi cảnh thi đấu ở Sapporo¹, sẽ phát cho các vị cổ đông xem trong thời gian giải lao. Vấn đề thứ ba có liên quan tới việc đổi tên cho Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng và cơ cấu thường trực của Ban thư ký. Vấn đề thứ tư là để công việc được tiến hành thuận lợi, chúng tôi thực hiện hoạt động nhận tiền quyên góp lần thứ ba - mong các vị cổ đông không ra về trước giờ tan họp.”

Đây là một nhà hát có sức chứa tới hơn nghìn người,

1. Sapporo: thành phố thuộc Hokkaido, Nhật Bản.

hiện giờ các chỗ ngồi đều vắng tanh vắng ngắt. Trên sân khấu bày chiếc bàn tròn lớn, người tham dự cuộc họp ngồi chen chúc xung quanh, một luồng ánh sáng chiếu lên gương mặt người chủ trì. Đó là một thanh niên cực kỳ đẹp trai.

Luồng ánh sáng chuyển động về phía người đàn ông đeo kính có gương mặt xanh xao, mái tóc bù xù đang ngồi cạnh người chủ trì, mắt kính phản quang khiến người ta gần như không thể nhìn thấy đôi mắt của ông ta. Xem cách nói gấp gáp cũng đủ nhận ra đây là người dễ bị kích động. Ông ta chính là Triệu Hàng Vũ, Trưởng Ban thư ký Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng.

“Về công việc của Ban thư ký Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Hoa mở rộng, tôi xin trình bày bốn điểm. Sau khi trình bày xong mời các vị cổ đông đặt câu hỏi, hỏi trực tiếp hay đưa giấy cũng được, tôi xin lần lượt trả lời. Nếu có câu nào tôi không trả lời được thì những đồng chí khác trong Ban thư ký sẽ giải đáp. Trước tiên tôi cần phải nói rằng êkip Ban thư ký đã làm việc rất tốt, công việc cũng có chút thành tích. Thứ hai là Ban Thư ký làm việc rất vất vả. Ở đây tôi có vài con số muốn nói cho mọi người biết, từ khi Ban thư ký bắt đầu làm việc, mọi nhân viên chúng tôi từ trên xuống dưới chưa từng được ăn ngon ngủ yên. Chẳng đường đã đi vất vả như đường từ Bắc Kinh vượt qua Thái Bình Dương tới San Francisco vậy. Tổng cộng ăn hết hơn bảy nghìn gói mì tôm, hút hơn mười bốn nghìn điếu thuốc, uống tới hơn một trăm cân trà. Trong trương mục đã ghi rõ các khoản tiền, không một xu nào rơi vào túi riêng của tôi

cả. Thứ ba, cá biệt có thể có đồng chí khi nấu mì đã ăn vài quả trứng chiên, khi làm đêm ngoài uống chè ra còn dùng thêm ít mật ong. Đối với những trường hợp chỉ vượt tiêu chuẩn như vậy, chúng tôi phát hiện một xử lý một, quyết không nương tay. Cũng xin hoan nghênh các đồng chí đã thẳng thắn phê bình. Sau đây tôi xin trình bày về tình hình công tác của Ban thư ký gần đây, cũng chính là điểm cuối cùng. Trong hội nghị cổ động lần trước, chúng ta đã ra nghị quyết phải tìm truyền nhân của Đại Mộng quyền. Hội nghị vừa kết thúc, chúng tôi đã lập tức phái 9 đội đi khắp nơi tìm kiếm. Tính tới đêm qua đã có 8 đội trở về. 8 đội này đã đi khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc nhưng đều trở về tay trắng. Giờ chúng ta chỉ có thể hy vọng vào đội thứ 9 mà thôi. Đội này do nữ nhân viên giỏi nhất của Ban thư ký là Bạch Độ dẫn đầu, trước lúc xuất phát tôi đã kiên quyết ra lệnh: Không tìm được truyền nhân Đại Mộng quyền thì đừng quay về gặp tôi! Tôi rất tin tưởng năng lực của đồng chí Bạch Độ, chỉ cần người đó còn sống thì dù phải đi khắp chân trời góc bể cô ấy cũng sẽ tìm được anh ta. Tuy nhiên có một sự thực khốc liệt đang bày ra trước mắt chúng ta, chúng ta không thể không nghĩ tới khả năng Đại Mộng quyền đã bị thất truyền. Nói cho cùng thì lần cuối cùng chúng ta nghe được tin tức về truyền nhân Đại Mộng quyền là hơn 90 năm trước. Chúng tôi nhận ra người tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn¹

1. Nghĩa Hòa Đoàn: một phong trào khởi nghĩa của người dân Trung Quốc chống lại người nước ngoài diễn ra cuối thời nhà Thanh (1899 - 1901). Sau bị liên quân 8 nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Mỹ, Đức, Ý, Áo Hung tiêu diệt.

bị giải ra pháp trường trong bức ảnh năm đó chính là Chuồng môn nhân của Đại Mộng quyền.”

Triệu Hàng Vũ mở chiếc túi da đen đặt trên bàn, lấy ra một tấm ảnh đen trắng đã được phóng to. Trong ảnh là một đám dân đen áo quần rách rưới đang bị đội lính tuần tay cầm yêu đao giải ra pháp trường. Trong đó có một người đàn ông da đen mình trần, dáng người mập mạp, tóc tết đuôi sam quấn quanh cổ, bên cạnh có đánh dấu một mũi tên đen nho nhỏ.

“Đây là do nhân viên tình báo của chúng tôi chụp lại trong điện Louvre ở Paris. Người đàn ông có mũi tên đen chỉ vào ở trong ảnh chính là Chuồng môn đương thời của Đại Mộng quyền, còn danh tính què quán thì không có cách nào khảo cứu.”

Triệu Hàng Vũ đưa tấm ảnh cho người bên cạnh để mọi người truyền tay nhau xem, ai cũng nhìn đi nhìn lại người đàn ông thô kệch trong bức ảnh một cách hứng thú.

“Giống gã đồ tể phải không?” Triệu Hàng Vũ châm điếu thuốc, hỏi người đàn ông gầy gò có dáng dấp như một vị giám đốc với mái tóc bóng mượt, mặc âu phục đeo kính gọng vàng đang chăm chú nhìn bức ảnh. “Anh nên hiểu điều này, chân nhân bất lộ tướng.”

“Các anh làm thế nào để biết đây là Chuồng môn của Đại Mộng quyền?” Người đàn ông gầy gò hỏi lại.

“Chúng tôi có bốn bằng chứng để chứng minh điều này.” Triệu Hàng Vũ gầy gầy tàn thuốc, chậm rãi nói. “Đầu tiên chúng tôi tra trong hồ sơ lưu trữ của nhà Thanh,

và đọc một số lượng lớn ngoại truyện đã sử có ghi chép về các hoạt động chiến đấu của Nghĩa Hòa Đoàn suốt một dải từ Bắc Kinh đến Thiên Tân. Tất cả các ghi chép đều cho thấy rằng, năm đó, khi Nghĩa Hòa Đoàn hoạt động mạnh mẽ nhất, dưới quyền của Tào Phúc Điền ở huyện Tĩnh Hải thành phố Thiên Tân có viên đại tướng giỏi dùng Đại Mộng quyền, mượn lực chế nhân, súng đạn Tây dương không động đến được một sợi lông của người đó. Cuộc chiến tại tô giới Tử Trúc Lâm và giáo đường North Cathedral anh ta đều tham gia, giết chết vô số người Tây. Sau khi khu vực Bắc Kinh, Thiên Tân bị chiếm đóng, có người trong đội quân của Lưu Thập Cửu ở thôn Cao Gia còn nhìn thấy anh ta. Sau đó, vị hảo hán này cũng bị bắt với Đại Dao Vương Ngũ ở Bắc Kinh, bị chém ở Thái Thị Khẩu¹⁾. Đó là điểm thứ nhất. Thứ hai, thông qua bức ảnh này, chúng tôi đã tìm được con cháu của người tuần bổ dẫn đầu trong ảnh. Người lính tuần này đã tự sát vì sợ tội trong Cách mạng văn hóa, nhưng chúng tôi tìm được ‘Đại Mộng quyền phổ’ trong nhà ông ta. Căn cứ vào lời kể của Quế Lôi Thanh, cư dân ở số 125 ngõ Thái Lai, phố Tiểu Quách Trang, quận Hà Đông thành phố Thiên Tân, cha anh ta có được cuốn quyền phổ này khi xử trăm tù binh Nghĩa Hòa Đoàn năm đó, rốt cục là vị nào thì không thể biết được. Người của Nghĩa Hòa Đoàn bị bắt không nói rõ danh tính, chỉ luôn miệng nói: ‘Sau hai mươi năm nữa lại làm một

1. Thái Thị Khẩu: pháp trường hành hình phạm nhân đời Thanh.

trang hảo hán'. Có một điểm có thể khẳng định, cha anh ta chỉ tham gia hành động sát hại các tráng sĩ của Nghĩa Hòa Đoàn một lần. Mà là do lính Tây bắt đi và bị chụp ảnh lại. Bởi vậy, cuốn quyền phổ này phải là của những người trong bức ảnh. Chúng tôi cũng tìm được ngài Boll Per là con cháu của vị giáo sĩ truyền giáo người Pháp Boll Per - người đã chụp lại bức ảnh này, hiện nay đang làm tùy viên của Đại sứ quán Pháp tại Trung Quốc. Ngài ấy đã rất nhiệt tình kê khai cho chúng tôi danh sách những người bạn của ông nội đã từng đến Trung Quốc hồi đó. Cuối cùng chúng tôi đã tìm được viên hạ sĩ quan chỉ huy quân Pháp trước kia nay ở thành phố Toulouse phía Nam nước Pháp tên là Radu, chính là người châu Âu mặc quân phục đứng cuối hàng trong bức ảnh. Ông cụ đã hơn một trăm tuổi, nhưng vẫn còn tráng kiện, ký ức về những việc đã xảy ra trong cuộc viễn chinh đến Trung Quốc vào cuối thế kỷ trước cũng còn rất rõ, đương nhiên bây giờ ông có quan hệ rất hữu hảo với nhân dân Trung Quốc. Sau khi biết ý định của chúng tôi, ông Radu đã lập tức chỉ cho chúng tôi người đàn ông mà mũi tên chỉ vào, nói anh ta chính là 'bậc kỳ nhân có thể làm thay đổi hướng bay của đạn'. Theo lời kể của Radu, ông đã từng chiến đấu với người này, khi đó một hàng người nhằm vào anh ta cùng bắn, nhưng tất cả đạn bắn ra đều bay ngược trở lại làm chết một loạt lính Tây ngay tại đó. Trong lúc hoảng loạn, ông Radu đã nhắm bắn lên trời, không ngờ phát súng lại bắn trúng vào người đó, thế là bọn họ ủa đến bắt anh ta lại, còng tay giải đi."

“Đáng tiếc, đáng tiếc!” Tất cả cùng than thở.

“Nhân tiện nói thêm, ông Radu cảm thấy rất hối hận về những gì mình đã làm khi còn trẻ, luôn miệng nhờ chúng tôi chuyển lời xin lỗi của mình đến nhân dân Trung Quốc.”

“Tôi có bốn vấn đề muốn hỏi đồng chí Trưởng Ban thư ký.” Một vị chủ doanh nghiệp nông sản da mặt đen sạm, đáng vẻ thông minh hỏi Triệu Hàng Vũ: “Thứ nhất, nếu việc có hay không truyền nhân của Đại Mộng quyền còn chưa xác định được, vậy chúng ta có cần tiếp tục lãng phí tiền bạc và nhân lực để tìm kiếm hay không? Các môn phái võ lâm của nước ta đầy đủ cả, lẽ nào lại không thể sánh với Đại Mộng quyền hay sao? Anh sống chết theo đuổi cuộc tìm kiếm này phải chăng là vì một mối quan hệ cá nhân nào đó? Thứ hai, người Tây đã khôi phục lại quan hệ hữu hảo với nước ta, vì hòa bình thế giới, chúng ta có cần thiết gây chiến như vậy không? Thứ ba, nhân viên của Ban thư ký chỉ vền vẹn có hơn mười người, công việc cũng mới bắt đầu được một tuần, thế mà đã ăn hết bảy nghìn gói mì tôm, uống tới hơn một trăm cân trà, thực quá phí phạm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi khó lòng gánh vác được, cho dù có khó hạ thấp thêm tiêu chuẩn thì cũng nên bãi bỏ việc ăn uống quá ngon, nghiện thuốc quá nhiều đi, chung quy lại, không phải chúng tôi mời người ta đến ăn uống. Thứ tư, các anh đi Pháp điều tra, sao không sắp xếp để đại biểu cổ đông dẫn đầu?”

“Tôi xin được trả lời bốn câu hỏi mà vị đại biểu này

đã nêu.” Triệu Hàng Vũ nghiêm túc nói. “Cũng là bốn điểm. Thứ nhất, chúng tôi không chuẩn bị để chết treo trên một cái cây là Đại Mộng quyền. Đồng thời với việc tìm kiếm truyền nhân của Đại Mộng quyền, chúng tôi cũng tiến hành liên hệ với truyền nhân của các phái như Đại Bằng quyền, Ung Trảo Hầu quyền. Một khi chúng mình được Đại Mộng quyền đã thất truyền thì sẽ mời họ xuống núi. Ngoài ra, về hứng thú của cá nhân tôi với Đại Mộng quyền thì chỉ là muốn không chế địch giành thắng lợi mà thôi, không hề có động cơ cá nhân nào trong đó. Đại Mộng quyền mượn lực chế nhân thực sự là tuyệt chiêu đúc kết nghìn năm tinh túy của nước ta, chờ lát nữa xem video các vị sẽ biết. Nếu đem so thể lực với sự hung tợn thì những dân tộc ăn rau quả như chúng ta khó có thể thắng được các chủng tộc ăn thịt - như bản thân tôi, nếu tính về mười đời trước thì cũng là môn đệ thụ hương. Thứ hai, những người Tây già cả không phải lo, nhưng bọn Tây trẻ vẫn hung hăng sùng sộ. Nhìn thế giới ngày nay, chúng ta khó có thể tranh với người khác, đánh nhau không lấy được một cái huy chương vàng, sĩ diện của tổ tông coi như đã bị lũ con cháu hèn kém chúng ta làm cho mất hết rồi.”

“Cả nước cùng tiến lên rất khó,” người chủ trì xen vào. “Hơn một tỉ người phục vụ một người nổi trội nhất thì còn có thể. Để tôi nói, thứ mà tổ tông để lại ngoài ăn ra thì còn có đánh nhau.”

“Tôi vẫn chưa nói hết.” Triệu Hàng Vũ bất mãn lườm người chủ trì một cái, nói với mọi người. “Không làm như

vậy không được, nổi sỉ nhục hơn một trăm năm nay không tìm người thay chúng ta thì không thể được. Tôi bất chấp tất cả, ai có thể giúp được chúng ta, tôi sẽ móc cả trái tim mình ra trao cho người ấy. Anh chưa nghe người nước ngoài nói: ‘Một người Trung Quốc là một con rồng, một nhóm người Trung Quốc là một ổ giòi.’”

“Đấy là nói quá về chúng ta.”

“Anh làm sao vậy? Lúc ban đầu anh nói tôi đâu có ngắt lời anh.”

“Xin lỗi xin lỗi, anh nói tiếp đi.” Người chủ trì cúp mắt mỉm cười như biết lỗi nhìn Triệu Hàng Vũ: “Chỉ là tôi hơi xúc động.”

Triệu Hàng Vũ cực kỳ phấn khích nói với mọi người: “Điều này chứng tỏ người nước ngoài cũng hiểu được sự lợi hại của người Trung Quốc chúng ta, cho nên chúng ta lại có thể không thận trọng khi đề cử người này ư?”

“Chúng tôi đều rõ rồi, quan điểm này chúng tôi đã nghe rất thấu suốt,” mọi người cùng nói. “Hãy nói vấn đề tiếp theo đi.”

“Vấn đề tiếp theo, người này quan trọng như thế đối với chúng ta, để tìm được người đó chúng tôi ăn nhiều thêm vài gói mì có gì không được nào? Đừng nói ăn vài gói mì của các vị, nói thực, tôi phải làm âm ĩ chuyện này ra, tôi đây ăn cơm trong thành đều không cần trả tiền.”

“Tôi rút, tôi xin rút những lời vừa nói,” vị chủ doanh nghiệp nông sản nói. “Ăn đi, nên ăn, chỉ cần có thể ăn ra đạo lý này thì ăn bao nhiêu tôi cũng không thấy xót.”

“Tôi cũng chỉ nói như vậy thôi, chúng ta cũng không thể làm như thế. Con người tôi nói ra vài câu tức giận, chứ thật sự đem xương máu của dân đặt trước mặt chúng ta, chúng ta thực nuốt không trôi đâu.”

“Chúng tôi tin anh mà,” mọi người an ủi Triệu Hàng Vũ. “Nếu không tin anh, chúng tôi đâu dám đem những đồng tiền xương máu ra để anh sử dụng mà không cần chớp mắt?”

“Không phải, chỉ vì tôi cảm thấy rất buồn khi nghe những lời như thế.” Triệu Hàng Vũ mở to đôi mắt long lanh ngấn lệ qua cặp kính tha thiết nhìn người chủ doanh nghiệp nông sản. “Có khi nào việc tốt mà tôi lại quên các anh? Anh nói đi Pháp không báo với các anh thật là oan uổng cho tôi. Ai đi? Chẳng có ai đi cả, cho đến nay tôi vẫn không biết cửa Khải Hoàn Môn nước Pháp mở về bên nào. Điều là nghe nói, đó là thông tin các đồng chí của phân hội ở bên Pháp chuyển về.”

“Coi như tôi chưa nói, coi như tôi chưa nói vẫn không được sao?” Vị chủ doanh nghiệp nông sản kéo tay Triệu Hàng Vũ nói thành khẩn: “Anh vẫn chưa hiểu tôi ư? Chúng ta quen biết bao nhiêu năm rồi? Tôi là một người thô lỗ mà.”

“Hiểu,” Triệu Hàng Vũ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của vị chủ doanh nghiệp nông sản nói. “Tôi không trách anh, cũng không phải tôi tức giận với anh, tôi giận bản thân tôi, có chút việc như vậy mà cũng không làm cho gọn ghẽ.”

“Anh cũng đừng giận nữa,” người chủ trì nói. “Mọi

người đã nói rõ hết rồi, vậy là không còn chuyện gì nữa. Chúng ta còn phải gấp rút tiến hành nội dung tiếp theo của cuộc họp, nếu không sẽ không xong trước khi buổi biểu diễn bắt đầu mất.”

Mọi người bây giờ mới chú ý phía sau sân khấu đã có mấy nhóm nhạc công và nhân viên nhà hát kéo tới. Đám nhạc công tíu tít tìm ghế ngồi, chỉnh dây đàn, hai bên sân khấu vang lên tiếng tình tang không dứt. Nhân viên nhà hát cũng bắt đầu chuẩn bị phòng màn, bật ngọn đèn lớn chiếu thẳng lên sân khấu. Nền tấm phong bỗng nhiên xuất hiện một thảo nguyên đầy dê trắng, rồi một thành phố cao ốc xây san sát nhau. Mọi người đang ngồi họp trên sân khấu đều quay đầu lại nhìn. Người chủ trì vỗ tay nói: “Chú ý chú ý. Chúng ta nên nhanh chóng bàn bạc, nếu ai có hứng thú với buổi biểu diễn sau đây có thể nán lại thưởng thức. Bây giờ bàn về vấn đề tiếp theo.”

Người chủ trì cúi đầu nói với Triệu Hàng Vũ: “Thời gian tương đối gấp gáp, tôi thấy giờ giải lao giữa hội nghị nên bỏ đi chăng? Chúng ta vừa xem băng vừa thảo luận về việc đổi tên cho Ủy ban và Ban thư ký?”

“Được đấy,” Triệu Hàng Vũ đứng lên bảo với nhân viên nhà hát đang đứng gần tấm phong. “Bật máy lên, chuẩn bị chiếu băng.”

Nhân viên nhà hát cắm điện vào máy chiếu. Triệu Hàng Vũ nói với mọi người: “Qua một thời gian làm việc, chúng tôi phát hiện tên gọi của hai cơ quan Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng và Ban thư ký có

vấn đề, đem lại cho chúng ta một số phiền hà, cần phải đặt tên mới.”

“Tên Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng sao lại không dùng được?” Một chàng trai có dáng dấp hộ kinh doanh cá thể với mái tóc uốn xoắn nói. “Nghe rất oách đấy chứ.”

“Vấn đề chính là ở đấy,” Triệu Hàng Vũ trả lời. “Chúng tôi đến cửa hàng khắc dấu để đặt làm thì không ai dám nhận cả, nói chưa từng có Ủy viên trung ương nào đến chỗ họ khắc dấu, có quy định rõ ràng con dấu của quốc gia không thể khắc bừa. Nói thế nào cũng không được trừ phi có mệnh lệnh của cấp trên. Sau đó chúng tôi suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, cái tên này mang tính chính quyền, dễ gây hiểu nhầm. Không được, chúng ta không nên tự rước vạ vào thân. Chúng tôi nghĩ tên tổ chức của chúng ta phải mang sắc thái dân gian tự phát. Các đồng chí trong Ban thư ký chúng tôi đã nghĩ ra mấy cái tên nhưng đều cảm thấy không thích hợp. Ví dụ như ‘Tĩnh Sư Quán’, ‘Mãnh Long Đường’, tên nghe thì rất kêu song lại không thể hiện được ý tứ của chúng ta, dễ bị mọi người cho là tổ chức phản động, bị tẩy chay. Việc này khá rắc rối, mọi người thử nghĩ xem, đặt một cái tên hay vừa tao nhã vừa thực tế để ai nấy dễ nghe đến là hiểu rõ ngay.”

Tất cả trầm tư suy nghĩ.

“Không dễ đâu,” Vị chủ doanh nghiệp nông sản nói. “Đặt tên này khó thật.”

“Tôi nghĩ được nửa về trước,” ông giám đốc nói,

“Mọi người nghe thử xem có được không, Tổng động viên nhân dân toàn quốc...”

“Được, rất có ý tứ,” Triệu Hàng Vũ nói. “Tổng động viên cái gì?”

“Phù Hoa diệt Tây,” ông giám đốc trả lời.

“Không được không được,” người chủ trì nói. “Khiêu khích quá, chúng ta không phải muốn tiêu diệt bọn Tây, chẳng qua chỉ muốn đấu với chúng một trận. Một khi nhắc đến ‘diệt Tây’ thì vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng, đi ngược lại với chính sách của nhà nước.”

“Tốt nhất không nên dính dáng tới chính trị,” Triệu Hàng Vũ nói. “Những vấn đề như dân tộc thiểu số, tôn giáo, những người hiền đạt hay những nhân vật nổi tiếng trong xã hội đang tại thế hoặc có người thân còn sống thì không nên đề cập tới. Chúng ta là chúng ta, không cần liên quan tới bọn họ.”

“Trung nghĩa cứu quốc?” Chủ doanh nghiệp nông sản nói. “Tổng động viên nhân dân toàn quốc trung nghĩa cứu quốc.”

“Cũng không được.” Triệu Hàng Vũ cân nhắc một lát rồi nghiêm túc nói. “Cứu quốc gì? Cứu quốc ở đâu? Nước ta rất giàu mạnh, ngày càng phát triển, ý tứ của anh có vẻ như muốn dọa người khác. Cần phải nhớ kỹ điều này, chúng ta đều là người dân có trách nhiệm, nước nhà giàu mạnh, nhân dân được ăn no mặc ấm rồi mới có thể thư nhàn. Anh khẳng khái chỉ tiền làm đại biểu lẽ nào không phải vì anh không chủ ăn no mặc ấm mà còn rất giàu có sao?”

“Tiến ra thế giới thì thế nào?” Nhà kinh doanh hộ cá thể nói. “Ủy ban tổng động viên nhân dân toàn quốc tiến ra thế giới?”

“Cũng không được, hàm hồ.” Người chủ trì liếc nhìn sắc mặt của Triệu Hàng Vũ nói, “Hình như đã có Ủy ban thế kỉ 21 gì đó.”

“Tôi thấy thế này,” Triệu Hàng Vũ rất phóng khoáng, mỉm cười nói với mọi người. “Mục đích của chúng ta đã không biểu đạt được rõ ràng thì nên bỏ quách nó đi, gọi là Ủy ban Tổng động viên nhân dân toàn quốc, tổng động viên cái gì thì không cần biết. Đã hàm hồ thì hàm hồ luôn, hàm hồ có cái hay của hàm hồ, thứ nhất người ta không dễ phán đoán được ưu điểm nhược điểm của anh, thứ hai hàm nghĩa phong phú, ngoại diện không hề bị hạn chế. Anh nói gì cũng có lợi cho việc đoàn kết các nhân sĩ, các giai tầng trong xã hội.”

“Rất có ý tứ,” người chủ trì cười hì hì. “Rất tốt, tôi đồng ý với ý kiến của anh Triệu.”

Mọi người đều đồng ý thông qua nghị quyết đổi tên Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng thành Ủy ban Tổng động viên nhân dân toàn quốc, gọi tắt là Tổng hội. Tiếp đó mọi người lại nhất trí thông qua nghị quyết xóa sổ Ban thư ký Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng và tổ chức Đoàn chủ nhiệm của Tổng hội. Đoàn chủ nhiệm của Tổng hội chính là cơ quan thường trực của Tổng hội, sẽ xử lý tất cả sự vụ thường nhật của Tổng hội. Đại hội nhất trí nhiệt liệt vỗ

tay thông qua. Đoàn chủ nhiệm sẽ chọn người đảm nhiệm công việc, chủ nhiệm thường trực một người còn những lúc đặc biệt thì Đoàn chủ nhiệm sẽ có khoảng từ 13 tới 15 người do Chủ nhiệm thường trực tùy theo nhu cầu công tác mà bổ nhiệm, Đoàn chủ nhiệm của Tổng hội sẽ chịu trách nhiệm trước các vị đại biểu. Chủ nhiệm thường trực của Đoàn chủ nhiệm lần thứ nhất sẽ do nguyên Trưởng Ban thư ký Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng Triệu Hàng Vũ đảm nhiệm, đại hội nhất trí dành cho một tràng vỗ tay nồng nhiệt để thông qua.

“Cám ơn các vị,” Triệu Hàng Vũ gật đầu cảm ơn các vị đại biểu đang vỗ tay cổ vũ cho mình. “Tôi nhất định sẽ dốc hết sức làm việc, quyết không phụ sự ủy thác của quý vị. Sau đây xin mời xem băng.”

Triệu Hàng Vũ châm diếu thuốc lá cùng người chủ trì đi ra ngoài.

“Anh không xem sao?” Nhà kinh doanh hộ cá thể sửa lại cổ áo hỏi Triệu Hàng Vũ.

Triệu Hàng Vũ xua xua tay: “Tôi đã xem rồi, không nhẫn tâm xem lại.”

Chiếc ti vi bày cạnh bàn hội nghị màn hình sáng lên, hiện ra cảnh xe đua phóng nhanh vun vút, tiếp đó là một nhóm ngựa đua đang chạy vòng theo đường đua, đám kỵ sĩ cong mông cưỡi trên lưng ngựa. Sau đó màn hình đột nhiên tắt phụt, nháng lên một trận lấp lóe, lại xuất hiện một đấu trường quyền Anh đông nghìn nghịt, không khí

vô cùng sôi động. Vô số người cả nam lẫn nữ điên cuồng la hét, hoa tay múa chân. Chùm đèn trên đầu đám người lơ lửng chiếu xuống dưới võ đài, có một võ sĩ da trắng không lồ nặng khoảng bốn năm trăm bảng¹ với mái tóc vàng và bộ râu quai nón. Anh ta nắm chặt hai tay tiến về phía một võ sĩ da vàng đáng người gầy gò, hai tay thủ thế đang di chuyển liên tục ở phía trước mặt. Võ sĩ da vàng di chuyển rất linh hoạt tạo thành vòng vây quanh võ sĩ da trắng, hai tay liên tục thi triển các loại hư chiêu, trông như một con khỉ sợ hãi đang hư trương thanh thế khi con sư tử dần tiến lại gần. Võ sĩ da vàng tấn công, tay múa quyền bất thành linh phi thân đá một cước trúng cổ võ sĩ châu Âu, anh ta bị trúng một đòn hơi khuyu xuống, nhưng cái miệng đỏ máu toàn râu ria rậm rạp vẫn nở nụ cười tủm tỉm tiến lại phía võ sĩ da vàng. Võ sĩ da vàng liên tục phi thân đá vào người võ sĩ châu Âu, cái đầu to cộ của anh ta lắc la lắc lư hết phải lại trái y như chiếc trống bỏi nhưng nụ cười trước sau vẫn nở trên môi. Anh ta bất thần lè cái lưỡi đỏ hồng ra liếm liếm môi, dưới ánh đèn chiếu, cái miệng toàn râu ria bóng ánh lên lấp lóe. Võ sĩ da vàng dùng chiến thuật mưa dầm thấm đất cố gắng thi triển quyền cước đánh trúng võ sĩ da trắng, khán giả dưới võ đài ồ lên hết đợt này tới đợt khác. Đột nhiên tiếng la hét ngừng bật, rồi lại bùng lên với tần suất càng cao. Trên võ đài, võ sĩ da vàng đã hôn mê bất tỉnh ngã lăn ra đất, vừa

1. Đơn vị đo lường của Anh tương đương 0,45 kg.

xong, anh ta trúng một đòn rất nặng của võ sĩ da trắng.

Võ sĩ da trắng giờ cao đôi tay mập mập đáp lại tiếng hoan hô cổ vũ của khán giả

Trên võ đài lại xuất hiện một võ sĩ châu Á, bất luận chiều cao hay cân nặng đều không kém hơn so với võ sĩ Châu Âu kia song lại khá chậm chạp, liên tục bị trúng đòn của võ sĩ châu Âu, hai tay che mặt loạng choạng như sắp ngã, dường như đã bị đánh đến ngây dại. Cuối cùng anh ta kiên trì được vài hiệp thì như cái cọc bị chặt mất gốc ngã uỳnh ra đất.

Võ sĩ da trắng liên tục đánh bại các võ sĩ châu Á, cao có thấp có, béo có, gầy có. Có một võ sĩ da vàng nhanh nhẹn nắm được cổ tay của võ sĩ da trắng liền nhún người nhảy lên, muốn khóa lưng địch thủ nhưng trèo lên rồi thì không động đậy được nữa, bị thúc một cùi chỏ rất mạnh vào lưng, ngã lăn ra đất.

Võ sĩ da trắng giờ tay đáp lại tiếng hoan hô cổ vũ của khán giả.

Anh ta dần dần thu nhỏ thành một điểm sáng rồi biến mất, màn hình trở nên tối đen, ti vi đã tắt rồi.

Triệu Hàng Vũ cùng người chủ trì bước ra sau từ sau tấm màn, mọi người ngồi quanh bàn ai ai cũng nhìn ông ta với ánh mắt bi phẫn. Trên sân khấu chỉ còn bầu không khí lặng ngắt, ngay cả những nhạc công đang chỉnh dây đàn cũng đã phải dừng lại.

“Đáng giận hay không đáng giận?” Triệu Hàng Vũ sắc mặt nghiêm trọng nhìn những người ngồi quanh bàn.

“Tức chết đi được,” nhà kinh doanh hộ cá thể buồn bã nói.

Chủ doanh nghiệp nông sản gương mặt tím tái như gan lợn nói:

“Đây là lúc nào mà chúng dám coi thường người Trung Quốc như vậy.”

Trên nét mặt tất cả mọi người Trung Quốc trên sân khấu kể cả các nhạc công và nhân viên nhà hát đều phẳng phất nét thương tâm.

“Gã béo đã hạ độc thủ với đồng bào của chúng ta chính là đại lục sĩ Alven của đoàn xiếc Kellerna. Chúng tôi đã qua các kênh thông tin gửi lời mời hấn đến Trung Quốc du lịch.” Triệu Hàng Vũ nghiêm trang nói. “Kế hoạch của chúng tôi là chỉ cần hấn đặt chân lên lãnh thổ Trung Quốc thì lập tức bắt hấn lại, các võ sĩ của chúng ta sẽ luân phiên giao đấu, dùng chiêu xa luân chiến với hấn, đến khi hấn ngã gục mới thôi. Do đó chúng ta phải chuẩn bị hy sinh một số võ sĩ.”

“Không thể không được,” người chủ trì giải thích. “Mọi người cũng nhìn thấy rồi đấy, gã béo này không phải kẻ tầm thường. Chúng ta cần bảo đảm khi chủ tướng xuất mã phải nắm chắc phần thắng.”

“Ý các vị là muốn ngôi chủ tướng sẽ do truyền nhân Đại Mộng quyền đảm đương?” Vị giám đốc công ty hỏi.

“Đúng vậy,” Triệu Hàng Vũ nói. “Phi truyền nhân Đại Mộng quyền không xong.”

“Tôi đồng ý với cách làm này.” Giám đốc công ty

ngoảnh mặt lại nói nghiêm túc với mọi người: “Giao chiến với kẻ địch hùng mạnh, không thể cứ lao đầu vào đánh mà phải dùng trí. Cần hình thành cục diện bao vây diệt địch, lực lượng của ta phải gấp mười lần quân địch, đồng thời cần lưu lại thứ vũ khí mạnh nhất để tung ra khi kẻ địch suy kiệt nhất.”

“Chính là ý này,” Triệu Hàng Vũ nói. “Dụ địch thâm nhập, đóng cửa đánh chó.”

“Các anh có thể bảo đảm sẽ lừa được hần tới đây không?” Nhà kinh doanh hộ cá thể nói. “Theo kinh nghiệm của tôi, người ta bây giờ không dễ bị lừa đâu.”

“Không lý nào hần lại không đến.” Triệu Hàng Vũ nói. “Gã vẫn không biết chúng ta mời gã đến làm gì, gã tưởng rằng chúng ta hiếu khách. Cứ để tôi lo, tất cả đều không thành vấn đề, cái có vấn đề chỉ là tiền thôi.”

Triệu Hàng Vũ ôn hòa nhìn khắp một lượt, những người gặp phải ánh mắt của ông ta đều cúi đầu xuống.

“Không phải chúng tôi kêu khổ với các vị,” Triệu Hàng Vũ nói. “Các vị thử nghĩ xem, tổ chức một hoạt động lớn như vậy, lại phải tiếp đãi người nước ngoài, phép lịch sự không thể thiếu được. Lại phải bồi dưỡng tuyển thủ nước ta, Đoàn chủ nhiệm bao nhiêu người cũng phải ăn phải uống, có chỗ nào không phải tiêu tiền. Bốn vạn đồng tiền quyên góp hai lần trước đã tiêu hết từ lâu rồi, từ hôm qua tới giờ chúng tôi chả có gì để bỏ vào bụng cả.”

“Không phải chúng tôi không muốn góp tiền,” ông giám đốc công ty nói. “Việc này có quan hệ đến tinh thần

dân tộc, nếu có người không muốn chi tiền há lại không sợ bị người đòi chỉ mặt mũi là Hán gian sao? Vấn đề là, đây đã là chuyện của toàn dân tộc thì toàn dân tộc nên góp sức, anh không thể chỉ dựa vào mấy người chúng tôi cấp lương phát tiền được, dân tộc này cũng không phải chỉ là dân tộc của mấy người chúng tôi. Chuyện tiêu hết tiền của mấy người chúng tôi thì cũng chẳng có gì đáng nói, vấn đề là cứ chạy ăn từng bữa như vậy thật chẳng ra sao. Tôi cũng nhìn ra rồi, số tiền phải chi tiêu sau này tính ra không ít, chúng tôi đâu có rút gân lột da thì cũng đủ làm nhân hấp được mấy sạp bánh bao đây?”

“Nói rất hay,” chủ doanh nghiệp nông sản nói. “Bỏ ra bao nhiêu tiền tôi cũng không mấy bận tâm, cùng lắm coi như mấy năm nay làm không công. Nếu các anh thấy tôi có thể bán được giá cao thì bán tôi cũng xong. Điều kiện chỉ có một thôi, việc này các anh phải thành công.”

“Tôi đảm bảo.”

“Đảm bảo cái gì? Truyền nhân Đại Mộng quyền không phải các anh vẫn chưa tìm được sao? Người đó vẫn chưa tìm thấy, anh lại lừa gã Tây đến đây để làm gì? Chúng ta đừng để xảy ra chuyện trước cửa nhà, bày xong trận lại bị người ta đánh cho. Giờ thì thành chuyện lớn rồi, thể diện của cả tử người già trẻ lớn bé chúng ta thật không biết giấu vào đâu.”

“Chúng ta chỉ biết dựa vào anh ta,” nhà kinh doanh hộ cá thể nói một cách nghiêm trang. “Nếu vẫn không tìm thấy người đó thì theo tôi chúng ta tốt nhất nên rút lui cho

sớm, đừng tốn công vô ích kéo lỗ to đấy.”

“Tôi đảm bảo chậm nhất là mấy ngày nữa sẽ cho mọi người thấy con người bằng xương bằng thịt này,” Triệu Hàng Vũ nói. “Các vị lo thừa rồi.”

“Thế thì chúng ta một tay giao người một tay giao tiền,” nhà kinh doanh hộ cá thể nói. “Dẫu sao đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, các anh cứ tạm đối phó, về nhà ăn hai ngày.”

“Các anh sao lại không hiểu đạo lý như thế...” Triệu Hàng Vũ lo lắng đến mức mồ hôi chảy đầy trán.

Lúc đó, một người đàn ông trung niên lịch lãm nhẹ nhàng bước đến bên cạnh người chủ trì, nói nhỏ mấy câu.

Người chủ trì nghiêng đầu nói với Triệu Hàng Vũ: “Chủ nhiệm Triệu, chúng ta nhanh lên một chút. Giám đốc nhà hát đã giục rồi, sắp tới giờ mở màn biểu diễn.”

“Thế thì được rồi được rồi,” Triệu Hàng Vũ cúi đầu nhìn xuống chiếc đồng hồ trên tay mình. “Cuộc họp hôm nay sao lại kéo dài thế này nhỉ? Tôi nói hết mấy câu này là xong, không phải các anh nói thế nào cũng không chịu hiểu lý lẽ chứ? Tôi không hề muốn các anh gánh tất cả mọi chi phí của giải đấu, chỉ cần các anh giúp đỡ chút kinh phí ban đầu thôi, lại càng không phải ăn không của các anh, đâu phải có đi không có về. Tính để các anh góp phần, sau này công việc phát triển, nhất định sẽ có doanh thu, bản hội không những trả đủ cho các anh mà còn giúp các anh kiếm thêm một khoản. Mọi người thử nghĩ xem mùa hè năm nay không có giải đấu quốc tế lớn nào được tổ chức

cả, giải đấu của chúng ta nhất định sẽ rất náo nhiệt, lại thêm tính chất của cuộc đấu, cả xã hội nhất định sẽ chăm chú nhìn vào. Không nói tới mấy khoản thu lật vạt như tiền vé, chỉ riêng tiền quảng cáo thôi đã đủ vút bay đầy trời rồi. Chúng tôi vẫn còn mấy tổ chức bán đồ quyền góp, phát hành kế hoạch xổ số lớn, tập trung tài lực của toàn xã hội. Lúc đó chỉ sợ cái các vị thu được về không chỉ là con số còn con bỏ ra trước đó thôi đâu. Tầm nhìn cần phải xa một chút, không thả con săn sắt sao bắt được cá rô?”

Trong nhà hát vang lên tiếng chuông mời vào lần thứ nhất, vài khán giả lễ tề đang ăn kem ốc quế tiến vào, nhìn thấy đám người trên sân khấu liền lập tức tìm chỗ ngồi xuống, xem vô cùng chăm chú. Có người chạy như bay ra gọi bạn bè đang đi chơi ngoài phòng nghỉ của nhà hát.

“Chúng ta thực sự không thể lại bỏ lỡ thời cơ, xin các vị mau phát biểu ý kiến.”

“Chúng tôi vẫn là chưa bắt được thỏ chưa giết chim ưng.”

“Trước tiên cứ đưa một ít tiền, một ít tiền được không? Mỗi người một trăm cho chúng tôi qua được ngày hôm nay.”

Một anh chàng bị cô bạn gái kéo chạy như bay vào trong rạp vừa liếm kem vừa ngạc nhiên nói:

“Không đúng, rõ ràng là mua vé xem ca nhạc, sao giờ lại biến thành kịch nói?”

Sau sân khấu, Triệu Hàng Vũ vừa đếm mấy tờ ngân phiếu lèo tèo trong tay vừa chửi bới thậm tệ đám cổ đông với người chủ trì:

“Thật là một lũ tiểu nhân, đuổi chúng ta như đuổi ăn mày. Anh có tin được không, ở bất kỳ nước nào trên thế giới tổ chức tiết mục đánh người ngoại quốc đều sẽ không thể thảm như thế này đâu.”

“Trong trình tự cuộc họp hôm nay chúng ta có vài sơ suất,” người chủ trì khẽ cười, cung kính nói. “Lúc đầu nên cho xem băng ngay, thừa lúc họ phẫn nộ rồi chặt tiền. Hơn nữa anh thực thà quá, lại nói cho họ biết chưa chắc đã tìm được truyền nhân của Đại Mộng quyền là làm sao?”

“Làm tôi lo quá, tôi đổi thành người ngoại quốc đánh người Trung Quốc,” Triệu Hàng Vũ căm hận nói. “Đi, tôi với anh cùng đi, xem Bạch Độ đã về hay chưa. Chuyện thành bại lần này giờ đều phải trông vào cô ấy.”

“Tôi không đi được,” người chủ trì nói. “Tí nữa là buổi biểu diễn ở đây bắt đầu rồi, tôi phải lên sân khấu, tôi là người dẫn chương trình, thiếu ai thì thiếu chứ không thể thiếu tôi được.”

“Nói cho tôi biết,” Triệu Hàng Vũ nheo mắt nhìn thẳng vào người chủ trì. “Anh ngày nào cũng đứng ở đây diễn hết vở này tới vở khác thì kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Không cần thiết mà,” người chủ trì trả lời. “Tôi thấy anh đừng đến nhà Bạch Độ nữa, trời nóng thế này, gọi cuộc điện thoại không phải là xong sao, gọi điện thoại cũng thế.”

“Không phải tôi lo lắng, tôi chỉ không cam lòng thôi, phí công sức suốt nửa ngày trời mà lúc sắp thành công thì lại xôi hỏng bỏng không.” Triệu Hàng Vũ đi theo người chủ trì vào bục điện thoại phía sau sân khấu.

CHƯƠNG II

Ánh trắng sáng vàng vặc như nước trải trên cánh đồng ngoại ô thành Bắc Kinh, đoàn tàu treo đèn sáng trưng chậm rãi tiến về thành phố lớn đèn đuốc tựa sao sa nằm ngay trước mặt.

Một cô gái dáng người cao ráo thanh mảnh đang ngồi trước cửa sổ trong một toa xe nằm khoảng giữa đoàn tàu, những hành khách khác trong khoang đều đang bận rộn lấy hành lý nặng nề trên giá xuống, vậy nhưng cô không hề động đậy, đôi mắt buồn bã không chớp chăm chú nhìn vào mấy món đồ bày trước cửa sổ.

Trên kệ cửa sổ có đặt mấy tờ điện báo, thông điệp trên tấm điện càng ngày càng ngắn lại, có thể thấy được sự cấp bách và khốn quẫn của người gửi.

“Phải tìm được truyền nhân Đại Mộng quyền, mau đưa anh ta về Bắc Kinh.”

“Mau đưa truyền nhân Đại Mộng quyền về Bắc Kinh.”

“Mau đưa Đại Mộng quyền quay về!”

“Đại Mộng quyền mau về!”

“Cứu mạng!”

“Bạch Độ, chúng ta có nên thu dọn một chút không, sắp xuống tàu rồi?” Một anh chàng cao to đẹp trai đi vào giữa toa xe, chống hai khuỷu tay lên thành giường trên nói với cô gái.

“Ừ, dọn dẹp đi.” Bạch Độ đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói với một người đàn ông gầy gò đang ngồi ở giường dưới đọc say sưa một quyển sách nhỏ đóng bìa các tông vụng về có vẽ hình các thế quyền cước: “Lưu Thuận Minh, đưa túi cho tôi, dưới mông anh ấy.”

Lưu Thuận Minh thân hình còm nhom rút cái túi xách dưới mông mình đưa cho Bạch Độ, mắt thậm chí còn không ngước lên.

“Lưu Thuận Minh!” Tôn Quốc Nhân, anh chàng cao to đẹp trai đó nói với người đàn ông gầy gò. “Anh phải làm gì đi chứ, đừng ôm mãi cái quyển sách rách nát ấy, đọc mãi không xong.”

“Vội cái gì chứ?” Lưu Thuận Minh khó chịu nói. “Tôi nơi rồi lấy hành lý cũng không muộn, xem nốt đoạn này đã.”

“Đừng lảm nhảm nữa, tôi giúp một tay đi,” Tôn Quốc Nhân kéo Lưu Thuận Minh ra. “Anh vẫn cho rằng đọc quyển quyền phổ rách đó thì sẽ lập tức tinh thông ngay hay sao?”

“Thực ra cũng chả có gì khó cả,” Lưu Thuận Minh giúp Tôn Quốc Nhân đưa một cái va li kéo rất nặng từ trên giá hành lý xuống. “Không phải bốn lạng đầy ngàn cân

hay sao, cái gì cần hiểu tôi đều nắm vững rồi.”

“Cô gọi người nhà ra đón chúng ta chưa?” Tôn Quốc Nhân hỏi Bạch Độ. “Chuyến tàu này chậm tám tiếng, đến nhà ga chắc cũng không có xe đâu.”

“Tôi còn mặt mũi nào gọi người nhà tới nữa,” Bạch Độ nói. “Tôi đang nghĩ chúng ta có cần đến tạm biệt Triệu Hàng Vũ không đây.”

“Không gặp thì làm sao?” Lưu Thuận Minh sững sờ hỏi.

“Có nên hay không đây?” Bạch Độ liếc Lưu Thuận Minh một cái. “Trước kia chúng ta làm hay không làm nhỉ?”

“Trước kia tôi thì cái gì cũng không phải làm,” Lưu Thuận Minh nói.

“Thế thì tùy anh thôi,” Bạch Độ nói. “Chuyện này hỏng rồi, chúng ta chẳng ai lo cho ai được nữa, coi như cả đời này chưa từng gặp mặt nhau.”

“Không được thất bại,” Lưu Thuận Minh nói. “Khó khăn lắm chúng ta mới làm chung với nhau, lại hợp tính, tôi không nỡ chia tay với mọi người.”

“Bây giờ không có cách nào, đành phải như vậy thôi,” Bạch Độ nói. “Không tìm được diễn viên chính, màn kịch của chúng ta không thể diễn tiếp được.”

Đoàn tàu tiến vào ga, tiếng phanh két một tiếng, hành khách trên tàu lũ lượt kéo xuống.

“Có thể như vậy sao?” Khi ba người xuống tàu, Lưu Thuận Minh đột nhiên nói. “Vấn đề không phải là truyền

nhân Đại Mộng quyền sao, tôi làm truyền nhân Đại Mộng quyền thì thế nào?” Lưu Thuận Minh hai tay xách chiếc va li, gân guốc khô quắt căng ra.

“Mọi chiêu thức tôi đều nhớ hết rồi.”

“Tôi sợ anh sẽ bị gã Tây đánh chết mất.” Bạch Độ đi thẳng về phía trước.

Trên sân ga, dù nhà cửa bốn phía đều treo đèn nê ông và các loại đèn khác sáng lấp lánh nhưng vẫn là một không gian tĩnh mịch, người qua lại rất thưa thớt, những vị khách qua đêm trên sân ga đều đã cuộn mình ngủ say. Từ xa có thể nhìn thấy những con đường vắng tanh chiếu đèn sáng rực không người qua lại. Toàn thành phố trông như một sân khấu lớn đã mở màn nhưng không hề có diễn viên biểu diễn.

Ba người đi tới bãi đậu xe có treo biển “Điểm thuê xe” được chiếu đèn tuýp. Phòng quản lý vẫn bật đèn vắng lặng, từng dãy xe xếp thành hàng dài sáng lấp lóe dưới ánh đèn trong bãi nhưng tất cả đều không có tài xế.

“Xem ra chúng ta hôm nay phải rẽ về nhà rồi.” Tôn Quốc Nhân nói, khoác chiếc ba lô lên vai.

“Để tôi tìm đã,” Bạch Độ không cam tâm đi khắp cả bãi xe, lần lượt xem kỹ từng chiếc xe một. “Không chừng chúng ta lại may mắn bắt được một chiếc.”

“Tôi phát hiện cô gái này rất cố chấp.” Tôn Quốc Nhân nói với Lưu Thuận Minh rồi lại quay sang Bạch Độ. “Đừng tìm nữa, tôi đưa cô về là được mà.”

“Không cần.” Bạch Độ tìm một vòng, thất vọng quay lại. “Anh cứ đi về đi, chúng ta không cùng đường.”

“Tôi sẽ đưa cô ấy về,” Lưu Thuận Minh nói với Tôn Quốc Nhân, “Chúng tôi vừa hay đi cùng đường.”

“Anh không cần đưa tôi về đâu,” Bạch Độ quay lại nói với Lưu Thuận Minh. “Chúng ta người ở phía Tây Bắc, người ở phía Tây Nam, anh lại phải đi vòng vèo.”

“Không sao, nhà bà ngoại tôi ở hướng Tây Bắc, tôi đến nhà bà tôi ngủ.”

“Có thuận đường không? Thuận đường thì tốt.”

“Không cần tôi đưa về thì tôi đi đây.”

“Anh về đi,” Bạch Độ nói với Tôn Quốc Nhân. “Chúng ta sẽ liên lạc qua điện thoại sau.”

“Nếu trên đường gặp phải người xấu, đừng quên dùng Đại Mộng quyền đánh hấn nhé,” Tôn Quốc Nhân mỉm cười nói với Lưu Thuận Minh rồi khoác ba lô men theo đường cái đi về phía trước.

Lúc này, có một anh chàng mặc áo ba lỗ đạp xích lô xuất hiện trong bóng tối, phóng vút tới trước mặt Bạch Độ và Lưu Thuận Minh, chống chân đạp phanh xe dừng lại, mỉm miệng cười.

Tôn Quốc Nhân đang bước nhanh thoăn thoắt trên con đường cái đã chuyển sang màu đen thẫm sau khi được phun nước thì một chiếc xích lô phóng nhanh như tên bắn chạy vút qua, ngồi trên xe là Bạch Độ và Lưu Thuận Minh quay đầu lại tươi cười vẫy tay chào:

“Anh Tôn, đi chậm thôi.”

“Này!” Tôn Quốc Nhân đang vác ba lô nặng liền chạy theo, “Chờ tôi đi với.”

“Hết chỗ rồi,” Lưu Thuận Minh đắc ý hét toáng lên. Chiếc xích lô khi tới ngã tư liền rẽ sang phía Đông đi mất hút.

Tôn Quốc Nhân dừng chạy, miệng thở hổn hển bước loạng choạng:

“Thằng ranh, không thể nào hợp tác chung với các người.”

Trên con đường Kiến Quốc Môn rộng rãi sáng sủa, chiếc xích lô phóng như điên qua cây cầu vượt rồi thuận theo con dốc đi xuống.

“Không đúng rồi bác tài, anh đang đi Thông Huyện nhưng chúng tôi ở Bát Bảo Sơn.” Lưu Thuận Minh nhìn những tòa đại sứ quán nằm san sát trên đường nói. “Dừng lại đi.”

“Sao không nói sớm?” Anh chàng đạp xích lô nói. “Bây giờ mới nói thì xe tôi không dừng lại được đâu.”

“Sao nó lại không dừng được?”

“Nó không chịu nghe lời đâu, một khi đã đi là nhảy cẫng lên, phải chạy mấy cây số mới nghỉ xả hơi cơ,” anh đạp xích lô quay mặt lại nói với vẻ bất đắc dĩ. “Cái xe này có tật xấu, tới con đường tối đen kia, đừng lo, phía trước là cây cầu vượt Đại Bắc Diêu, để tôi thử xem có đưa được mọi người qua đó không.”

Tới cầu vượt Đại Bắc Diêu, anh ta phóng nhanh như

điện, lấy hết sức mình bẻ tay lái: “Không xong rồi, không xong rồi, tôi đã cố hết sức rồi, chỉ có thể rẽ 90 độ thôi, nếu rẽ nữa là gay cho tôi đấy.”

Chiếc xích lô phóng thẳng ra Đông Tam Hoàn.

“Cái xe của anh cũng lắm lý lẽ đấy chứ,” Lưu Thuận Minh nói trong tiếng gió thổi vù vù bên tai. “Còn biết tự chuyển động nữa.”

“Trước mặt là cầu Tam Nguyên ta lại rẽ một lần nữa,” anh đạp xích lô nói. “Lúc gần sáng chắc chắn tôi sẽ đưa mọi người về nhà.”

“Không được, nếu anh không trị được chiếc xe này thì nhảy xuống để tôi xử lý nó.”

“Đừng, đại ca, đêm hôm khuya khoắt chúng ta phải thuận theo nó thôi, lát nữa nói không đi mà nó không đi thật thì ba người chúng ta phải đi đâu tìm xe đây?”

“Đây là lần đầu tiên tôi bị một cái xích lô bắt nạt,” Lưu Thuận Minh hậm hực nói. “Thật không thể ngờ được.”

Lưu Thuận Minh liếc nhìn Bạch Độ, Bạch Độ cười tủm tỉm, vẫn ngồi yên trên xe:

“Chúng ta ngồi trên xe thì lo cái gì? Lại không phí sức, cứ để anh ta đạp xe, anh ta còn có thể đưa chúng ta ra ngoài thành Bắc Kinh ấy chứ?”

“Câu này rất có lý,” anh đạp xích lô quay lại nhìn Bạch Độ tán thưởng. “Vẫn là nữ đồng chí sáng suốt, cảnh đêm nay đẹp thế này, cô có thể tùy ý gõ cửa mấy ngôi nhà trên phố này hỏi thử xem có ai được sung sướng hóng gió

Bắc Kinh như các vị - vào lúc đêm khuya thanh vắng như thế này.”

“Còn không lấy thêm tiền nữa chứ.”

“Cái gì?” Anh chàng đập xích lô giật mình, quay đầu lại trợn mắt nhìn Bạch Độ. “Thế thì tôi chả có gì để nói cả.”

“Anh muốn lấy nhiều tiền cũng chẳng có,” Bạch Độ tủm tỉm cười trả lời. “Tiền của hai người chúng tôi có góp lại cũng không quá 10 đồng.”

“Chỉ có hơn 10 đồng mà cũng dám ngồi xe tôi sao?” Anh đập xích lô trợn trừng mắt, giọng nói đượm vẻ khó tin. “Gan to đấy chứ!”

“Cho nên tôi nói anh cứ lo cái xe của anh đi, không đáng để chúng tôi làm anh phải đập không một quãng đường.”

“Ui da,” anh đập xích lô ôm bụng cười, để tay lên ngực tự hỏi mình. “Tôi đang nói chuyện với ai thế này? Cứng rắn ngang ngược quá? Được, tôi mệt rồi, coi như tôi nhìn nhầm. Ba người các vị phong độ như vậy, chắc là sẵn có ngót nghìn đồng bạc chứ?”

“Nếu sớm biết gặp phải anh, chúng tôi đã tiêu ít tiền hơn.”

“Không coi tôi ra gì sao? Được!” Anh ta đập mạnh thêm mấy vòng rồi phanh kít lại, xoay người giơ tay mời, “Hai vị xuống xe đi, tới rồi.”

“Chúng ta đi đâu vậy?” Lưu Thuận Minh ngồi trên xe ngó ngược ngó xuôi. “Sao tôi không nhìn thấy một ngôi nhà nào?”

“Đi tới đâu tôi cũng chả biết,” người lái xe nói. “Tôi chỉ biết chỉ 10 đồng là đến được đây thôi.”

“Đừng như thế, bác tài,” Bạch Độ dịu dàng nói. “Anh không thể bỏ chúng tôi ở nơi ngoại ô hoang vu như thế này.”

“Sao lại không thể? Tôi có thể quá ấy chứ. Ra khỏi nhà mà không mang tiền thì cô còn muốn đi đâu?” Anh ta nhảy xuống xe, chuyển đồ đạc của Bạch Độ xuống. “Đừng sợ, chỗ này không có sói đâu, đã giết sạch cả rồi, vẫn nằm trong địa giới thành Bắc Kinh chúng ta.”

“Làm thế mà được sao?” Bạch Độ nói với người lái xe. “Nếu anh chê ít thì anh lên ngồi sau xe, chúng tôi chở anh đi.”

“Đừng lảm nhảm, mau xuống đi, đừng để đến lúc tôi lôi cô xuống,” anh đạp xích lô bấm môi nhăn mũi nói. “Một cô gái lớn như cô đêm hôm khuya khoắt cứ ngồi trên xe đàn ông không chịu xuống, chuyện này đồn ra ngoài nghe không hay lắm đâu, đang có chiến dịch quét sạch đồi trụy đấy.”

“Chúng ta phải nói chuyện trước đã,” Bạch Độ tay cầm ví tiền bước một bước xuống khỏi xe, ngẩng mặt nhìn anh kia. “Nếu anh bỏ chúng tôi lại đây thì 10 đồng này chúng tôi cũng không trả cho anh.”

“Ui da,” anh đạp xích lô nhảy dựng lên như bị đâm, cau mặt đi một vòng xung quanh, nhìn Bạch Độ nói. “Cô thực muốn chọc tức tôi mà, tôi vẫn không tin được lại có thể có chuyện như thế này.”

“Tin hay không tùy anh, tiền chúng tôi không trả.” Bạch Độ nói với Lưu Thuận Minh này giờ vẫn ngồi im trên xe: “Xuống xe, Thuận Minh, để tôi xem anh ta có thể làm được gì?”

“Đừng đừng, hai người đừng nóng,” Lưu Thuận Minh xuống xe khuyên Bạch Độ. “Tôi nghĩ là do cô chưa nói cho anh ta biết chúng ta là ai, nếu biết rồi thì sẽ không như vậy đâu.”

“Tôi chẳng cần biết các người là ai. ”

“Không phải do anh thì sao lại ra thế này được?” Lưu Thuận Minh bị nói vào mặt liền phê bình anh đập xích lô. “Lời phải trái thì không hiểu, câu này là tôi nói anh đấy.”

“Anh không cần nói với tôi, tôi chẳng cần mấy lời đó làm gì.” Anh đập xích lô đứng chắn trước mặt Bạch Độ: “Hay thật đấy, có trả tiền hay không?”

“Không trả!” Bạch Độ kiên quyết nói.

“Được được, coi như cô lợi hại.” Anh đập xích lô lùi lại vài bước, xoa tay xoa chân, vắn vẹo người, vận động xương khớp toàn thân. “Xem ra hôm nay các người không muốn ngủ trong phòng rồi.”

“Hết ngày rồi đêm, đất trời sáng lạn, anh dám làm bừa à?” Bạch Độ nghiêm giọng mắng anh ta, dáng điệu không hề sợ hãi.

“Cũng phải,” anh chàng hơi do dự. “Đánh một con đàn bà thì không hay lắm. Ta sẽ xử lý con khỉ gầy kia vậy.”

Anh đập xích lô uốn ngược đi về phía Lưu Thuận

Minh, làm mấy động tác và vẽ mặt hù dọa, nói rít qua kẽ răng:

“Tự chọn cho mình một khách sạn đi, muốn lên phòng nào thì lên.”

“Lưu manh đánh người,” Bạch Độ quay ra một sạp bán dưa hấu dưới ngọn đèn đường xa xa hét lớn.

Nghe thấy tiếng kêu, một anh chàng lưng trần nằm trên sạp dưa hấu liền ngồi dậy nói với anh chàng cởi trần vẫn đang nằm bên cạnh: “Lưu manh đánh người, chúng ta đi xem cho vui đi.”

“Không đi,” người đang nằm nói. “Lưu manh đánh người thì có gì hay mà đi xem? Không chừng đấy là kẻ điếu hổ ly sơn của bọn lưu manh, muốn lấy sạp dưa của chúng ta.”

Bên này Lưu Thuận Minh đã vào cuộc cùng anh đập xích lô, hai bên khom người thủ thế, tay vươn ra như vươn, bước theo hình vòng cung, luôn miệng mạt sát lẫn nhau:

“Còn chưa biết ai phải nằm viện đâu, đừng tưởng anh đây gầy, người tuy hơi nhỏ nhưng sức mạnh ngàn cân, công phu là ở đây này.”

“Mày không thật thà nên bị đánh mà còn dám già mồm à? Hôm nay nếu tao không cho mày vào viện nằm một đêm thì đúng là tao có lỗi với mày.”

“Mày thật đúng chưa từng được gặp cao nhân, chỉ tiếc bao nhiêu tâm huyết bố mẹ nuôi dạy mày đều toi công cả.”

“Bớt mấy lời nói thừa đi, tiếp chiêu - lên!”

Hai người bắt đầu giao chiến, bên tung quyền bên xuất chưởng, đánh như đệt gấm thêu hoa, vừa đánh vừa quát.

“À, mày vẫn chưa dám lên? Để ông đây phải nhọc công phải không?”

“Hay lắm, mở to mắt ra mà nhìn cho tử tế, học vài chiêu với anh lùn. Mày nhìn quyền này của tao lại nhìn quyền này của tao, đừng có để tao đánh trúng, nếu trúng đòn thì không nhẹ đâu.”

Hai người lao vào đánh nhau điên cuồng, mồ hôi chảy đầm đề. Bạch Độ đứng một bên dần dần xem đến mê mẩn, không ngừng la hét cổ vũ: “Quyền cước hay”. Tiếng hét vang xa khắp bốn bề.

Dần dần, đường quyền cả hai người đánh ra trở nên rất có bài bản, mỗi chiêu mỗi thức vừa liên mạch vừa rõ ràng nhưng kỳ lạ là chiêu thức của họ rất giống nhau. Cả hai người đầu đầy mồ hôi, dường như đã hao phí rất nhiều sức lực mà chẳng ai đánh thắng được ai, người biết thì thấy là họ đang quyết chiến, người không biết thì tưởng họ là hai huynh đệ đồng môn đang cùng nhau luyện võ.

“Không phải mày giở trò để học lỏm tao đấy chứ? Cứ đánh tiếp kiểu này thì không phân được thắng bại, không thể này được.”

“Là ai học lỏm ai? Tao còn bực đây, mày vẫn không chịu khom mình, giờ nhận tội kẻ cắp đi.”

Bạch Độ trước tiên lúng túng, sau đó không thể nhịn được cười, cuối cùng thì vô cùng kinh ngạc, bất giác hét lớn: “Hai người dừng tay!”

Anh đạp xích lô và Lưu Thuận Minh tách nhau ra chạy một vòng, từ từ thủ thế thở ra một hơi rồi ai nấy đều dẫu mở cái buồng:

“Tôi sắp đánh gục hần, sao cô lại kêu dừng lại?”

“Lẽ nào các người muốn chơi trò vừa đánh vừa đàm với tôi?”

Bạch Độ tiến đến trước mặt anh đạp xích lô, quan sát từ trên xuống dưới: “Anh là ai?”

“Đi không thay tên, ngồi không đổi họ... Có thể nói cho cô biết sao? Giờ tôi nói cho cô biết, để sau cô đi gọi cảnh sát tới bắt tôi à. Cô đúng là khôn quá.”

“Xin đừng hiểu lầm, tôi quyết không có ý bắt anh. Tôi chỉ thấy bộ quyền pháp của anh rất kỳ lạ, trên giang hồ đã thất truyền từ lâu, sao anh lại biết ? Trời ơi! Lẽ nào anh chính là truyền nhân của Đại Mộng quyền ngày nay?”

“Phải thì sao? Không phải thì sao? Không cần cãi nhau nữa, nếu đưa tiền ra thì mọi chuyện đều tốt đẹp cả, nếu lại thêm một chữ ‘không’ nữa, thì sẽ đánh cho các người tới số mới thôi.”

“Đưa tiền, đưa tiền,” Bạch Độ vừa sợ vừa mừng, vội móc tiền đưa cho anh ta. “Xin hỏi người anh hùng địa chỉ ở đâu, họ tên là gì?”

“Đưa tiền cũng không thể nói cho cô biết,” anh đạp xích lô cầm tiền, ba chân bốn cẳng chạy về phía chiếc xe.

Bạch Độ vội vã đuổi theo, gọi: “Có ích đấy!” rồi khuyu chân vái chào: “Tôi xin có chút lễ.”

“Nhà ở Dao Trì, họ tên Khốn Kiếp.”

“Thần tiên ư?”

Đội Bạch Độ định thần nhìn lại, anh ta đã lên xe chạy xa rồi.

“Còn không mau đuổi theo anh ta đi!” Bạch Độ quay đầu nói với Lưu Thuận Minh đang lấy vạt áo quạt mát cho khô mồ hôi. “Nếu anh vẫn muốn có việc để làm.”

CHƯƠNG III

Sáng sớm, trời vừa rạng vàng dương đã mọc tít lên cao, ánh nắng rực rỡ chiếu sáng khắp mọi con đường, ngõ hẻm, sân vườn. Trong sân, rất nhiều nồi niêu chum vại đang được phơi nắng, những chú ve trên cây táo già giữa sân đã kêu râm ran. Đây là một ngôi nhà tứ hợp viện hết sức bình thường, khung nhà, cửa chính, cửa sổ đều hồng hóc, xám xịt cũ kỹ, phai mất màu gốc, gạch xanh trên tường chỉ chút vết lồi lõm sứt sẹo, ngói ngư lân trên mái mọc đầy cỏ xanh. Cái sân vốn cũng khá rộng bị các hộ gia đình lấy gạch vụn, giấy dầu xây thành những căn bếp nhỏ trông cong queo không ra hình dạng gì, còn thừa lại mảnh đất trống hình bàn tay lại bày chen chúc các loại hoa cỏ. Hoa cỏ ở đây đều không phải loại gì quý giá, được trồng trong mấy cái chậu sành hay bồn rửa mặt vỡ, không nhằm đẹp đẽ, chỉ cần cành lá tươi tốt sum suê, nhìn vào thích mắt, có chút sức sống là được.

Bà Đường mặc chiếc áo vạt chéo màu trắng xanh, đôi vú lớn thông xuống sau làn áo, nhắm mắt gio tay đi chậm chậm trong sân. Đùng nghĩ bà nhắm mắt không thấy

đường, bà đi qua đi lại giữa đồng chậu hoa như đường dao xẻ tron tru, ở chỗ mà ngay cả cây kim cũng không xuyên thấu được thì đôi chân nhỏ bé như cặp bánh tét của bà qua lại vững vàng không hề sai lệch một phân. Thứ bà Đường đang luyện khá nổi tiếng, gọi là “Hạc lập trang”.

Đường Nguyên Phương, con gái của bà Đường, một cô bé mày rậm mắt to khoảng mười tám mười chín tuổi, tay cầm ca nước, miệng ngậm bàn chải đánh răng đầy bọt trắng xóa chạy từ trong nhà ra, bước lên trên bậu cửa, vừa ngoẹo đầu đánh răng vừa liếc nhìn bà Đường.

“Mẹ ơi, cẩn thận nhé, đừng đá vào chậu hoa,” Đường Nguyên Phương rút bàn chải ra, miệng ngậm toàn kem đánh răng nói với mẹ.

“Yên tâm,” bà Đường thông thả đưa đôi tay, tựa như chim nhận vườn cánh. “Trong lòng mẹ giống như tấm gương sáng vậy. Bao nhiêu năm rồi nhỉ?”

“Con biết mẹ chưa chuẩn bị đá cái chậu hoa ấy.” Đường Nguyên Phương một tay chống đùi, cúi người xoay hông. “Chỉ là nhìn thấy sợ thôi.”

Đường Nguyên Phương đứng thẳng lưng lên, lại cầm bàn chải nhét vào miệng, đánh răng xoèn xoẹt.

“Anh, anh còn chưa dậy hả? Tí nữa em phải phơi chăn đấy.”

“Gọi cái gì, gọi cái gì? Mới sáng sớm, chưa nghe tiếng chim hót đã toàn nghe tiếng em thôi.”

Đường Nguyên Báo, anh chàng đạp xích lô tối qua giờ người cỏi trần, mặc quần ống túm, thắt lưng to bản vui

về bước ra cửa, đứng trên bậc thềm, hai tay nắm chặt nhau vịn vịn người.

“Ồn ào gì mà khiếp thế? Để mai anh thất lại cho, thất cái dây thanh của em lại.”

Nguyễn Báo vừa nói vừa giậm chân nhảy phắt một cái, một chân bắc lên khung cửa thành hình một chữ đại.

“Đánh răng!” Nguyễn Phương khạc cục đờm ra bậu cửa, mau mồm mau miệng đáp trả. “Còn không xem cái miệng bẩn của anh, mùi hôi bốc đầy cả phòng. Nửa đêm về sáng em mơ mơ màng màng tưởng bị ngộ độc khí ga cơ đấy.”

“Nếu không thì làm sao xua muỗi được, ngủ mở toang cửa mà chẳng có con nào dám đốt em.”

Nguyễn Báo đổi chân, lại ghé chân kia lên, ép thành hình cong như cánh cung cho giãn gân giãn cốt.

“Đừng có rách toạc.” Nguyễn Phương ngậm một ngụm nước to, súc miệng rồi phun ra như hình cánh quạt. “Cầu vòng cầu vòng!” Nó vừa hét vừa chỉ.

“Vô duyên.” Đường Nguyễn Báo hạ chân xuống, lườm em gái một cái, vịn khí bước xuống thềm, nhắc hai chậu cây xương rồng lên, xé mấy nút thắt bằng ni lông vẫn buộc trên chậu hoa ra, buộc mỗi chậu vào một bên bắp chân. Chỉnh xong nút buộc liền vừa xéch đũng quần vừa choãi chân bước, mỗi bước đều để lại dấu chân trên mặt đất, tiến về phía cây táo già.

“Anh vô duyên!” Nguyễn Phương đứng trên bậc thềm hét. “Y như chó đái vậy!”

Nguyên Báo bước tới trước cây táo, xuống tẩn, tập trung tinh thần, nín thở đỏ mặt, hai tay chống bên hông, từng quyền từng quyền đánh vào thân cây. Mỗi lần đánh một quyền đều phải vội vàng giữ lấy cây táo đang bị lay động dữ dội, điều bộ như sợ mình sắp đánh bật gốc cây lên vậy. Đánh ba quyền đã một cước, kỹ thuật giữ thăng bằng lúc nhắc chân có mang chậu hoa ấy có thể sánh ngang với diễn viên xiếc chuyên cầm cây sào đi trên dây.

“Bác bảo này, Nguyên Báo, tại sao cháu không chịu buông tha cho cây táo ấy thế? Ngày nào cũng đánh đập nó dã man.”

Bà Lý hàng xóm vừa chui ra từ căn bếp nhỏ dưới cây táo, trong giây lát bị không biết bao nhiêu cành lá rơi lá tả xuống rắc vào đầu vào mặt, vừa lấy tay phui vừa chất vấn: “Mày đánh cái cây thâm đen, nó không kết trái, chỉ có bọn côn trùng ở thôi.”

Nguyên Báo lòng không xao động, mắt không nhìn ngang, tựa như không nghe thấy gì, vẫn ba quyền một cước mà đâm mà đá.

“Tôi nói này người anh em, chúng ta nên thỏa thuận một chút chẳng, anh trèo lên nhà tôi thì được nhưng con trai anh thì không được phá cây táo của tôi.”

Trên mái nhà nổi lên một tràng cười hắc hắc quái dị, cha của Nguyên Báo, một ông già trọc đầu lưng trần khỏe mạnh đang xòe hết tứ chi y như con thạch sùng bám trên mái hiên trước hành lang nhà bà Lý, điều bộ trông còn ung dung hơn cả thạch sùng.

“Hai cha con các người một kẻ hành hạ tôi là đủ lắm rồi.” Bà Lý ngẩng mặt lên trời cầu khẩn.

Ông cụ nhảy từ trên mái hiên xuống, khi tiếp đất còn nhẹ nhàng nảy lên vài cái, cười ha hả:

“Bà chị ơi, luyện võ cường thân là để bảo vệ quê hương. Chị không nhìn ra đứa con này của chúng tôi rồi, chí khí của nó lớn lắm đấy.”

“Người anh em, mấy lời anh nói đều là mấy câu thời Dân quốc, thời nay hết chuộng lâu rồi. Bây giờ phải nói văn minh lịch sự, khách khách khí khí, trước tiên làm giàu, anh luyện võ như vậy có tác dụng gì chứ. Tôi không hiểu? Chồng chúng tôi trước thời nhà Thanh cũng đã tham gia đội tuần đinh, cũng là tráng chí chưa thành công, song chưa thấy ai lại không tự bỏ qua cho mình như vậy. Có đúng không hả chị Đường?” Bà Lý quay sang hỏi mẹ Nguyễn Báo.

“Đạo lý ấy tám trăm năm trước tôi đã chỉ ra cho bố con ông ấy rồi.” Bà Đường kiễng chân vồ vồ hai tay bước tới. “Toàn công toi cả, có ai chịu nghe đâu?”

Lúc đó, ngoài ngõ vang lên những âm thanh huyền ảo, tiếng bước chân rầm rập của một nhóm người đang la hét om sòm dần tiến vào. Hắc Tử, con trai bà Lý, một anh chàng xấp xỉ tuổi Nguyễn Báo chạy về tới trước cửa nhà thở không ra hơi, lắp bắp nói với Nguyễn Báo:

“Báo, Báo ơi, trong ngõ kéo đến một đám người đang dò hỏi về anh, xem ra không phải người lương thiện.”

“Có chuyện gì vậy?” Đường Nguyễn Báo ngừng

luyện võ, hai tay chống nạnh dạng chân bước đến bên cạnh Hắc Tử. “Ra ngoài xem xem”.

“Gượng đã,” bà Đường cản con trai lại. “Con đừng ra mặt vội.”

Đám người âm ỉ đã kéo tới trước cổng nhà họ Đường, bà Đường mở cổng ra, đứng chắn ngang cửa. Chỉ thấy Lưu Thuận Minh đầu đầy mồ hôi đi đầu tiên, chỉ nhà họ Đường nói với đám người phía sau:

“Chính là ngôi nhà này, tôi tận mắt thấy gã đó chạy vào trong nhà này. Nói không chừng cái xe xích lô vẫn được khóa ở ngoài sân.” Lưu Thuận Minh phát hiện ra chiếc xích lô được đặt ở góc tường bên ngoài, khám xét một hồi, tay nắm lấy chỗ ngồi trên xe hét lên đắc thắng.

“Đúng rồi, chính là chiếc xe này,” Bạch Độ nói với Triệu Hàng Vũ. “Hắn chạy không thoát đâu, nhất định đang ở trong ngôi nhà này.”

Triệu Hàng Vũ xem xét mấy cánh cửa mục nát, hoàn toàn coi như không nhìn thấy bà Đường, rút chiếc quạt giấy vẫn gài sau cổ áo ra, xòe ra phe phẩy quạt, chỉ vào trong nhà:

“Vào, mấy người đi vào gọi hắn ra đây.”

Mấy gã thanh niên đeo kính định tiến vào nhà bị bà Đường giơ tay cản lại.

“Chờ đã, có chuyện gì thì hãy nói với bà già này.”

“Ở đâu lại chui ra bà già này?” Triệu Hàng Vũ nói với Bạch Độ. “Bảo bà ta mau tránh ra, đừng làm ảnh hưởng tới việc chúng ta thi hành công vụ.”

“Bác ơi,” Bạch Độ bước lên dịu dàng nói, “chúng tôi không phải đến tìm bác, mà đến tìm một chàng trai.”

“Đừng giở trò miệng nam mô bụng một bồ dao găm với tôi. Tìm ai? Làm gì? Hãy nói cho rõ ràng trước đã, nếu không, đừng mơ vào nhà tôi. Các người đao quang kiếm ảnh sát khí đằng đằng dám tới đây bắt người sao?”

“Hoàn toàn không phải như thế đâu. Bác định thần nhìn kỹ xem, đây là ánh sáng máy ảnh đấy chứ.”

“Không cần lời thôi với bà ta, mất thời gian, người tôi cần là anh chàng đó.”

Triệu Hàng Vũ vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ tiến lên, bà Đường cố sức chặn cửa, mấy gã thô bạo đẩy tay bà ra.

“Đau chết tôi, giết người,” bà Đường ngửa mặt lên trời gào to.

“Dừng tay lại!” Một tiếng quát lớn vang lên, Đường Nguyên Báo xuất hiện trước cửa. Thủ hạ của Triệu Hàng Vũ đều phải lùi lại. Lưu Thuận Minh thì thẳm vào tai Triệu Hàng Vũ: “Chính là hần.”

Triệu Hàng Vũ hỏi: “Anh là người đạp xích lô ở ga Bắc Kinh tối qua?”

“Phải thì sao?” Đường Nguyên Báo đã nhận ra Bạch Độ và Lưu Thuận Minh. “Hảo hán làm hảo hán chịu! Mọi người mau tránh ra cho tôi thoải mái tay chân.”

Đường Nguyên Báo hùng dũng bước ra khỏi cửa, đám người trong ngõ đều tránh dạt ra.

Bà Lý thấy thế bèn bảo con trai: “Mau đi gọi người tới.”

Hắc Tử dạ một tiếng, nhân lúc không ai chú ý, lén ra khỏi cửa, từ từ đi dọc mép tường vài bước rồi co cẳng chạy.

Bên kia, Nguyên Bảo đã mở sàn đấu, càng bước càng rộng, càng bước càng tròn, nhóm người Triệu Hàng Vũ Bạch Độ bị anh ta ép thành một hàng đứng sát tường.

Cha Nguyên Bảo cũng hùng dũng xuất hiện trước cửa, nói với con trai: “Múa võ đi, múa cho bọn chúng hoa mắt, khiến chúng không đánh mà phải tự rút lui.”

Nguyên Bảo nghe thế liền vung tay múa quyền, trông như bánh xe quay tít, bước chân càng lúc càng nhanh, dần dần trở thành hình bóng mơ hồ, chỉ thấy một đám bụi xoay tròn.

Nguyên Phượng bê ra một chậu nước rửa mặt, ông bố tiếp lấy quát lên một tiếng: “Xem đây!”

Ông già hắt chậu nước vào đầu Đường Nguyên Bảo. Một trận mưa bạc chứa muôn ngàn giọt nước lấp lánh bắn ngược ra rải đều thành một vòng tròn, tất cả mọi người xung quanh không ít thì nhiều đều bị dính một vài giọt.

Lại thấy Nguyên Bảo đứng vững vàng giữa vòng tròn, cả người từ trên xuống dưới không hề dính một giọt nước nào, hoàn toàn khô ráo.

“Hay!” Người xem đồng thanh hô to.

“Chậu nước này rất hiệu nghiệm.” Triệu Hàng Vũ cười tít mắt, vỗ tay dẫn đầu tiến lên, hai tay nắm chặt lấy đôi tay của Nguyên Bảo, lắc thật lực. “Quả nhiên danh bất hư truyền, cho chúng tôi mở rộng tầm mắt, nước nhà may thay, dân tộc may thay.”

“Các người nói cái gì vậy?” Đường Nguyên Bảo bị đám người đeo kính xếp thành hàng ngũ bước tới lần lượt bắt tay làm cho hồ đồ. “Không phải các người đến để đánh nhau sao?”

“Chúng tôi tới vì việc đánh nhau,” Một người đàn ông đeo kính nói. “Nhưng không phải chúng tôi đánh nhau với anh.”

“Võ nghệ của anh rất lợi hại.” Triệu Hàng Vũ nói. “Chúng tôi rất hài lòng, anh đã trúng tuyển.”

“Các người nói trúng tuyển cái gì cơ?” Nguyên Bảo ngờ ngác hỏi.

“Trúng tuyển gì anh ta vẫn chưa biết.” Đám người Triệu Hàng Vũ thấy thế cười ha hả.

“Vinh dự rất lớn,” một người đàn ông đeo kính nói. “Anh nên cảm thấy vui mừng.”

“Tôi hỏi anh,” Triệu Hàng Vũ mỉm cười, khéo léo dẫn dụ, “nếu có một người bị sỉ nhục trong mắt anh, anh có quản hay không?”

“Tôi quản cái gì?” Nguyên Bảo trả lời. “Tôi đâu phải là cảnh sát.”

“Nếu người đó là người thân của anh?” Triệu Hàng Vũ mỉm cười tiếp tục hỏi. “Nếu người thân của anh, bạn tốt của anh bị đánh?”

“Thế thì phải xem vì sao lại bị đánh, đánh có đúng đạo lý hay không? Nếu vô cớ kiếm chuyện gây sự với người khác thì bị đánh là đáng đời mà?”

“Không ngờ anh lại là người biết phải trái như vậy.”

Triệu Hàng Vũ cười hơi gượng gạo, nhưng vẫn tiếp tục cười. “Bất kể người bị đánh là ai, chỉ cần không phải là anh, anh đều không quản?”

“Tôi mặc kệ, việc này thì đi mà tìm chính quyền, tìm đồn công an, tôi thì làm được gì? Quản được hay sao?” Đường Nguyên Báo cười hăng hắc nói với đám người ngày ngốc xung quanh. “Nếu là đánh nhau vật, bố tôi sẽ bảo tôi ít quản chuyện không đâu.”

Triệu Hàng Vũ trở nên nghiêm túc: “Nếu kẻ bị sỉ nhục là đất nước của chúng ta?”

Đường Nguyên Báo trừng mắt: “Nước ta bị ai sỉ nhục? Chưa từng nghe nói đấy? Chỉ nghe nói tại Thế vận hội Olympic ở Hàn Quốc bị người ta đánh bại thôi.”

“Mọi người cứ nói như vậy với anh ta thì anh ta chẳng bao giờ hiểu được,” Bạch Độ không chịu nổi nữa, nói. “Chỉ bằng nói thẳng ra. Việc là thế này... À, đúng rồi vẫn chưa biết xưng hô thế nào? Tên anh là gì?”

“Đường Nguyên Báo, chữ Nguyên trong nguyên soái, chữ Báo trong con báo.”

“Việc là thế này, đồng chí Đường Nguyên Báo. Chúng tôi là Đoàn chủ nhiệm Ủy ban Tổng động viên nhân dân toàn quốc, trước là Ban thư ký Ủy ban tổ chức giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng.”

“Tôi chẳng quan tâm nó là cái gì.”

“Đúng đúng, không cần quan tâm, để tôi nói cho anh biết tại sao chúng tôi lại tìm anh. Cấp trên của tôi vừa nói với anh, cách đây không lâu nước ta vừa bị người ta sỉ

nhục. Anh đã biết chưa? Việc xảy ra vào mùa xuân năm nay, một gã Tây đã đánh người Trung Quốc ở Sapporo.”

“Bị đánh có thảm không?”

“Ồi thì thảm lắm, không ai nỡ nhìn cả.”

“Xem rồi anh có thể tức chết,” Lưu Thuận Minh nói chen vào. “Chúng tôi đều bật khóc, hận không thể lập tức xông lên đánh chết từng tên một.”

“Thế sao không xông lên?” Nguyên Báo hỏi.

“Lúc đó chúng tôi đâu có ở Sapporo,” Lưu Thuận Minh trả lời. “Dẫu muốn nhưng không thể.”

“Việc lớn như vậy sao chúng tôi không ai nghe nói cả?” Nguyên Báo quay người ra hỏi hàng xóm xung quanh. “Ti vi cũng không phát?”

“Không dám tuyên truyền rộng rãi,” Lưu Thuận Minh nói. “Đây là việc đáng xấu hổ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó nhóm chúng tôi không làm như vậy. Vì sao người Trung Quốc chúng ta lại để bọn Tây khinh thường thế, tại sao chúng ta không thể khinh thường bọn chúng?”

“Chúng tôi là một tổ chức tự phát, quyết định phải dạy cho bọn Tây một bài học.” Bạch Độ chỉ tay vào đám người phía sau. “Đây đều là những đồng chí có tinh thần tự hào dân tộc sâu sắc.”

“Chúng tôi chuẩn bị mời gã Tây đó tới,” Triệu Hàng Vũ nói. “Đánh cho hắn một trận toi tã. Cho nên chúng tôi đi tìm anh, từ lâu đã nghe nói về sự lợi hại của Đại Mộng quyền, chúng tôi nghĩ rằng muốn đánh bại gã Tây đó phi

Dại Mộng quyền thì không xong.”

“Anh nhất định không được từ chối.” Lưu Thuận Minh rơi lệ quỳ xuống dưới chân Nguyên Bảo, đột nhiên đám người phía sau cũng lần lượt quỳ xuống, không khí rất trang nghiêm. “Người Hoa chúng ta một trăm mấy mươi năm nay không được an lòng, việc này không thể tiếp diễn. Trung Quốc bây giờ trông chờ vào anh, nếu anh không đồng ý, tất cả chúng tôi sẽ đập đầu đến chết trước mặt anh.”

“Mau đứng lên mau đứng lên.” Nguyên Bảo nhảy phắt một cái đỡ Lưu Thuận Minh dậy, những người quỳ phía sau cũng lần lượt đứng lên. Nguyên Bảo nói với mọi người: “Tâm ý mọi người tôi đã hiểu, đừng quỳ nữa, tôi nhận không nổi đâu. Đường Nguyên Bảo tôi cũng là con cháu của Viêm Hoàng¹), mọi người gặp chuyện bực dọc, Đường Nguyên Bảo tôi cũng không vui. Sự việc tôi đã hiểu cả, đánh một gã Tây chả đáng gì. Vấn đề là đã được chính phủ chấp thuận chưa? Chúng ta không thể như bầy chim tụ lại, việc gì cũng phải có tổ chức, đừng để tôi đánh bại gã Tây rồi lại đi ngược với chính sách của chính phủ.”

“Điều này thì anh yên tâm,” Triệu Hàng Vũ nói. “Anh cứ tha hồ luyện tập, chỉ cần lo đánh chết hắn, nếu lỡ mất mạng thì thuộc hạ của tôi có rất nhiều người sẵn lòng thay anh vào ngồi trong đại lao.”

1. Viêm Đế và Hoàng Đế là hai vị vua thời cổ đại trong thần thoại Trung Quốc, rất được người Trung Quốc tôn sùng nên họ thường tự nhận mình là con cháu của Viêm Hoàng.

“Cha, cha nói đi!” Nguyên Báo quay lại nhìn cha mình. “Việc này con có nên đồng ý hay không?”

“Còn do dự gì nữa con trai? Chẳng phải là con đã bức xúc từ lâu muốn làm nên sự nghiệp vĩ đại sao? Nếu có tổ chức cho người già ta cũng muốn tham gia.”

“Ồi lão anh hùng.” Triệu Hàng Vũ dẫn mọi người quay sang chấp tay vái chào. “Thứ lỗi cho chúng tôi có mắt không trông, mãi mà không nhận ra ngài.”

Tiếp đó mọi người đều sững sờ nhìn cha của Nguyên Báo, vẫn là Lưu Thuận Minh trấn tĩnh lại trước tiên.

“Không phải năm Canh Tý ông đã bị người Tây chém đầu rồi sao?”

“Nói năng kiểu gì thế?” Nguyên Báo chưa hành động gì. “Vừa nãy còn nói toàn điều tốt đẹp, giờ lại gây khó dễ cho bố tôi.”

“Tôi mà nói bừa thì tôi là hạt cải.”

Lưu Thuận Minh móc ra tấm ảnh trắng sẫm Nghĩa Hòa Đoàn bị giải tới pháp trường, vừa chỉ vào người đàn ông đen sì mập mạp trong ảnh vừa nhìn cha của Nguyên Báo. “Giống y như đúc - thì ra ông thoát chết trong gang tấc.”

Nguyên Báo chăm chú nhìn bức ảnh rồi quay lại nhìn cha mình, cũng ngây ra, nói: “Cha bao nhiêu năm rồi mà gần như không thay đổi gì mấy.”

Lão tráng sĩ cười ha hả, đón lấy bức ảnh mân mê, bao nhiêu tình cảm tràn về trong lòng, ông nói với Triệu Hàng Vũ: “Nói như vậy lại nhắc tới Nghĩa Hòa Đoàn rồi.”

“Lại nhắc tới rồi, lại nhắc tới rồi.” Đám người vừa rớt

nước mắt vừa cười hạnh phúc.

“Theo tôi nghĩ, nếu lão anh hùng vẫn còn khỏe mạnh, Đại Mộng quyền phổ phải chăng nên trả về chủ cũ?” Bạch Độ nhẹ nhàng nói với Triệu Hàng Vũ.

“Nên, nên chứ!” Triệu Hàng Vũ gạt lệ, bảo với thuộc hạ. “Quyền phổ phải trả cho lão anh hùng.”

Cha Nguyên Báo cầm cuốn sách bìa các tông, nước mắt tuôn trào, cất cao giọng bảo.

“Nguyên Báo, con lại đây, nếu con không đánh gục gã người Tây cho ta thì con không phải là con trai ta.”

“Cha, con sẽ làm tốt,” Nguyên Báo khẳng khái hiên ngang nói. “Cả mối thù năm đó của cha, con cũng sẽ bắt chúng trả giá.”

“Rót rượu rót rượu.” Triệu Hàng Vũ quay lại nói lớn. “Rót rượu cho tráng sĩ.”

Một người đàn ông đeo kính tay bê vò rượu và bát tô đã chuẩn bị từ trước, theo lệnh của Triệu Hàng Vũ rót ra dòng rượu trắng lóng lánh.

Triệu Hàng Vũ tay cầm bát rượu, nói với cha của Nguyên Báo: “Chỗ rượu này chúng ta nên uống hay không?”

“Nên uống,” lão anh hùng nâng bát rượu lên nói một cách hào sảng. “Không chỉ uống mà còn phải uống cạn.”

Đám người giờ cao bát rượu, uống một hơi là cạn, nghe ra toàn răng với lợi. Nguyên Báo đầu óc lâng lâng nhảm với Bạch Độ.

“Không giấu gì cô, cha tôi rất hiểu tôi, tôi vốn không

thích nghề đập xe kiếm sống này, từ lâu đã muốn làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa.”

“Lần này chắc chắn anh sẽ làm nên chuyện kinh thiên động địa,” Bạch Độ điềm tĩnh vung vẩy bát rượu đã uống cạn. “Tôi đảm bảo.”

“Tráng sĩ ở đâu? Tráng sĩ ở đâu?” Mấy tiếng kêu vang lên, một người đàn ông to lớn cao gần hai mét, khắp đầu và cánh tay quần đầy bông băng chen vào vòng tròn người, một tay kéo Nguyên Báo ôm vào lòng, nước mắt chảy như mưa. “Anh nhất định phải báo thù cho tôi.”

“Đây là tuyến thủ của nước ta đã bị đánh bại trong hội võ ở Sapporo,” Triệu Hàng Vũ điềm đạm nói. “Trông anh ta bị đánh toàn thân không còn chỗ nào lành lặn cả.”

“Trời ơi!” Tất cả mọi người đều thốt lên một tiếng đầy thương xót.

Lúc đó, từ bên ngoài vọng đến tiếng quát tháo: “Chúng nó ở đâu? Chúng nó ở đâu?”

Chỉ thấy con trai bà Lý dẫn một nhóm người mặc quần ống túm thắt lưng to bản kéo nhau thành hàng dài trong ngõ múa đao khua côn trông như một đoàn người múa quyền cước biểu diễn các tiết mục tạp kỹ chạy tới.

“Đừng cản đường tôi, đừng cản đường tôi, các người đừng ai ngăn cản tôi.”

Hắc Tử vừa quát vừa liều mạng húc đầu vào bụng một người đàn ông đeo kính:

“Người Trung Quốc không đánh người Trung Quốc.”

Lưu Thuận Minh anh dũng xông ra dang rộng hai tay bảo vệ cho Triệu Hàng Vũ ở phía sau, trông như gà mẹ bảo vệ đàn con. Bị người ta đá quét một cái liền nện mông xuống đất.

“Vô lễ!” Cha Nguyên Báo quát lớn. “Người lớn đang bàn chuyện quốc gia đại sự, nhãi con không được làm ồn,” rồi quay sang Triệu Hàng Vũ, “Chủ nhiệm Triệu không cần phải lo lắng.”

“Đâu có đâu có,” Triệu Hàng Vũ liếc mắt nhìn đám người đi cùng Hắc Tử, lại nhìn cha của Nguyên Báo cười lớn. “Quý ngỗ quả là nơi ngọa hổ tàng long.”

CHƯƠNG IV

“08 điện tới.” Trong một quán ăn lớn, Triệu Hàng Vũ và nhóm Bạch Độ đang ngồi ăn uống quanh một chiếc bàn lớn hình bầu dục. Cô thư ký nét mặt vô cảm tay cầm cái kẹp tài liệu lấy lại tờ điện báo Triệu Hàng Vũ vừa đọc xong. “Gã béo đã trúng kế, vui vẻ nhận lời mời tới Trung Quốc, trong vài ngày nữa sẽ lập tức lên đường.”

“Trả lời.” Triệu Hàng Vũ miệng nhai một miếng thịt nướng tái, chau mày sửa gọng kính nói. “Tạm hoãn thi hành kế hoạch ‘hành động dép lê’, trì hoãn gã béo càng lâu càng tốt, lý do tự chọn, trong nước vẫn cần thời gian chuẩn bị.”

“008 thật không hiểu chuyện.” Sau khi cô thư ký đi ra, Tôn Quốc Nhân ngồi bên cạnh miệng nhồm nhoàm nói. “Hoàn toàn không hiểu được dụng ý của chúng ta. Ai cần anh ta chăm chỉ như vậy chứ? Theo tôi sau này những người khù khờ như vậy thực không thể dùng được.”

“Đúng thế,” Lưu Thuận Minh cũng đang bận nhai rau ráu nói. “Đưa gã béo đến sớm, diễn trò xong xuôi nhanh như vậy chúng ta còn làm được gì? Chí ít cũng phải đợi chúng ta thu hồi hết vốn đã.”

“Ý tôi không phải vậy,” Triệu Hàng Vũ nói. “Tôi đang suy tính về hình tượng của Đường Nguyên Bảo. Anh ta phải đại diện cho toàn dân tộc, không phải chỉ đánh thắng là xong, khí chất phải vượt trội đối thủ về mọi mặt, hễ đi tới đâu là vẻ vang ở đó, khiến người ta kính trọng, có phong độ của tuyển thủ quốc gia. Bộ dạng Nguyên Bảo hiện nay vô dụng như vậy, cần bỏ thời gian huấn luyện anh ta, nâng cao phẩm chất. Các đồng chí ạ, chúng ta cần phải thận trọng, đây không chỉ đơn giản là việc đánh bại một gã Tây mà mục đích chân chính là dựng nên một hình mẫu muôn đời cho cả dân tộc. Ngàn vạn lần không thể coi thường công việc của mình, trước mắt chúng ta cần dựng nên đại nghiệp thiên thu sáng ngời sử sách - cứ nghĩ đến tôi lại thấy lo lắng.”

“Vẫn là sếp Triệu biết nhìn xa, chúng ta sao lại không nghĩ được như thế nhỉ?” Mọi người trong tiệc cảm thán nhìn nhau, Lưu Thuận Minh chân thành nói: “Anh Triệu, anh hãy chỉ bảo cho chúng tôi vài câu để mấy người chúng tôi hết hồ đồ.”

Triệu Hàng Vũ xua xua tay: “Tôi cũng chỉ nói bừa thôi, lời các anh vừa nói rất có đạo lý, tiền thì vẫn phải kiếm, nhưng phải kiếm thật khéo léo, quang minh lỗi lạc, khiến người xung quanh không thể nói gì. Hai việc kiếm tiền và huấn luyện Nguyên Bảo có thể kết hợp cùng làm ngay, nhưng phải chú ý tới việc tuyên truyền, nếu làm tốt việc tuyên truyền thì chỉ bỏ một nửa công sức mà thu được hiệu quả gấp đôi. Việc chúng ta tìm thấy truyền nhân của

Đại Mộng quyền đã thông báo cho các cơ quan báo chí chưa?” Triệu Hàng Vũ hỏi Bạch Độ.

“Đã thông báo rồi.” Bạch Độ nói. “Hôm nay đọc báo chiều và tin tức buổi tối đều có thể thấy tin này.”

“Rất tốt, phải tranh thủ làm ngay.” Triệu Hàng Vũ gấp một con cá to tương nguyên cả đầu lẫn đuôi nhét vào miệng, nhai hết thịt rồi nhổ xương ra. “Những lời tôi vừa nói đều là một số nguyên tắc, còn công việc cụ thể thì phải dựa vào mọi người xử lý, cốt yếu là mọi người phải gắng sức không được sợ khó sợ khổ. Có thể mời cho Nguyên Bảo nhiều thầy dạy một chút, có lập dị cũng chẳng sao, mỗi người một sở trường mà, chỉ cần có ích cho anh ta là được.”

“Tôi thấy việc lần này nếu anh Triệu không ra tay thì không xong, cải tạo người khác là sở trường của anh mà.” Lưu Thuận Minh vô cùng khâm phục nhìn Triệu Hàng Vũ. “Mỗi khi ở cạnh anh chúng tôi đều rất yên tâm.”

“Tôi không đồng ý việc gì anh Triệu cũng nhúng tay vào,” Tôn Quốc Nhân giận dữ nói với Lưu Thuận Minh. “Anh vẫn lo anh Triệu chưa mang đủ trách nhiệm trên vai sao? Anh nhìn xem mấy ngày nay anh Triệu gầy đi như thế nào? Vì việc này tâm tư anh Triệu đã nhọc mệt lắm rồi. Chúng ta là cấp dưới không biết chia sẻ cùng cấp trên, lại gây thêm phiền nhiễu cho lãnh đạo sao?”

“Tôi mà làm phiền cấp trên sao? Ý tôi nói là chỉ cần anh Triệu mở miệng còn mọi việc tôi làm hết.”

“Được, anh biết nghĩ cho lãnh đạo là tốt, nhưng tôi đúng là có chút ý kiến với anh Triệu.” Tôn Quốc Nhân

quay sang Triệu Hàng Vũ nói: “Tôi là người thẳng ruột ngựa, có gì nói nấy, không biết nói những lời dễ nghe. Tôi nhìn anh thực không thuận mắt, anh chẳng ra làm sao cả! Trước mặt anh tôi cũng phải nói. Sao anh làm việc mà không biết nghỉ ngơi chút nào vậy?”

Triệu Hàng Vũ cười ha hả: “Mọi người không cần tranh luận, tôi xin tiếp thu ý kiến của mọi người. Tôi nghĩ thế này, đối với việc của Đường Nguyên Bảo tôi sẽ không nhúng tay vào, tất cả đều do Bạch Độ phụ trách. Thế nào Bạch Độ, không có vấn đề gì chứ?”

“Được thôi.” Bạch Độ này giờ vẫn luôn lặng lẽ thường thức bên bàn tiệc mỉm cười trả lời.

“Cô hãy tổ chức một đội, Đường Nguyên Bảo do cô quản lý cho đến lúc giao người. Người trong đội cô tự quyết định, cần ai thì cứ nói.”

“Tôi vẫn chọn anh Lưu và anh Tôn,” Bạch Độ nhìn hai người nói.

“Rất có tầm mắt,” Triệu Hàng Vũ cười nói. “Mấy nhân viên mẫn cán nhất của tôi cô đều vợ vét hết.”

“Tôi đâu có ý khác,” Bạch Độ nhìn Tôn, Lưu nói. “Tôi chỉ hy vọng có một bầu không khí làm việc vui vẻ.”

“Không phải đâu cô Bạch, cô đã muốn dùng hai anh em chúng tôi thì hai anh em chúng tôi có một yêu cầu đối với cô,” Lưu Thuận Minh nói. “Cứ tùy ý sai khiến chúng tôi, đừng coi chúng tôi là người. Nếu cô vẫn khách sáo với bọn tôi thì chúng tôi sẽ trở mặt với cô.”

“Từ từ thôi, anh Thuận, thời gian còn dài mà, cứ tuần

tự nhi tiến," Bạch Độ cười nói. "Anh nói một hơi hết cả. Sau này tôi còn được nghe cái gì đây?"

"Cứ như vậy đi, sau này mọi người có việc gì cứ tìm tôi." Triệu Hàng Vũ nói. "Mấy người các anh các chị cố gắng nhé."

"Chúng tôi làm thế nào để liên lạc với anh?" Bạch Độ hỏi. "Lần này anh định đi công tác ở đâu?"

"Đừng hỏi nữa, anh Triệu quen phiêu du rồi," Lưu Thuận Minh nói. "Tôi biết hết, sau này cần tìm anh Triệu, tôi cứ ra đường lớn gọi, nhất định sẽ thấy."

"Không không, tôi không định tiếp tục phiêu du nữa. Chúng ta không phải đã có điều kiện sao, từ nay về sau tổng bộ sẽ đặt tại quán ăn này, 24 trên 24 giờ tôi đều ngồi ở đây, có chuyện gì mọi người cứ tới đây tìm tôi."

"Không thể thì đâu phải là anh Triệu của chúng ta, rất biết chọn địa điểm."

"Nhân viên phục vụ!" Triệu Hàng Vũ vỗ tay gọi nhân viên phục vụ, chỉ vào cái bàn la liệt đồ ăn thức uống. "Cho thêm một mâm y như thế này," rồi cười hóm hờ với mọi người, "Hôm nay tôi rất vui."

"Xem ngay xem ngay, đọc ngay đọc ngay, *Thế giới rộng lớn*."

Người xe đi lại ùn ùn trên đường lớn, nhóm bán báo đứng dưới cột đèn giao thông đua nhau hò hét huyên náo.

"Xem này, Đại Mộng thần công lại thấy ánh mặt trời."

“Xem này, ngô Đàn Tử mới xuất hiện bảo bối.”

“Tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn chết đi sống lại, Đại Mộng quyền phổ tướng mất mà lại về tay.”

“Xem báo *Chuyện lạ thiên hạ*, người không đầu vốn là chiến hữu của Đại Dao Vương Ngũ, ông ta là võ sư số 1 thiên hạ.”

Người đi đường xôn xao dừng xe, đứng lại, tranh nhau mua báo, trong chốc lát đã đông nghìn nghịt, giao thông bị ùn tắc.

Trong sân nhà họ Đường, Nguyên Báo, Nguyên Phụng và mẹ cùng hàng xóm bê bát mì lạnh lớn bày đầy rau sống vừa ăn xì xà xì xụp vừa ngoảnh cổ hớn hở xem chiếc ti vi đen trắng 14 inch đặt trong nhà.

Trên ti vi, Đỗ Hiến và Tiết Phi đang thi nhau nói trước mặt nhân dân cả nước.

Đỗ Hiến: “Tin mới nhất của đài chúng tôi, sáng nay nhân viên Tổng hội, căn cứ theo manh mối do quần chúng cung cấp, đã tìm thấy ở ngô Đàn Tử thành Bắc Kinh một lão tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn duy nhất còn lại của nước ta hiện nay, tuổi đã khoảng một trăm hai mươi ba mươi, nhưng trông vẫn mười phần tráng kiện, chỉ như năm sáu mươi tuổi.”

Trước ống kính xuất hiện một đám người túm tụm quanh Đường lão tiên sinh, chính là cảnh mọi người cùng uống rượu.

“Nhìn cha tôi kìa, nhìn cha tôi kìa,” Nguyên Phụng

nhe cái miệng toàn răng say sưa chỉ cho mọi người một cách tự hào.

Đỗ Hiến: “Ông cụ răng vẫn chưa rụng chiếc nào, vẫn ăn được thịt, uống được rượu.”

Người xem đều mỉm cười, Hắc Tử nghiêng cổ lên nhìn luôn miệng xuýt xoa: “Lần này bác Đường nửa đời sau được nhờ rồi, thế nào cũng được hưởng đãi ngộ hưu trí, bác đã tham gia Cách mạng trước năm 1949 mà.”

Tiết Phi: “Cùng với ông ấy đồng thời còn phát hiện ra cậu con trai Đường Nguyên Bảo.”

Trước ống kính xuất hiện hình ảnh hùng dũng của Đường Nguyên Bảo.

Mọi người hoan hô ầm ĩ như ong vỡ tổ. Hắc Tử dùng sức vỗ mạnh vào vai Nguyên Bảo, Nguyên Bảo đau quá, sợi mì suýt chút nữa thì vọt ra lỗ mũi, vui vẻ cười, “Xem ti vi đi, xem ti vi đi.”

Tiết Phi: “Con người Đường Nguyên Bảo thì chả có gì mới mẻ cả, chỉ có điểm đặc biệt là anh được kế thừa một tuyệt nghệ đã bị thất truyền từ lâu trong kho tàng võ thuật Trung Hoa, anh ấy được cho là người duy nhất ở nước ta ngoài cha mình luyện được Đại Mộng quyền, môn quyền pháp này trước đây chỉ thấy nhắc đến trong những thư tịch có liên quan,”

Màn hình xuất hiện cảnh Đường Nguyên Bảo tiến lên, một chậu nước hắt ra, Nguyên Bảo không hề bị ướt còn mọi người ướt như chuột lột.

Đỗ Hiến: “Theo lời nhận xét của một số chuyên gia,

phát hiện mới tại ngõ Đàn Tử này có ý nghĩa rất lớn đối với việc nghiên cứu lịch sử cận đại và hoạt động của Nghĩa Hòa Đoàn.”

Trước ống kính xuất hiện một vị học giả đeo kính, ông ta vừa sửa gọng kính vừa nói: “Trước kia chúng tôi có phát hiện được một số thái giám và tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn nhưng họ đã đầu óc lẫn lộn cả rồi. Lần này có thể thay đổi về căn bản tình trạng nghiên cứu lịch sử cận đại chỉ dựa vào sách vở, dã sử và truyền thống.”

Một gã béo hói đầu xoa xoa tay xuất hiện trước ống kính máy quay: “Các đồng chí ở bảo tàng của tôi khi nghe thấy tin này đều cảm thấy rất phấn chấn. Phát hiện ở ngõ Đàn Tử rất có ý nghĩa đối với phòng trưng bày lịch sử cận đại, ngoài một số lượng phong phú hiện vật và tranh ảnh còn lần đầu tiên có thêm một nhân chứng sống...”

Một ông cụ người gầy khô đét, già tới mức không mở được mắt ra nữa ngồi liệt trên ghế sofa, thều thào nói trước ống kính máy quay:

“Ngay cả loài gấu mèo vốn được gọi là hóa thạch sống đứng trước mặt Đường lão tiên sinh vẫn còn kém xa. Đây là một phát hiện trọng đại của giới khảo cổ nước ta tiếp sau sự kiện phát hiện xác ướp người phụ nữ ở gò Mã Vương⁽¹⁾.”

Cha Nguyên Báo mắt nhìn chăm chăm vào ti vi đến

1. Vào những năm 1972 - 1974, các nhà khảo cổ học Trung Quốc tìm ra nhiều ngôi mộ cổ từ thời nhà Hán còn gần như nguyên vẹn ở gò Mã Vương gần Trường Sa, tỉnh Hồ Nam.

ngây người, nước mắt chảy giàn giụa, lẩm bẩm tự nói với mình: “Những lời nhận xét vinh dự như vậy mình sao có thể nhận được? Không ngờ Đường mỗ sống hoài hơn nửa thế kỉ lại vẫn có ích cho nước nhà.”

Mẹ Nguyên Báo cũng kích động y như vậy, mắt nhìn chăm chăm vào ti vi nói: “Đây là cơ hội cho người nghèo chúng ta đổi đời.”

Trong nhà họ Đường hương khói nghi ngút, Đại Mộng quyền phổ được đặt bởi chiếc chụp đồng hồ để bàn, đặt ngay ngắn trên án giữa trung đường, bốn phía xung quanh bày đầy đĩa đựng bánh bao, chuối tiêu, táo, vài nén nhang thơm cắm giữa. Tranh ảnh Quan Công và Chủ tịch Mao Trạch Đông treo song song trên tường, hiền từ nhìn khắp thiên hạ.

Ông Đường dẫn con cái và hàng xóm cung kính bước lên tiến hành đại lễ. Trước tiên chấp hai tay lại, sau đó khom người vái, cuối cùng là quỳ lạy, dập đầu úp cả người xuống đất.

“Nhớ đấy con trai,” ông Đường đứng dậy nói với Nguyên Báo, “nếu không có những thứ này thì sẽ không có con, cần phải biết ơn.”

Ông Đường nói với vợ: “Mọi việc lau dọn tôi giao cả cho bà, từ nay về sau đừng bày biện cái gì khác nữa, chịu khó thu dọn một tí, chớ để bụi phủ.”

Ông Đường một tay nắm chặt tay con một tay nắm lấy tay vợ nói một cách trân trọng, “Có một câu này tôi

phải dặn dò hai người. Người nhà họ Đường không ai được đặt điều kiện với tổ chức, gây rắc rối cho tổ chức. Tất cả phải làm theo quy định, nghe theo sự sắp đặt của tổ chức. Chúng ta phải giống như một gia đình cán bộ có thâm niên - mọi người đều đang tập trung nhìn vào chúng ta.”

“Cha yên tâm đi,” Nguyễn Báo nói. “Con sẽ làm cho ra trò, để mọi người thấy giống như thật. Trước kia không phải chúng ta là người ngoài tổ chức sao? Hôm nay đã là người của tổ chức quyết không thể để họ thất vọng. Con biết là khó nhưng con sẽ làm được.”

“Còn phải chú ý mối quan hệ với quần chúng. Chúng ta là cá còn họ là nước, phải luôn luôn quan tâm tới họ.”

“Vâng!” Nguyễn Báo gật đầu.

“Họ sắp tới sao?” Nguyễn Phượng mắt rung rung lệ nhìn anh trai.

“Sắp rồi, anh đã nghe thấy tiếng xe hơi,” Nguyễn Báo xúc động nói. “Anh thật muốn làm dân thường thêm vài năm nữa.”

“Vĩnh viễn đừng quên,” ông Đường nghiêm giọng nói, “con đã là người của tổ chức.”

Trong ngõ vọng tới hàng loạt tiếng bóp còi tiếng phanh xe, từng chiếc từng chiếc xe hơi lần lượt dừng lại trước cổng nhà họ Đường.

Nhóm người Bạch Độ xuất hiện trước cửa nhà họ Đường, tùy theo cấp bậc mà mặc những trang phục khác nhau lũ lượt kéo vào.

Bạch Độ lạnh lùng nói với Nguyên Báo: “Lên xe đi.”

Gã béo hói đầu từng xuất hiện trước ống kính một tay cầm kính lúp một tay chỉ vào ông Đường: “Ông cũng phải đi.”

Cha con họ Đường ôm chặt lấy nhau, chăm chú nhìn nhau rồi đồng thanh đáp: “Hãy để chúng tôi được vinh danh trên cương vị của mình.”

Mọi người tiến lên tách họ ra, đưa đi.

Mẹ Nguyên Báo và Nguyên Phượng vừa khóc vừa đuổi theo gọi: “Để tôi đưa cho chồng con tôi mấy bộ quần áo.”

“Kiên cường lên, mẹ ơi!”

Hàng loạt máy ủi đất, cần cẩu, máy xúc ùn ùn tiến vào ngõ Đàn Tử. Công nhân đào đất tay cầm cuốc xẻng xếp thành hàng ngũ rầm rập đi bên cạnh đám xe cộ, máy móc.

Nhân viên chỉ huy đầu đội mũ nhựa mũ sắt miệng thổi còi hướng dẫn đoàn xe cỡ lớn tiến lên. Những nhân viên chỉ huy cao cấp hơn thì đứng trên xe Jeep mui trần, chụm đầu lại một chỗ bật đèn pin nghiên cứu tấm bản đồ đang mở sẵn, giơ tay chỉ trỏ vào ngõ Đàn Tử và ngôi nhà của họ Đường, ban hành mệnh lệnh với đám bộ hạ đứng phía dưới xe Jeep đang ngẩng đầu nhìn họ.

Một số người ôm dụng cụ chạy ra bốn phía, trên khắp mọi đường ngõ đều cắm tấm biển gỗ “Cấm vào”.

Khoang sau chiếc xe tải được mở ra, dỡ xuống những tấm lưới dây thép gai ngoằn ngoèo.

Chiếc đèn pha thứ nhất đặt trên nóc nhà bật sáng,

tiếp theo chiếc thứ hai thứ ba lần lượt sáng, những luồng ánh sáng mạnh phát ra từ nhiều hướng khác nhau làm ngổ Đàn Tử sáng rực như ban ngày.

Bấy giờ một đội xe mô tô hùng dũng tiến vào ngõ, ngồi trên xe là đám người mặc sắc phục đen sì được vũ trang đầy đủ. Bọn họ vác súng lười lê từ trên xe nhảy xuống, tản ra vô cùng thành thực, khống chế tất cả các cao điểm và lối vào trọng yếu trong ngõ.

Một chiếc xe ba bánh cơ động chuyên dụng cho người khuyết tật từ phía sau đội mô tô phóng vào. Lưu Thuận Minh cũng mặc quân phục đen chỉnh tề, đầu đội mũ kê pi, chân đi giày ống da, dáng vẻ trông như một Đảng vệ quân từ khoang xe phía sau đứng đây, tay cầm chiếc loa bán dẫn, bật công tắc điện. Thở loa, tuyên bố với đám người xem náo nhiệt chen chúc đứng cạnh tường ngõ Đàn Tử:

“Tôi là thiếu tá đội Bảo an Lưu Thuận Minh. Ngõ Đàn Tử từ nay nằm dưới quyền quản lý của tôi. Tôi lệnh cho các vị giải tán ngay lập tức, trở về nhà, chuẩn bị tốt chứng minh thư nhân dân và sổ hộ khẩu đợi chúng tôi tới kiểm tra. Tất cả cán bộ dân phố, những phần tử trị an tích cực và cán bộ tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình trong vòng ba ngày phải tới chỗ tôi đăng ký - mang theo đồ đạc của các vị.”

“Xin lỗi, đồng chí thiếu tá,” Tổng chỉ huy công trình khảo cổ dẫn nhân viên của mình đến trước xe của Lưu Thuận Minh. “Lãnh đạo cao nhất ở đây phải là tôi, tôi là

Tổng chỉ huy công trình khảo cổ ở ngô Đàn Tử.”

“Tốt thôi, đồng chí Tổng chỉ huy,” Lưu Thuận Minh nhẹ nhàng nói. “Vậy thì để chúng tôi thực hiện nhiệm vụ lãnh đạo kếp với ngô Đàn Tử này.”

Tiếng còi xe hơi bóp liên tục và tiếng ồn ào của đám đông càng ngày càng lớn vang vọng lối vào ngõ.

Đủ mọi loại người cả nam lẫn nữ tay cầm các loại giấy tờ tranh cãi ầm ĩ với đám Hắc Cầu Tử¹ đang đứng gác.

“Tôi là người của trạm giống trung ương. Tôi có việc gấp cần gặp Đường Nguyên Bảo.”

“Tôi là người của công ty quảng cáo...”

“Là ai cũng không được vào.” Lưu Thuận Minh bước ra từ đám bảo vệ, tay cầm khẩu súng uy nghiêm nói. “Tôi nhận lệnh phải ngăn chặn tất cả mọi nỗ lực tiếp cận Đường gia. Tất cả những ai muốn gặp cha con họ Đường bất kể mục đích là gì đều phải tới ‘Tổng hội’ đề nghị, nộp phí theo quy định của Tổng hội rồi mới được sắp xếp.”

“Các người không thể lũng đoạn Đường Nguyên Bảo, anh ta là của báu của toàn dân tộc.”

“Có cơm mọi người cùng ăn!”

Đám đông vô cùng phẫn nộ.

“Lùi lại.” Lưu Thuận Minh giơ súng lên. Thuộc hạ của hắn cũng đồng thời giơ súng, nhắm vào đám người trước mặt.

“Tôi đếm 1, 2, hai ruồi...”

1. Tác giả chỉ sự khinh miệt với bọn bảo vệ mặc sắc phục đen.

“Đứng lên, những nô lệ bị đói rét hành hạ...” Mọi người tay nắm tay đối diện với họng súng hát vang.

“Các người thực muốn ép tôi phạm tội rồi,” Lưu Thuận Minh thở dài. “Nổ súng.”

Bắt đầu từ nòng súng của anh ta, sau đó tất cả mọi khẩu súng đều vọt ra một luồng nước trắng xóa.

CHƯƠNG V

“**B**iết vì sao gọi ông tới đây không?”
“Biết, vì cần tìm hiểu những hoạt động của tôi trong cuộc khởi nghĩa Nghĩa Hòa Đoàn.”

Trong một gian phòng lớn rộng thênh thang có ếp ván cách âm, gã béo hời đầu ngồi sau chiếc bàn viết, gương mặt chìm trong bóng tối phía sau chiếc đèn. Ánh đèn chiếu vào mặt ông Đường, hai tay ông đặt trên gối, cung kính ngồi trên một chiếc ghế không có lưng tựa, cố định vào mặt sàn.

“Họ tên ông là gì?”

“Đường Quốc Đào.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“111 tuổi.”

“Trước khi bị bắt sống ở đâu?”

“Số 35 ngõ Đàn Tử.”

“Nhập ngũ khi nào?”

“Tháng 3 năm 1899.”

“Đã từng nhận chức vụ gì?”

“Tiểu đội trưởng, bách tổng, nhị sư huynh, đại sư

huynh, Nhất Tuyền pháp sư.”

“Đã nhận những hình thức khen thưởng kỉ luật gì?”

“Năm 1900 bị xử tử hình.”

“Có mụn com không?”

“Không.”

Trong gian phòng khám trắng như tuyết, Nguyễn Báo trên người chỉ mặc độc chiếc quần bơi ngồi bên bàn trả lời câu hỏi của một nữ bác sĩ. Vị nữ bác sĩ vừa hỏi vừa ghi chép.

“Có bị hôi nách không?”

“Không.”

“Có bị trĩ không?”

“Không.”

“Sao anh cái gì cũng không thế?”

“Bà có thể ngồi, xem xem?”

“Tôi tin anh. Chắc anh cũng không bị đái dầm?”

“Có nhưng giờ thì hết rồi.”

“Đứng lên cái cân kia đi,” nữ bác sĩ chỉ vào cái cân hàng to đùng ở góc phòng.

Cô y tá xem cân chăm chú nhìn mũi kim, đứng thẳng lưng lên tuyên bố với nữ bác sĩ: “Hơn 80 cân.”

“Bây giờ tụt quần xuống đi vào phía sau tấm rèm.”

Nữ bác sĩ bỏ bút xuống, xoa tay đứng lên:

“Làm gì vậy?” Nguyễn Báo lo lắng hỏi.

“Để xem tình trạng phát dục của anh,” nữ bác sĩ nói gương mặt không chút biểu cảm.

"Nghe lời đi," Bạch Độ đứng một bên dịu dàng khuyên. "Vị bác sĩ đây đã tắt kinh rồi."

"Nhưng tôi chưa từng cho ai xem bao giờ." Nguyên Báo xấu hổ trả lời, cùng nữ bác sĩ bước vào trong rèm.

Một lát sau, nữ bác sĩ bước ra, đến bồn nước rửa tay, nói với cô y tá đang thay bà ghi chép: "Tình trạng phát dục, bình thường."

"88 năm trước, trong đêm liên quân 8 nước đánh thành, ông đang ở đâu?"

"Tôi ở nhà." Dưới ánh đèn chiếu ông Đường tỏ ra rất bình thản.

"Tại sao không đi chiến đấu? Lúc đó Đại đao Vương Ngũ đang chiến đấu, cha của Lão Xá cũng đang chiến đấu."

"Tôi có một nhiệm vụ rất quan trọng."

"Nhiệm vụ gì?"

"Tôi vội về nhà, trước tiên giết hết cả nhà cha mẹ vợ con từng người một. Hôm đó trời cũng tối đen, cũng lạnh như thế này. Tôi vừa xử lý xong cả nhà già trẻ lớn bé chợt nghe thấy có người gõ cửa, gọi khê: 'Su nương, su nương, người mau mở cửa ra'. Tôi mở cửa ra chỉ thấy một người tiến vào, tay trái ôm một đứa bé, tay phải cầm một chiếc đèn..."

"Là ai?"

"Là vợ của tôi - là người vợ của tôi bây giờ - lúc đó cô ấy là 'Hồng Đăng Chiếu'¹."

1. Một tổ chức của Nghĩa Hòa Đoàn, chỉ thu nhận phụ nữ. Người tham gia hội thường mặc áo đỏ quần đỏ, tay phải cầm đèn đỏ tay trái cầm quạt giấy đỏ.

“Đứa trẻ đó là ai?”

“Là Hoắc Nguyên Giáp.”

“Trời ơi sao từ trước tới nay tôi chưa từng nghe nói có chuyện như vậy nhỉ!”

“Vợ tôi vừa nhìn thấy tôi liền quỳ sụp xuống, miệng nói: ‘Su phụ su phụ, su nương su tử tôi đều chết cả rồi.’ Tôi trả lời: ‘Đúng, đều bị ta giết cả.’ Vợ tôi vừa khóc vừa nói: ‘Từ nay về sau con chính là người thân của su phụ, đứa bé này...’ Tôi cắt ngang lời cô ấy, nói: ‘Đứa bé này đưa từ đâu tới thì trả về chỗ ấy’.”

“Sau đó thì sao?” Gã béo quệt nước mắt.

“Sau đó tiếng súng nổ ầm ầm, bọn Nhật xông vào, miệng chửi bakayaro¹”, giờ súng chỉ vào tôi, hỏi ‘Làm nghề gì?’ Nói thì chậm chứ thực thì rất nhanh, khi bọn Nhật xông vào, tôi đã chui trong chăn rồi, hướng quỳ của vợ tôi cũng đã đổi, quay sang đập đầu trước mặt bọn chúng: ‘Ông ơi, chồng con làm nghề xay đậu phụ, là người dân lương thiện.’ Bọn Nhật cười hắc hắc, dùng lưỡi lê chọc vào người cô ấy miệng gọi Hoa cô nương. Lúc đó, tôi tung chăn nhảy ra quát lớn một tiếng: ‘Dừng tay! Ta chính là thủ lĩnh Nghĩa Hòa Đoàn mà các người muốn bắt, không có quan hệ gì đến dân chúng!’”

“Lão Đường, việc này là ông bịa rồi,” gã béo nhú mày nói. “Theo như tôi biết, cơ sở Nghĩa Hòa Đoàn vốn không bao giờ lập đảng.”

1. Tiếng Nhật, nghĩa là: “Đồ ngu”.

“Chàng trai à, đó là anh không biết đấy thôi, 100 năm trước chúng tôi đã có chuyện tre già măng mọc rồi.”

Đường Nguyên Bảo bị Tôn Quốc Nhân kẹp tay dắt đi hối hả trong hành lang dài hun hút.

Tôn Quốc Nhân dẫn anh ta đi vào một phòng khám, mấy người đàn ông mặc áo blouse trắng kéo anh ta ngồi lên ghế, quàng cổ buộc giập cánh khuỷu, lắp các loại thiết bị, ống thở, giữ cố định toàn thân và tứ chi của Nguyên Bảo. Một máy X quang đã được đẩy lên trước, chiếu vào Đường Nguyên Bảo.

“Chúng ta bắt đầu chạy thử - thông điện!” Bác sĩ chính nói.

Nguyên Bảo đang ngồi trên ghế bị dòng điện truyền vào cơ thể, giập nảy người vắn vẹo.

“Đau quá,” Nguyên Bảo hét lớn.

Bác sĩ liền lấy một miếng cao ướm giảm đau dán lên mồm anh ta, anh ta lập tức im bật.

Đèn báo trên các loại máy móc đều sáng lên, máy hiện sóng lóe lên ánh đèn huỳnh quang xanh đen, bước sóng rối loạn. Các thiết bị phát ra những âm thanh kỳ quái.

“Bây giờ bắt đầu kiểm tra, các máy điều khiển báo cáo số liệu.”

“Tim, một.”

“Gan, một.”

“Dạ dày, một.”

“Thận, một.”

“Dừng lại - sao chỉ có một quả thận?”

Nhân viên điều khiển máy thò đầu từ phía sau ra hỏi Nguyên Báo: “Quả thận kia của anh đâu?”

Tôn Quốc Nhân vội giật miếng cao trên miệng Nguyên Báo ra, Nguyên Báo há cái miệng đồ bưng ra hỏi: “Chỉ một quả thận thì không được sao?”

“Không thể,” nhân viên điều khiển máy nói. “Ai cũng có đủ hai quả thận, nghĩ kỹ xem nó ở đâu?”

“Không nhớ ra, tôi hồi bé hay làm mất đồ lắm.”

“Xem kích thước của quả thận ấy đi,” bác sĩ chính nói.

Nhân viên điều khiển lại vùi đầu vào sau máy, lát sau báo cáo: “Gần bằng quả dứa.”

“Vẫn chưa kết luận được, một quả làm việc bằng hai,” bác sĩ chính nói với mọi người. “Tiếp tục.”

“Phổi tám trăm mét vuông.”

“Mỡ có thể chọc đũa vào.”

Chiếc máy in tự động kêu lọc cọc ghi lại tất cả mọi số liệu trên mảnh giấy dài ngoằng.

Vị bác sĩ chính và Bạch Độ cầm tờ giấy xem xét.

“Về cơ bản là hoàn hảo,” bác sĩ chính nói với Bạch Độ, “nếu không làm giải phẫu tiêu bản.”

“Cởi trói.” Bạch Độ nói với mấy anh chàng kia, lại quay sang Nguyên Báo vừa đứng lên khỏi ghế đang vung vẩy cái cổ tay tê cứng, nói: “Xin mời đi sang bên này.”

Đường Nguyên Báo bị anh chàng đẹp trai Tôn Quốc

Nhân kẹp tay dắt đi hồi hả trên hành lang dài hun hút.

Trong một phòng khám màu trắng khác, một nhóm bác sĩ đang chăm chú nhìn Đường Nguyên Bảo bị Tôn Quốc Nhân đẩy loạng choạng ngồi xuống ghế.

Một vị bác sĩ tầm tuổi trung niên mắt đeo kính đen tay cầm một tập giấy dày cộp, hòa nhã nói với Nguyên Bảo:

“Sau đây tôi sẽ làm một cuộc trắc nghiệm nho nhỏ, đừng lo lắng. Giống như hồi nhỏ bố mẹ hỏi anh ấy mà, không trả lời được cũng không sao, tôi tin anh sẽ trả lời rất tốt. Đây đều không phải là câu hỏi khó, không cần căng thẳng đâu.”

“Xin mời,” Nguyên Bảo thành khẩn nói. “Tôi sẽ cố hết sức làm vừa lòng các vị.”

“Cám ơn,” bác sĩ nói. “Sau đây bắt đầu. Xin hãy nhìn tám biển trong tay tôi, trên đó vẽ một con khỉ và một con người. Câu hỏi thứ nhất của tôi, anh có thể dùng một câu nói chỉ rõ sự khác biệt căn bản giữa khỉ và người không - mời anh trả lời.”

“Loài khỉ toàn thân có lông. Con người chỉ một số chỗ là có lông.”

“Trả lời chính xác. Cộng điểm.”

Đường Nguyên Bảo cười hì hì, tự đắc liếc nhìn bảng điểm trên tay một bác sĩ khác, nhìn tới Bạch Độ, vội không cười nữa, ngồi lại nghiêm chỉnh.

“Sau đây tôi hỏi câu thứ hai. Vẫn là tám biển này, giữa con người và con khỉ này thì da mặt người dày hơn hay da

mặt khỉ dày hơn, hay dày như nhau - mời anh trả lời.”

“Da mặt người dày hơn.”

“Trả lời sai. Trừ điểm.”

“Không sai.” Nguyên Báo nhìn thấy số điểm vừa giành được bị trừ hết, hơi cuống. “Là da mặt người dày hơn mà. Mặt khỉ toàn màu hồng còn mặt người thì không. Rõ ràng da mặt người dày hơn khỉ.”

“Anh sai rồi. Phải nói là mõng khỉ toàn màu hồng còn mõng người thì không - phơi nắng cũng không hồng được. Đương nhiên vấn đề không phải ở đây, tôi hỏi về da mặt chứ không hỏi về mõng. Đáp án chính xác của câu này phải là da mặt khỉ dày hơn, vì người trong hình không có mặt.”

“Thế bác sĩ hỏi tôi về cái gì?”

“Mặt, khuôn mặt,” bác sĩ trầm giọng nói. “Đây là một câu hỏi tư biện, anh không hiểu rõ ý câu hỏi.”

“Ông cứ hỏi tiếp đi.”

“Câu thứ ba: một con người và một con khỉ ai có quan niệm truyền thống mạnh hơn? Vì sao?”

“Khỉ, vì khỉ không bao giờ thay đổi còn con người thì luôn luôn biến đổi không ngừng.”

“Trả lời chính xác. Cộng điểm. Sau đây tôi hỏi anh câu thứ tư. Theo anh, một con khỉ và một con người ai vui sướng hơn? Vì sao?”

“Vui sướng như nhau. Vì khỉ không học tập còn con người lại học tập. Học hay không học đều vô cùng sung sướng.”

“Trả lời sai. Trừ điểm! Không học thì làm sao vui vẻ được? Người không học tập thì sẽ bị lạc hậu. Ngay câu này anh cũng chưa nghe qua sao?”

“Nhưng bọn khỉ không đi học cũng không lạc hậu.”

“Anh vẫn cho rằng chúng chưa đủ lạc hậu sao?”

“Bọn khỉ chả con nào đi học cả.”

“Anh so sánh chúng với ai vậy? Ai mới là mẫu mực trong mắt anh. Thị phi đảo điên, quái người lẫn lợn... cạn lời rồi. Nói lý thì anh không hơn được tôi vì tôi hiểu học hơn anh. Sau đây tôi đổi cách hỏi khác, vẫn là tám biển này, vẫn có bốn câu hỏi, khi tôi đặt câu hỏi anh chỉ phải trả lời có hoặc không, phải lập tức trả lời, không được suy nghĩ. Câu một, con khỉ đứng trước mặt con người có cảm giác tự ti phải không?”

“Có.”

“Cộng điểm. Người này muốn giết chết con khỉ có chắc chắn thành công hay không?”

“Không”

“Trừ điểm.”

“Đương nhiên không được. Người không có tổ chức, không có vũ khí, lấy một chọi một. Khỉ giết chết người mới đúng.”

“Câu thứ ba, trước kia người và khỉ có quan hệ huyết thống. Anh là người, anh và con khỉ trong tám biển này có quan hệ huyết thống không? Nói cách khác, hai người có phải thân thích không?”

“...Có.”

“Cộng điểm. Câu 4, tuy anh và nó có quan hệ thân thích nhưng nếu đưa nó cho anh nuôi dưỡng, anh vẫn ngược đãi nó phải không?”

“Đúng!”

“Trừ điểm! Giờ ta sẽ xem xem anh được mấy điểm.”
Bác sĩ quay đầu nhìn tờ phiếu điểm: “Thật đáng tiếc, một điểm cũng không được.”

“Tôi muốn hỏi các ông dựa trên tiêu chuẩn nào để cho điểm?”

“Ấn tượng. Chúng tôi đều dựa vào ấn tượng để đánh giá. Anh cho là không công bằng ư?”

“Không không. Tôi nghĩ là công bằng hơn thì không có, không dựa vào ấn tượng để đánh giá thì mới lạ chứ.”

“Thế này đi,” bác sĩ thì thầm vào tai mấy người khác, rồi nói với Nguyên Bảo: “Chúng tôi lại ra đề khác để quyết trận thư hùng. Vẫn là tám biển này, con khỉ và con người...”

“Ông có thể lấy tám biển khác trong tay ra hỏi tôi không - thế thì hỏi mới hay.”

“Không! Trong những vấn đề nhân sinh anh chỉ cần trả lời được một tám đã là rất tốt rồi. Những tám biển kia là để chuẩn bị cho người khác. Vẫn là tám biển này, con khỉ và con người này, anh có thể nói cho chúng tôi biết chúng chăm chú nhìn nhau như vậy trong thâm tâm chúng đang nghĩ gì?”

Đường Nguyên Bảo và bác sĩ chăm chú nhìn nhau.

“Bọn chúng đều nghĩ, đừng biến thành giống như kẻ kia.”

“Ông đã rút ra kết luận gì?” Bạch Độ hỏi bác sĩ.

Bác sĩ nhìn Bạch Độ lại quay sang nhìn Nguyên Báo.

“Rất tiếc, tôi vẫn không thể cộng điểm cho anh ta. Dương nhiên cũng không nhất thiết trừ điểm - tôi vẫn phải cân nhắc câu trả lời của anh ta.”

“Như vậy nói về ấn tượng, ông bắt tất phải vội vã cho tôi một đáp án mang tính khoa học,” Bạch Độ nói.

“Ấn tượng ư?” Vị bác sĩ dựa lưng vào ghế chăm chú nhìn Nguyên Báo. “Chỉ số thông minh không cao là điều không phải nghi ngờ. Bậc đại trung thì giống kẻ gian nịnh, thọ mệnh rất dài, hai lần kết hôn, không có con nối dõi, có chút tiền của nhưng bị tiểu nhân lừa gạt, lúc quan trọng sẽ có quý nhân phù trợ. Thế này đi, tôi tặng anh ta hai câu thơ, như thế có thể làm rõ hơn ý của tôi. ‘Xuân phong hữu ý dương triền liễu/Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn’¹. Chưa xem chỉ tay của anh ta, tôi chỉ nói được bấy nhiêu thôi.”

“Nhưng trong sách lại không nói thế, để tôi giở từ trang 44 tới trang số 49.”

Trong gian phòng thẩm vấn vang lên tiếng đọc sang sáng của gã béo đầu hói:

“Đêm đó, toàn thành lửa cháy rợp trời, tiếng súng nổ chát chúa, quân Tây dương như hổ giữa bầy dê, tàn sát

1. Câu này nằm trong bài “Hạnh Hoa thôn” của Đỗ Mục. Tạm dịch: Gió xuân có ý vương vấn liễu / Đoạn trường người khách chốn tha hương.

khắp nơi, quân dân ta thua chạy tán loạn. Đội Nhất Tuyệt pháp su rơi vào tay quân Pháp ở Hợp Đức Môn, tuy đã tận lực chiến đấu nhưng cuối cùng vẫn bị bắt, giờ Mão ba khắc bị bọn Pháp chém đầu ở Thái Thị Khẩu. Lúc đó sa vào chỗ chết còn có thủ lĩnh quyền phi khác của Nghĩa Hòa Đoàn là Đại Dao Vương Ngũ và Tiểu Dao Triệu Lục... tới hơn trăm người.”

Gã béo ngẩng đầu lên nói với ông Đường đang đeo kính lão tay lần dò từng chữ từng chữ:

“Đương nhiên, nếu quá tin vào sách thì chẳng bằng không có sách, cuốn *Thanh lâu ức cựu* này chẳng qua cũng chỉ là tác phẩm viết về chuyện kỳ quái thôi. Nhưng lời nói của một phía vẫn có thể tạm thời tồn tại. Chúng ta đều có kiểu trải nghiệm này, những tin đồn lưu truyền chính là chị em song sinh của sự thật.”

“Nói như thế tức là tôi sai sao?” Ông Đường ngẩng mặt lên, sững sờ nói. “Nhưng tôi nhớ chính xác tôi đã bị quân Nhật bắt vào trong lô cốt xử bắn một lần.”

“Ông đã đọc cuốn *Tiểu binh Trương Ca* chưa?”

“Đọc rồi,” ông Đường gật đầu.

“Điều này chẳng có gì lạ. Mấy hôm trước tôi thăm vấn một gã phiên dịch béo, gã còn không nhớ hồi đó gã đứng về phía người Nhật hay đối đầu với họ.”

“Vì sao tôi không thể bị quân Nhật bắn rồi lại bị quân Pháp giết? Dù gì việc tôi thoát chết trong gang tấc cũng đã được xác định rồi.”

“Tôi chưa nói không thể, vấn đề là ông có làm kịp

hay không, vừa bị quân Nhật bắn lại vội chạy đi để quân Pháp giết sao?”

“Tôi cho là có thể, theo logic thì cũng hợp lý đấy chứ. Sau khi tôi bị trúng đạn ngã xuống bèn nhắm mắt giả chết. Rồi quân Nhật đi khỏi, tôi trèo qua xác của không biết bao nhiêu người, đứng dậy lau sạch vết máu trên mình, trong lòng ôm mối thù khắc cốt ghi tâm với chủ nghĩa đế quốc, lại bắt đầu đi chiến đấu.”

Gã béo lắc đầu suy nghĩ về mấy lời của ông Đường:
“Nghe thì cũng đúng.”

“Tôi men theo đường Đông Tứ, hướng về phía Nam chém giết, chỗ nào nghe tiếng súng nổ ầm ỉ, tôi liền tìm đến. Ruột lòng ra, tôi nhét vào, con mắt lòng ra, tôi nuốt luôn. Lúc đó tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì hết, trong đầu chỉ có một ý niệm: Không được gục ngã, nếu tôi ngã xuống, Trung Quốc đi đời!”

“Sau đó thì sao?”

“Về sau cuối cùng tôi cũng ngã xuống. Chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, tựa như trời đất quay cuồng, rồi mọi thứ đen như mực.”

“Ông nhớ được gì về vụ bị hành hình ở Thái Thị khẩu?”

“Khi tỉnh lại tôi đã thấy mình ở đó rồi, mọi người sắp thành một hàng chờ chém đầu. Chưa kịp nói gì đã tới lượt tôi, còn chuyện chém đầu chém như thế nào, thì so với việc băm sườn cũng không khác lắm, một tay nắm sọ một tay vung đao.”

“Chẳng nhẽ một câu cũng không nói sao? Lúc ông từ biệt các chiến hữu, lúc ông đối diện với đao phủ, về lý cũng phải nói một vài câu chứ.”

“Hình như, hình như có nói câu *Cách mạng thế giới muôn năm.*”

“Không thể.”

“À, nhớ ra rồi. Tôi và Vương Ngũ chỉ nắm tay nhau, đưa mắt động viên nhau đôi chút. Đoạn tôi xoay người mắng tên đao phủ: ‘Bọn ta là người Trung Quốc mà lại phải chết trong tay lũ các người.’”

“Đây xem ra mới là câu nói thật lòng, đao phủ là người Trung Quốc ư?”

“Không, người Pháp.”

“Bây giờ hãy giơ tay trái của anh lên. Nắm tay... Tay này, tay này là tay trái. Tốt, cùng chúng tôi tuyên thệ.”

“Tuyên thệ với ai? Hướng về ai?”

“Tuyên thệ với tôi, nhìn tôi này.” Bạch Độ và Nguyên Bảo đều giơ tay trái lên đứng đối diện với nhau. Hai người nhìn nhau trang nghiêm.

“Tôi đọc một câu anh đọc một câu, phục vụ tổ chức, hy sinh cá nhân...”

“Tôi đọc một câu anh đọc một câu, phục vụ tổ chức, hy sinh cá nhân...”

“Từ nay về sau, ngoài tổ chức ra tôi không có người thân nào khác.”

“Từ nay về sau, ngoài tổ chức ra tôi không có người thân nào khác.”

“Đầu có thể rơi, máu có thể chảy.”

“Đầu có thể rơi, máu có thể chảy.”

“Lên núi đao, xuống vạc dầu.”

“Lên núi đao, xuống vạc dầu.”

“Quyết không chau mày.”

“Quyết không chau mày.”

“Không cầu sinh cùng tháng cùng năm nhưng nguyên chết cùng tháng cùng năm.”

“Không cầu sinh cùng tháng cùng năm nhưng nguyên chết cùng tháng cùng năm.”

“Bản quyền đã giữ, không được sao chép.”

“Bản quyền đã giữ, không được sao chép.”

“Nếu đơn phương phá bỏ thỏa thuận, bồi thường mọi tổn thất cho đối phương.”

“...bồi thường mọi tổn thất cho đối phương.”

Tuyên thệ xong, Bạch Độ vồn vã nắm tay Nguyên Báo: “Từ nay về sau, chúng ta là đồng chí rồi.”

Nguyên Báo vô cùng vui sướng ngoác miệng cười: “Nói như vậy chưa đúng. Phải nói từ nay về sau, chúng ta... là... không phải là người nữa, không phải người bình thường nữa rồi.”

“Tôi rất muốn biết làm sao ông có thể chết đi rồi sống

lại? Phải biết rằng trừ ông ra những người khác đều không thể guộng dây được.”

“Anh đã nghe qua câu này chưa? Người Trung Quốc giết không chết.”

“Tôi lại nghe thấy câu này: Người Trung Quốc giết không hết.”

CHƯƠNG VI

“Choang, choang, choang... cắc tùng cắc, cắc tùng cắc, cắc tùng cắc...”

Một đội nữ sinh trung học đánh trống, thổi còi hiệu, chân đi đều bước xuất hiện trên con phố lớn nhộn nhịp.

Phía sau hàng ngũ của các cô gái là mấy người nông dân khỏe mạnh thắt khăn lông cừu đang vây quanh một chiếc trống lớn đặt trên xe ba gác, ra sức đánh trống làm những sợi tua rua trên dây dùi bay phấp phới, “Tùng, tùng, tùng.”

Các nghệ sĩ dân gian muôn màu muôn vẻ chạy bên một chiếc thuyền cạn, múa sư tử trên những đôi cà kheo cao, hóm hờ kéo đến rợp trời rợp đất.

Sau đoàn nghệ sĩ dân gian là một chiếc xe tải lớn hiệu “Giải phóng” đang chậm chậm đi tới. Đường Nguyễn Bá Chắp tay sau lưng đứng ở phía trên, sau gáy cắm một lá bài lớn bằng gỗ, bên cạnh là hai chàng trai lực lưỡng được vũ trang đầy đủ, thần thái uy nghiêm.

Người đi đường nhìn thấy cảnh tượng đó đang buồn bực, thì đột nhiên bên cạnh nháy ra một vài chàng thư sinh đeo kính vung tay hô lớn:

“Nhiệt liệt chúc mừng sự ra đời của chàng trai số một Trung Quốc!”

Hô xong thì ra sức vỗ tay, tiếp đó lại hô:

“Đả đảo chủ nghĩa đế quốc! Chủ nghĩa đế quốc và bè lũ phản động của chúng đều là anh hùng rơm!”

Có vài người còn bắt đầu tung truyền đơn ra khắp nơi.

Vậy là, người đi đường cùng hô khẩu hiệu với những chàng trai đeo kính một cách mù quáng, nhiệt liệt vỗ tay hoan hô Nguyên Bảo đang ở trên xe tải.

“Nhiệt liệt chúc mừng sự ra đời của chàng trai số một Trung Quốc!”

“Tôi đã nói từ lâu rồi, trong quần chúng vẫn còn ẩn chứa lòng nhiệt tình rất lớn.”

Trong cabin của chiếc xe, Tôn Quốc Nhân hơn hờ nói với Bạch Độ. “Bây giờ cô đã tin chưa?”

“Tôi vẫn không đồng ý đưa Nguyên Bảo ra quá sớm như vậy. Vinh quang đến quá sớm sẽ không có lợi cho việc cải tạo anh ta.”

“Cô phải nghĩ cho tôi chứ, sếp Triệu đã ra mệnh lệnh, chỉ tiêu lợi nhuận nhất định phải hoàn thành.”

“Tôi hiểu, anh cũng chỉ là đàn phải làm thôi.”

Chiếc xe cùng với đoàn ương ca¹ sắc sỡ rẽ sang một

1. Một loại hình hát múa dân gian lưu hành ở vùng nông thôn phía Bắc Trung Quốc, có trống và thanh la làm nhịp.

phố khác, chỉ thấy Lưu Thuận Minh đang chạy tới chạy lui chỉ huy những tên tay sai Hắc Cầu Tử của anh ta điều khiển hàng ngũ người đứng chào mừng của ngõ Đan Tử.

Già trẻ lớn bé đàn bà con gái ở ngõ Đan Tử đều bị xua ra ngoài, xếp hàng ngang dựa vào chân tường trên phố, tay chân của Lưu Thuận Minh đang lần lượt phát cho họ những lá cờ nhỏ bằng giấy phẩm màu.

Lưu Thuận Minh tay cầm một lá cờ nhỏ đứng đầu hàng làm mẫu cho cư dân ngõ Đan Tử.

“Xe vừa đến nơi thì mọi người phải vẫy cờ như thế này, hoan hô thật to, nhớ kỹ, khi hoan hô thì phải hoan hô sao cho giống như vẽ vô cùng xúc động, không thể kiềm chế cảm xúc của người Triều Tiên, nếu muốn khóc thì cũng đừng ngại ngần gì.”

“Đến rồi đến rồi,” một tên Hắc Cầu Tử chạy về hô lớn.

Lưu Thuận Minh quay phắt đầu lại, Trư Bát Giới, Tản Hương Liên gần như cùng lúc ngoái đầu theo anh ta. Trong cabin xe, có thể trông thấy rõ ràng gương mặt của Bạch Độ, Tôn Quốc Nhân.

“Ô la...!” Lưu Thuận Minh phấn khích đưa hai tay ra như say.

“Ô la...!” Bọn người dưới của anh ta cũng chìa hai tay ra tới tấp.

Những người đàn ông thì giật mũ xuống vẫy hoan hô Nguyên Báo. Những người phụ nữ thì tay phất phất lá cờ nhỏ, thân hình lắc lư một cách nhịp nhàng, miệng phát ra những tiếng “A a a.”

“Ồ la...!” Lưu Thuận Minh lại đưa hai cánh tay ra phía trước, nhắm mắt mỉm cười.

“Sao tôi nhớ hình như trước đây cũng đã từng đi trên phố một lần như thế này,” Bà Lý hệt như giẫm phải công tắc điện run rẩy thì thầm với mẹ Nguyễn Bảo đứng bên cạnh. “Tay cầm lá cờ nhỏ, run rẩy hướng về phía người ta.”

“Năm bốn chín.”

“Sớm hơn.”

“Thế thì là năm ba bảy rồi.”

Chiếc xe tải đi sang một phố khác, người trên phố đều tròn mắt nhìn Đường Nguyên Bảo trên xe. Một vài phụ nữ còn nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ xuống đất, chỉ Đường Nguyên Bảo mà mắng:

“Kẻ xấu xa như thế, không giết mà còn để lại làm gì.”

“Thế này là thế nào?” Bạch Độ hỏi Tôn Quốc Nhân. “Ở đây không có các đồng chí của chúng ta à?”

“Bắc Kinh rộng quá, không kịp cài người. Các đồng chí ấy cỏ động hết phố này đến phố khác đã bận túi bụi rồi.”

“Thế thì nên sắp xếp lại các tuyến đường, chỉ đi mấy con phố lớn thôi. Đồng chí Nguyễn Bảo nghĩ thế nào?”

Nguyễn Bảo cười hì hì, mặc kệ người ta mắng hay là cười, chỉ ôn tồn đáp lại.

Nhà hàng “Bảo Vệ Đường” được trang hoàng như

một ngôi đền lớn hôm nay chẳng đền kết hoa.

Bọn Bạch Độ, Tôn Quốc Nhân vây quanh Đường Nguyên Bảo đầu mọc đầy râu, một tay xé ống quần bước vội vã lên bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng vừa rộng vừa dốc.

Triệu Hàng Vũ cùng với tất cả những vị tai to mặt lớn có liên quan đang đứng trước sảnh lớn nghênh đón đều vỗ tay rào rào, nở nụ cười tươi rói.

Triệu Hàng Vũ bước vội lên phía trước vài bước, nắm lấy tay Nguyên Bảo mỉm cười thăm hỏi:

“Anh Nguyên Bảo, đi đường thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi, nhưng gió to nắng gắt quá.”

“Không quen à?” Tôn Quốc Nhân trông thấy Nguyên Bảo đang đứng ngây ra nhìn khuôn mặt bóng nhẫy của Triệu Hàng Vũ, vội vàng tiến lên trước giới thiệu. “Đây chính là chủ nhiệm Triệu Hàng Vũ, người đã tìm ra cha con anh chính là ông ấy đấy.”

“Ồ, Triệu chủ nhiệm, Triệu chủ nhiệm khỏe không? Nếu không có ngài làm sao có hai cha con tôi ngày hôm nay.”

“Khỏe, khỏe, khỏe đến mức không thể khỏe hơn nữa.” Triệu Hàng Vũ nắm tay Nguyên Bảo dẫn đến trước mặt các vị tai to mặt lớn.

“Để tôi giới thiệu với anh một chút, các vị đây đều là các giám đốc của Bảo Vệ Đường, những con người yêu nước. Đừng xem họ là dân làm ăn buôn bán, tất cả đều là những bậc thông hiểu đại nghĩa đấy, đồng ý tài trợ com

ngày ba bữa cho anh một cách vui vẻ, còn bảo đảm là ăn ngon ăn bổ nữa.”

“A, tráng sĩ,” ông giám đốc béo tròn đứng đầu nắm tay Nguyên Bảo nói, “anh em mấy người chúng tôi đã quyết định bất chấp tất cả, cho dù phải khuynh gia bại sản, đi ăn xin cùng các vị cũng không thể gánh cái tội làm Hán gian được. Nếu đã không tránh được tai họa này thì chẳng thà tìm lấy con đường sống trong cái chết, chỉ đành quay về với người Nhật.”

“Hào hán, tôi với anh thật hận đã không được gặp nhau sớm hơn.”

“Vào thôi các vị, trời nóng thế này chúng ta đừng đứng mãi ở đây nói không hết chuyện.” Tôn Quốc Nhân cất bước.

“Đi, vào bên trong nói,” giám đốc vẫy tay ra hiệu mời mọi người vào trong. “Tốt xấu gì những người tới ăn chỗ tôi cũng đều là người Trung Quốc, tôi cũng tạm lấy đó để an ủi, không vỗ béo cho bọn nước ngoài.”

Nhân viên phục vụ ăn vận như một viên thái giám triều Thanh cúi người vén rèm cho họ.

Tất cả bước qua bức cửa cao, tiến vào đại điện âm u, cười nói đi đến chiếc bàn ăn lớn hình tròn phủ khăn trải bàn màu vàng nhạt, trên bày biện những bộ đồ ăn lung linh đủ màu sắc.

“Dạo phố xong rồi, thông cáo đã dán chưa?” Triệu Hàng Vũ đi phía sau hỏi nhỏ Tôn Quốc Nhân.

“Dán hết rồi, vừa dạo phố xong là phân công đi dán

ngay. Anh yên tâm, các bước tiến hành của chúng tôi đều được phối hợp rất đồng bộ.”

Mọi người chia nhau ngồi xuống bên chiếc bàn tròn lớn, Triệu Hằng Vũ mở chiếc khăn ăn gấp theo hình chim hạc rồi nhét vào trong cổ áo, thích thú nói với Nguyên Bảo:

“Thức ăn ở đây rất ngon, anh ăn nhiều vào nhé.”

“Giờ tôi muốn nói hai câu.” Bạch Độ đứng lên nói với mọi người: “Hôm nay chúng tôi chọn Bảo Vị Đường để ăn uống là có mục đích. Một là để chúc mừng. Hai là, trên thực tế cũng là đồng thời bắt đầu giáo dục, cải tạo Nguyên Bảo. Đồ ăn của Bảo Vị Đường có một đặc điểm, đó là ẩn chứa sự giáo dục vào việc ăn. Mỗi món ăn đều thấm đẫm sự sâu sắc quảng bác của văn hóa Trung Hoa, ăn mà khiến người ta phải suy nghĩ, có thể gọi đó là ‘Món ăn văn hóa’, ăn ở đây một lần cũng giống như đã tham gia một giờ học văn hóa Trung Quốc vô cùng sống động. Quan sát lịch sử của thế giới, chúng ta vẫn là dân tộc duy nhất có truyền thống văn hóa được bảo tồn, kế thừa từ thế hệ này sang thế hệ khác thông qua việc ăn uống. Đó có lẽ là một nguyên nhân căn bản để dân tộc chúng ta tồn tại liên tục suốt mấy nghìn năm, đứng sừng sững giữa vô vàn các dân tộc khác trên thế giới. Đuôi sam có thể cắt bỏ, bó chân có thể bỏ đi, áo dài cũng có thể đổi thành quần áo Tây, nhưng không thể không ăn, thế nên đã sản sinh ra sức hút dân tộc, thế nên chúng ta phải cảm thấy tự hào vì là con cháu của Viêm Hoàng. Tổ tiên của chúng ta đã phí bao nhiêu

tâm sức để chúng ta không quên gốc gác của mình - giờ ta bắt đầu ăn thôi.”

Nữ nhân viên phục vụ ăn mặc giống các a hoàn trong ca kịch nối tiếp nhau bung lên từng món ăn trông đẹp như những cây bonsai.

Mất tất cả những người có mặt bên bàn ăn lập tức sáng lên.

Ông giám đốc béo phờ phạc đứng dậy, giới thiệu với các vị khách quý tên gọi và sự tinh tế của từng món ăn.

“Món này được nấu thành từ ba miếng nhân hạnh đào xào với một viên thịt băm, tên là ‘Ba người đi, tất sẽ có thầy ta’¹. Viên thịt băm còn được gọi là đầu sư tử.”

“A.....!”

“Món ăn này là khoai tây và dạ dày thái sợi hầm với ba mươi sáu loại gia vị. Món này tên là ‘Mọi nghề đều thấp hèn, duy độc sách cao quý’.”

“Ồ.....!”

“Món này là nắm hấp cách thủy trong nồi đất, gọi là ‘Nước không thể một ngày không vua’.”

“À.....!”

“Món ăn này là canh tần một con gà mái nhỏ, một con gà trống to, một con gà trống nhỏ và một con cua đực lớn, tên là ‘Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử’.”

“Oa.....!”

1. Câu trong *Luận ngữ*.

“Món này lại rất đơn giản, đó là trứng gà non luộc. Trứng là trống hay mái tất nhiên không thể đoán định được, cho nên mới đặt tên là ‘Không cầu lập công danh, chỉ mong đừng phạm lỗi’.”

“Ồ.....!”

“Món này là tay gấu và cá hấp chung trong cùng một nồi, sau khi chín thì lấy tay gấu ra, chỉ mang cá lên, gọi là ‘Không thể có cả tay gấu và cá’.”

“À.....!”

“Đây là chân giò ninh nhừ, toàn bộ thịt đã được lọc rồi, chỉ còn lại xương, gọi là ‘mềm mỏng đi khắp thiên hạ, cứng rắn tắc bước khó đi’.”

“Ồi.....!”

“Đây là món thần lẩn và giun đất chiên, tên gọi là ‘Thấy vật lạ mà không cảm thấy lạ, thì cái lạ ấy sẽ tự biến mất’.”

“Ồ.....!”

“Đây là món bò câu quay, tên là ‘Trị kẻ cầm đầu trước’.”

“Đây là món canh ngọt được làm từ thạch rau câu, ca cao và vỏ của năm con vịt. Món này tên là ‘Giấc cùng chó đuổi’.”

“Đây là thịt ngựa chưa thay lông, ý nghĩa rất rõ ràng, ‘Người cùng chí thấp, ngựa gầy lông dài’.”

“Đây là lợn quay nguyên con, đầu bếp đã đặc biệt chỉnh trang cho lợn, để mặt nó có dáng vẻ cứng cỏi khoan thai, ngụ ý ‘Chết vinh không bằng sống nhục’.”

“.....”

“Cảm giác thế nào?” Bạch Độ hạ giọng hỏi Nguyên Báo.

“Rất có tính giáo dục.” Nguyên Báo ngẩn ra từ đầu tới giờ vội định thần lại, cuống quýt nói.

“Đó mới chỉ là bắt đầu thôi, những thứ mà anh phải học... vẫn còn nhiều lắm.”

“Tôi ngủ ở đâu?”

Sau bữa ăn, Nguyên Báo được Bạch Độ dẫn đến ký túc xá của anh ta. Cả căn phòng trống huơ trống hoác, chẳng hề có đồ đạc gì, ngoài một cái ghế băng mà nhà ăn bộ đội thường dùng.

“Anh sẽ ngủ trên chiếc ghế băng này,” Bạch Độ nói. “Từ bây giờ trở đi anh phải yêu cầu nghiêm khắc với bản thân. Có vấn đề gì không?”

“Không không, không có vấn đề gì.”

“Vậy anh tranh thủ thời gian ngủ đi. Chúc ngủ ngon.”

“Chúc... ngủ ngon.”

Nguyên Báo tiễn Bạch Độ đi rồi quay lại quan sát chiếc ghế. Sắp xếp mãi, cuộn mình nằm thu lu trên ghế. Vừa muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thì đã rơi xuống rồi...

Ở phòng bên cạnh, Bạch Độ đang nghiên cứu công việc cùng Tôn Quốc Nhân. Tôn Quốc Nhân báo cáo với Bạch Độ:

“Danh mục đã chắc chắn rồi, ví dụ như việc đàm đạo suốt đêm với bậc danh sư. Tất nhiên những người cô chọn tôi đều không hẹn được, họ đều bận quá, hơn nữa lại chỉ độ cho nữ giới chứ không độ cho nam nhân. Vị thánh nhân mà tôi tìm cũng khá, cũng là mất lửa người vàng bụng toàn nhung gấm. Quan trọng nhất là người ta hoàn toàn khoa học hóa việc quản lý rồi, đã lắp đặt một hệ thống bỏ tiền tự động, bất kể thân sơ, cho đủ tiền xu vào thì mở miệng nói, không cần phải lôi kéo các mối quan hệ đi cửa sau, rất là thuận lợi.”

“Chất lượng của những lời nói đó thế nào?”

“Tất nhiên cũng là lời vàng thước ngọc, thánh nhân mà. Người đi cầu ông ta nhiều lắm. Tôi hỏi thăm rồi, nghe nói những người được tiếp chuyện cùng ông ta khi bước ra đều khoan khoái. Người ta bảo, lời nói của vị thánh nhân này chất lượng đã cao, số lượng cũng không để mình chịu thiệt, chỉ cần làm ông ta mở miệng là giống như máy bơm vậy, chưa hết giờ thì không ngừng lấy một câu. Trước đây ông ấy toàn là đại hội cỡ bảy nghìn người trở lên mới thuyết giảng, nói bốn năm tiếng đồng hồ mà như chơi vậy. Hiện tại cứ để ông ta phát huy chút sức lực tàn cho các cô. Nhân thì cũng nhân, sợ các cô như con ruồi chả đầu óc gì không tìm được đường phải đi, giải pháp là mở ở trong miếu một bộ phận khám bệnh, chỉ ra bốn mề, trị bệnh cứu người.”

“Tốt tốt, may mà họ cũng nhân rồi rồi,” Bạch Độ nói.

“Nếu không thì chúng ta đúng là đi vào ngõ cụt.”

“Còn phần giáo dục chính trị, tôi đã liên hệ rất nhiều nơi.” Tôn Quốc Nhân nói. “Đều là người từ Mỹ về giảng, không thích hợp lắm. Tôi đã hỏi thăm khắp nơi, đi khắp cả thành phố, chẳng phải là chúng ta cần tìm một người thuần mà lại thạo hay sao? Trước mắt chỉ có một chỗ, nghe nói ở đó còn có một tổ chức theo chủ nghĩa mới đang hoạt động ngầm. Tôi đã liên hệ với họ rồi, họ đồng ý cho chúng ta tham gia hoạt động của họ. Nhưng hành động phải giữ bí mật, khi đi phải hóa trang, đối chiếu ám hiệu mới được vào. Ám hiệu tôi đã lấy về rồi. Việc này các cô phải nhanh lên, không biết hôm nào tổ chức đó sẽ bị bắt đầu.”

“Được, chúng tôi sẽ làm ngay.” Bạch Độ hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Tạm thời chưa có vấn đề gì. Mọi cái khác vẫn thuận lợi, chỉ riêng hai chuyện này là hơi rắc rối thôi.”

“Hôm nay đến đây nhé.” Bạch Độ vắn vẹo cái lưng mỗi nhừ, ngáp dài mấy cái. “Anh cũng nghỉ sớm đi, bận cả ngày đã đủ mệt rồi.”

“Tôi không ngủ được,” Tôn Quốc Nhân dùng bếp điện đun một ấm nước sôi, chế vào hai cốc trà, nói. “Cứ nghĩ đến sự nghiệp mà chúng ta đang làm là tôi lại xúc động đến mức không ngủ được.”

“Đúng vậy,” Bạch Độ hai tay bưng lấy cốc trà, nói. “Tôi cũng rất xúc động. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình sống như một con người. Chúng ta có thể dần thân vào dòng nước lũ vĩ đại cải tạo con người như thế này thật là hạnh phúc.”

Hai người mơ màng, tưởng tượng. Ánh sáng từ chiếc bếp điện soi chiếu làm gương mặt họ đỏ rực lên. “Đợi cách mạng thành công, chúng ta lại được ngủ ngon.”

CHƯƠNG VII

Bạch Độ lén lén lút lút dẫn Nguyên Bảo đi trên phố. Bạch Độ đeo một chiếc kính râm to, Nguyên Bảo đội một cái mũ lưỡi trai. Phần lưỡi trai kéo xuống rất thấp.

Trên những cây cột điện, trên tường ở các góc rẽ của phố lớn đều dán thông cáo với các kích thước lớn nhỏ khác nhau có in ảnh Nguyên Bảo, chỗ đề chữ ký thông cáo ghi Tôn Quốc Nhân đánh một dấu X rất to màu đỏ.

Tùng đám người nhàn rỗi đứng vây quanh đọc tờ thông cáo, có người đọc to:

“Đường Nguyên Bảo, nam, cao một mét bảy tư, mặt vuông, không có đặc điểm nhận dạng rõ ràng, dáng vẻ dàng hoàng, khỏe mạnh, yêu thích văn học, có nhà ở. Khi rời nhà mặc một chiếc áo cánh màu trắng sữa và một chiếc quần bông màu cà phê, chân đi một đôi dép giả da màu đen, tay trái xách va li cầm tay màu xanh...”

Nguyên Bảo cùng với Bạch Độ rẽ vào một ngõ nhỏ, Bạch Độ đột nhiên sải chân chạy, nhanh nhẹn chui tọt vào một nhà vệ sinh nữ. Nguyên Bảo cũng chạy theo, đến trước nhà vệ sinh nữ thì vội dừng lại.

Nguyên Bảo và Bạch Độ đổi “phục trang” cho nhau, Nguyên Bảo đeo kính râm, Bạch Độ đội mũ lưỡi trai, nghênh ngang đi ra khỏi con ngõ.

Một chiếc xe bus đi tới, dừng lại, Bạch Độ bất thành linh xông tới để chen lên, Nguyên Bảo hấp tấp chen theo sau. Đợi chiếc xe bus sắp đóng cửa đi tiếp, Bạch Độ lại vịn cửa nhảy xuống. Nguyên Bảo bị kẹt giữa cửa xe, đau khổ cầu xin nhân viên bán vé, thậm hai nhảy xuống trong tiếng mắng mỏ của tất cả mọi người trên xe.

Trong một gian phòng, cửa sổ cửa ra đều che rèm kín mít, dưới ánh đèn là một đám người nam nữ vẻ mặt đờ đẫn.

Có người gõ cửa, một chàng trai cao lớn đẩy cửa lộ ra một khe hở rồi đứng chặn ở đó, hỏi: “Tìm ai?”

“Anh ba nhờ tôi chuyển lời, nói chị dâu ba từ quê xuống rồi.”

“Anh ba có khỏe không?”

“Khỏe, trên mặt mới có vài nốt mụn đỏ.”

“Vào đi.” Chàng trai mở cửa.

Bạch Độ dẫn Nguyên Bảo vui vẻ đi vào, trong đám người đang ngồi có một người đàn ông gầy đét lưng rộng, đeo kính, mặc quần ống rộng đứng lên bắt tay Bạch Độ:

“Đi đường thế nào?”

“Có một cái đuôi, nhưng bị chúng tôi cắt rồi.”

Bạch Độ bỏ mũ lưỡi trai xuống, giới thiệu Nguyên Bảo với người đàn ông. “Lưu tiên sinh, đây chính là người

bạn công nhân mà tôi thường nhắc đến với anh, Đường Nguyên Báo.”

“Hoan nghênh anh.” Lưu tiên sinh bắt tay Nguyên Báo. “Đã nghe nói về chuyện của anh từ lâu, vẫn luôn muốn được gặp anh.”

Bạch Độ thúc Nguyên Báo: “Khi đi tôi đã dạy anh thế nào, quên hết rồi à?”

“Tôi cũng rất mong sớm được gặp ông, trong lòng tôi như có một chiếc đèn vậy, chỉ chờ người đến tắt cho thôi.”

“Giống nhau cả,” Lưu tiên sinh chỉ những người khác. “Những người có mặt ở đây đều mang những nỗi khổ lớn, những mối thâm thù.”

Bạch Độ và Nguyên Báo ngồi xuống, một người đàn ông béo phệ bên cạnh chậm chạp đưa một tay ra, Nguyên Báo vội vàng nắm lấy, cười cười, người đàn ông không hề phản ứng.

“Bây giờ chúng ta bắt đầu họp.” Lưu tiên sinh vuốt vuốt tóc nói. “Hôm nay tôi muốn trình bày cho mọi người nghe vì sao phải tiến hành đấu tranh giai cấp ở Trung Quốc?”

“Vì sao?” Một ông béo cất tiếng ồm ồm hỏi.

“Vì chỉ có tiến hành đấu tranh giai cấp, chúng ta mới có được những ngày tháng tốt đẹp. Ở đây có ai là không muốn sống sung sướng? Ai không muốn xin mời giờ tay... không có. Thế thì tốt, vì sao phải tiến hành đấu tranh giai cấp, mọi người đều rõ cả rồi chứ?”

Trong phòng bỗng vang lên những tiếng rì rầm, người nói đều ghìm âm thanh lại trong cổ họng.

“Tôi có một người em họ không đấu tranh giai cấp, bán củ cải, cũng sống rất tốt. Thế nghĩa làm sao?”

“Trước tiên, giai cấp vô sản lấy việc giải phóng cho nhân loại là mục đích cuối cùng của mình. Sự giải phóng này là sự giải phóng của toàn bộ giai cấp chứ không phải là chỉ giải phóng cho một cá nhân nào đó. Những hành vi hành động của em họ anh chỉ có thể cho là sự phản bội đối với sự nghiệp của giai cấp vô sản. Bất kỳ người nào béo tốt khi toàn giai cấp còn chưa béo tốt đều trở thành đối tượng của cách mạng! Đã thế là sẽ phấn đấu cho sự nghiệp của giai cấp vô sản thì phải giữ lấy lời thề. Ngày xưa khi báỉ làm anh em kết nghĩa còn phải thề ‘Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu’. Đảng cộng sản chính là đảng của dân nghèo, đảng ủng hộ cho anh em nghèo chúng ta.”

“Hồi trước khi tôi đánh du kích ở núi Thái Hàng, dân vùng đó toàn gọi chúng tôi là ‘Người cùng khổ’,” người đàn ông béo phệ tự tin nói. “Tôi làm bí thư khu ủy, mọi người sau lưng đều gọi tôi là trùm ăn mày.”

“Thế cho nên, khi chúng ta cắt bỏ cái đuôi của chủ nghĩa tư bản là lúc phải kiên quyết nhất,” một người phụ nữ trung niên tiều tụy nói. “Không có cơm ăn còn có thể tính toán, nhưng không có chủ nghĩa thì dù có ăn cũng ăn không ngon.”

“Phải kêu gọi dân chúng,” Lưu tiên sinh kiên quyết

nói. “Phải làm cho họ hiểu rõ những đạo lý trên, hỏi họ đi cùng với ai. Tình hình nhà máy sợi thế nào?” Lưu tiên sinh hỏi một cô gái nhỏ có gương mặt bầu bĩnh.

“Các chị em cảm thấy chán nản lắm rồi.” Cô gái ngược nhìn lên trần nhà, nói với giọng đầy mơ tưởng. “Vì ai trang điểm vì ai mà sâu.”

“Đấu tranh đòi bình đẳng đòi tự do, không tìm được đối tượng thì hóa ra là làm láo sao? Hô khẩu hiệu cho các chị em: ‘Xương thịt mình là của bản thân mình!’ ”

“Tình hình của nhà máy tôi rất nghiêm trọng,” ông béo râu rí khôn người nói. “Đâu đâu cũng đầy khủng bố trắng. Tôi đã bị chúng đẽ ý rồi. Ông đầu bếp ở nhà ăn, tên giặc đó, động một tí là mài dao, vừa mài vừa nhìn tôi một cách âm hiểm. Tôi không dám đi ăn cơm ở nhà ăn nữa, trong cơm tôi ăn đều bị chúng nó bỏ thuốc độc vào.”

“Chỗ các anh thì tình hình thế nào?” Lưu tiên sinh hỏi Đường Nguyên Bảo từ nãy đến giờ ngồi một bên, đang gắp ra nghe. “Đã phát động quần chúng gì chưa?”

“Chỗ chúng tôi...” Nguyên Bảo nhìn Bạch Độ, do dự nói. “Đảng bí mật ở chỗ chúng tôi đều đã hoạt động công khai rồi.”

“Giả dối!” Tất cả những người đang có mặt đột nhiên thét lên với Nguyên Bảo, vừa khóc vừa gào, có người xé quần áo, có người bứt tóc. “Hoạt động công khai đều là giả! Trò bịp bợm! Trời ơi... Sao số tôi lại khổ thế này...”

“Sao lại là giả?” Nguyên Bảo còn định tranh cãi. “Không thể nào thật hơn thế được. Thu đảng phí, cách một

khoảng thời gian lại mở đại hội, khoác lụa đeo hoa ngồi xe con, chúng tôi đều vô cùng ngưỡng mộ.”

“Là giả, chính là giả...”

Lũ người đó càng nghe càng nổi điên lên. Có người bắt đầu co giật, có người khoa chân múa tay, có người giơ hai tay vả lia lia vào mặt mình, có người lại khóc nức nở.

“Trật tự, trật tự, các đồng chí.” Lưu tiên sinh cười hì hì đứng lên, đưa hai tay ra hiệu dừng những tiếng ồn ào của mấy người đó, hiền từ nói với Nguyên Báo: “Anh bị lừa rồi đồng chí ạ.”

“Đáng ghét!” Hai con người của Lưu tiên sinh như muốn lồi ra ngoài, giống như con cá vàng muốn nhảy lên. “Việc nghiêm túc như thế này, không thể đùa được!”

“Lưu tiên sinh xin đừng giận,” Bạch Độ vội đứng dậy dàn hòa. “Anh biết là làm cho một người công nhân giác ngộ khó khăn thế nào mà. Tôi đưa anh ta đến đây chính là muốn để anh giảng cho anh ta từ những điểm ABC về Chủ nghĩa Mác Lênin, trước đây, anh ta chẳng có tí kiến thức nào về mặt này đâu.”

“Chả trách anh ta sẽ khiến người khác cảm sủng bắn chết, suýt chút nữa tôi đã cho rằng anh ta là mật thám trà trộn vào đây, báo cho bên phòng trừ gian bắt anh ta lại.”

“Anh đừng làm vậy. Tôi còn có trọng trách nặng nề đang đè lên vai đấy.”

“Có cách nhìn không giống nhau thì có thể tranh luận, chúng tôi cho phép tranh luận, nhưng thái độ nhất định phải nghiêm túc.” Lưu tiên sinh hãy còn giận dữ. “Có

những vấn đề không thể đùa được, làm tổn thương đến tình cảm của con người, chúng tôi coi những chuyện đó là gốc rễ của việc làm cách mạng.”

“Tôi không đùa, không dám đùa, ít nhất bản thân tôi cũng không cảm thấy đang đùa.”

“Thế thì có thể từ từ nói, nếu anh không đùa thì anh nói như vậy là có ý gì? Tư tưởng của đồng chí là rất phản động. Một lần nữa tôi lại phải nghi ngờ anh có phải là một tên phản cách mạng hay không.”

“Tha mạng!”

“Tôi hỏi anh,” Lưu tiên sinh bước đến gần Nguyên Báo nhìn chăm chăm vào anh ta. “Các Mác là ai?”

“Là người đánh đàn piano, năm sáu mấy đã từ Hồng Kông lén lút qua Mỹ.”

“Mẹ nó, đúng là phần tử không ăn cánh của giai cấp... người đâu!”

“Ầm” một tiếng, cửa bật mở, anh chàng canh cửa bị đập vào trán, ôm mặt loạng chạng ngã xuống một bên, ngất đi.

Hai người đàn ông cao to mặc cái tạp dề da của đồ tể xông vào, trong tay cầm cái đèn pin đưa qua đưa lại, nghiên răng nói:

“Mẹ cha nó, chẳng phải đã sớm nhận được lệnh xóa bỏ đảng của bọn bay, chúng mày lại chuyển sang hoạt động ngầm.”

“Họ là ai?” Nguyên Báo kinh hoàng quay sang hỏi người đàn ông béo phệ bên cạnh. “Tôi đang ở đâu?”

“Y tá.” Người đàn ông béo phệ trang nghiêm đáp.
“Chúng tôi là những người lấy danh nghĩa bệnh nhân thần kinh che giấu thân phận để tiến hành hoạt động.”

“Các đồng chí, xông lên, chiến đấu với chúng.” Lưu tiên sinh gào lên rồi dẫn đầu xông lên trước và cũng là người đầu tiên bị cây đèn pin đánh ngất, những kẻ khác thì người tóm lấy ghế, người giơ cái đèn bàn, đều chưa nâng được qua đầu đã bị đánh ngất rồi.

Y tá lướt cây đèn pin chiếu đến trước mặt Nguyên Báo, Nguyên Báo vừa dùng tay chặn cây đèn pin vừa vội vàng giải thích:

“Tiên sinh, tiên sinh, tôi là dân lành...”

Bên ngoài tòa nhà lớn màu trắng của bệnh viện thần kinh, Nguyên Báo thần sắc tiêu tụy cùng đi ra với Bạch Độ vẫn mang vẻ nghiêm trang tự tại như cũ.

“Cảm giác như thế nào?” Bạch Độ vừa bước xuống cầu thang vừa hỏi.

“Đỡ nhiều rồi, đầu không bị choáng như thế nữa.”

“Phải tìm hiểu xã hội nhiều hơn,” Bạch Độ nói.

“Trong ba người cùng đi, tất sẽ có thầy của anh ở đó.”

“Vâng vâng, tôi phát hiện ra rồi.” Nguyên Báo day day hai huyệt thái dương nói.

CHƯƠNG VIII

Chiếc máy ủi đất mở hết công suất xông lên phía trước. “Rầm” một tiếng, một đoạn tường bao quanh cái sân nhỏ của nhà họ Đường đổ sập xuống, gạch vỡ bị ủi thành một cái sườn dốc, bụi bay mù mịt.

Mẹ Nguyên Bảo xông đến trước mặt viên tổng chỉ huy gào lên: “Chẳng phải có cửa hay sao? Phá tường làm gì?”

“Thưa cụ,” viên tổng chỉ huy kiên nhẫn giải thích. “Chúng cháu có cách làm việc của chúng cháu. Cụ thấy có công trình khảo cổ nào lại vào từ cửa không? Đều phải vừa đào vừa bới.”

“Không có cửa thì anh đào, có cửa anh còn đào cái cục...!”

“Vô cùng xin lỗi, cháu không có quyền làm trái trình tự làm việc, các công nhân cũng đã quen với cách làm việc này rồi.”

Cỗ máy ủi đã hoàn toàn ủi đổ bức tường bao, tiến vào trong sân, xông về phía căn nhà. Một tiếng “ầm ầm”, căn nhà bị húc ra một lỗ hổng lớn, bức tường sập vùi lấp

hết mọi thứ đồ dùng trong nhà. Dây điện bắt lửa, lưỡi lửa cháy âm ỉ dưới đồng ngói vụn, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng nổ của đồ điện, lóe lên những tia lửa.

“Các người giết ta rồi!” Bà cụ giậm chân gào khóc. “Năm ấy bọn Nhật Bản cũng không dỡ nhà ta như thế này.”

“Lưu tư lệnh,” viên tổng chỉ huy nghiêm mặt lại gọi Lưu Thuận Minh, “xin hãy đưa bà cụ này rời khỏi hiện trường, bà ấy làm âm ỉ quá, khiến tôi không thoải mái chút nào.”

“Tao liều mạng với cái lũ trướng thối chúng mày, cùng lắm là chết chứ gì.”

“Đi thôi cụ ơi,” Lưu Thuận Minh nói với mẹ Nguyên Báo. “Chẳng lẽ cụ lại không hiểu ư? Cái này gọi là ‘đồ cổ’, những thứ hàng cũ này bán còn đáng tiền hơn những cái mới ấy.”

“Cái đạo lý này tao sống chết cũng không hiểu được.”

“Cụ thử nghĩ xem, nếu mới thì có thể so được với người Tây không? Người Trung Quốc chúng ta vẫn còn có chút trọng lượng trong mắt bạn bè thế giới chẳng phải là vì chúng ta tận dụng được những thứ hàng cũ này sao.”

“Đi thôi mẹ,” Nguyên Phượng đang ôm hành lý cũng tiến lại khuyên mẹ. “Lúc sắp đi anh con đã nói còn gì: Phải kiên cường!”

“Nhà cũng dỡ rồi, người cũng mất rồi, sống chết

không biết. Cả đời ta coi như là đã mất trắng rồi.” Bà cụ nước mắt lã chã.

“Chẳng phải là cả nhà ta gặp nạn, chúng ta khó khăn, tổ chức lại càng khó khăn, cùng nhau vượt qua cửa ải gian nan chứ.”

“Đưa bọn họ đến chỗ nghỉ ngơi đi.” Lưu Thuận Minh mắt rung rung, vẫy vẫy tay gọi một người cấp dưới.

Một nhóm công nhân, tay cầm xẻng sắt, chổi, mở đường khai thông hiện trường và xử lý đường xá. Phía trước xúc, phía sau quét. Một đội nhân viên khảo cổ tay cầm bàn chải, kính lúp đi theo sát họ. Họ lật gạch mở ngôi trong đống ngổn ngang ở khu vực đã bị san thành bình địa của nhà họ Đường, chọn ra các loại bình lọ chum vại, tỉ mỉ quét đi lớp bụi và căn dầu bám bên trên, giờ kính lúp xem xét kỹ lưỡng.

“Giải quyết xong rồi,” Lưu Thuận Minh nói với viên tổng chỉ huy. “Những đồ vật còn lại của bà già ấy thì thuộc về các anh, còn đồ đạc của người con trai thì thuộc về chúng tôi.”

Nguyên Phượng dìu mẹ, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, ngậm nước mắt mà đi. Họ gặp bà Lý và vợ chồng Hắc Tử ở đầu ngõ, mấy người ấy cũng ôm một cái bọc to, mặt đầy đau khổ bước ra ngoài.

Bà Lý vừa nhìn thấy mẹ Nguyên Bảo đã khóc âm lên: “Nhà bà cũng coi như là phá nhà bất tướng, nhưng chúng tôi thì gây tội tình với ai cơ chứ?”

“Mọi người đi đâu đây?” Nguyên Phượng nhe răng

ngào hỏi Hắc Tử. “Chỗ ở tạm không ra khỏi ngõ mà.”

“Chạy nạn thôi,” Hắc Tử tức giận nói. “Chúng tôi không đến trại tập trung đó đâu.”

“Thế các anh em của cháu đâu rồi?” Mẹ Nguyên Bảo hỏi Hắc Tử. “Lúc bình thường thì xung hùng xung bá, đến lúc xảy ra chuyện thật thì chẳng thấy đâu.”

“Đều bị người của Lưu tư lệnh tịch thu vũ khí rồi.” Hắc Tử cúi đầu nói. “Một số thì vào trại tù binh, một số thì làm ngụy quân.”

“Lưu tư lệnh này này rốt cuộc là tư lệnh nào vậy?” Mẹ Nguyên Bảo hỏi. “Là tư lệnh của chính phủ à?”

“Ai dám hỏi đây,” Hắc Tử nói. “Cháu vừa nhìn thấy bộ quân phục là đã ngất rồi.”

“Anh nhà có tin tức gì không?” Bà Lý hỏi mẹ Nguyên Bảo. “Sao không thấy ông ấy đi dạo phố với đứa cháu?”

“Chắc không đến nỗi chết đâu, tốt xấu gì cũng rơi vào tay người mình.”

“Khi đó ông tham gia Nghĩa Hòa Đoàn là vì động cơ gì?”

“Tôi vốn không muốn tham gia Nghĩa Hòa Đoàn, mà chỉ muốn đi làm lính. Mẹ tôi là vú nuôi của Thuần vương gia, tôi đã từng đến tìm ông để ‘xin bát cơm’. Ông khuyên tôi nên về quê yên tâm làm ruộng. Ông nói những người càng được vương gia yêu quý thì càng không được chiếu cố đặc biệt, phải làm gương cho những người khác. Có như vậy thì vương gia ở trong triều, trước

mặt Hoàng thượng, trước mặt các vị vương gia khác, tiếng nói mới có trọng lượng. Sau đó khi Nghĩa Hòa Đoàn nổ ra, không ở nổi dưới quê, tôi lại đi tìm vương gia, yêu cầu được tham gia quân đội. Vương gia nghe tôi trình bày tình hình dưới quê, trầm ngâm một lát rồi nói: ‘Anh có thể viết một báo cáo, ta sẽ dâng lên Hoàng thượng, tình hình dưới quê nghiêm trọng như vậy mà Hoàng thượng hoàn toàn không biết chút gì.’ Tôi nói tiểu nhân sẽ tuân theo lời dặn dò của vương gia. Vương gia dạy tôi nên viết thế nào, sau đó để tôi điểm chỉ, dặn đi dặn lại tôi không được đem chuyện này nói cho người khác biết. Tôi biết vương gia cũng có chỗ khó, Đại Thanh đang khó khăn như vậy, vương gia mà đổ thì lại càng chẳng có người chống đỡ. Tôi liền nói việc này là tôi hoàn toàn tự gánh vác, muốn giết muốn chém thì một mình tôi, không thể làm liên lụy đến vương gia. Tiếp đó vương gia lại nói với tôi đầy chân thành, ông đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, tôi ở ngoài triều sẽ mạnh hơn ở trong triều, trong Nghĩa Hòa Đoàn tôi có rất nhiều các anh em, tôi ở bên ngoài sẽ có lợi hơn cho việc đoàn kết họ, dốc sức vì Đại Thanh, dẫn dắt họ chuyển phương hướng của cuộc khởi nghĩa thành ‘Phù Thanh diệt Tây’.”

“Khẩu hiệu ‘Phù Thanh diệt Tây’ là do ông đề ra phải không?”

“Không sai, Đường mõ tôi chỉ biết dốc lòng trung phụng sự quốc gia, khi đó chỉ biết có Tào, không biết có Hán. Phải kháng chiến ư, thế thì phải khiến quan dân

thành một thể thống nhất, trên dưới như một sợi dây thừng, một thủ lĩnh, một chủ nghĩa...”

“Chỉ dựa vào điều này cũng đủ để định ông là quân làm phản, nội gián có dư rồi.”

Bạch Độ và Nguyên Báo chấp hai tay đứng ở cổng miếu, ngھn mặt lên, mở tròng mắt để một tiểu hòa thượng mặc áo đen tay cầm bút lông, chấm hai vết mực đỏ lên chóp mũi và giữa hai hàng lông mày của họ. Sau đó, hai người nhập vào trong đám đông triều bái cứ đi một bước rồi lại rập đầu lạy, đứng lên, quỳ xuống, đi rồi lại dừng, nhích tới Đại Hùng Bảo Điện khói hương nghi ngút.

Tiếng chuông rền vang, tiếng mõ trong veo, một pho tượng đức Phật trên đầu đầy búp tóc tròn, hai tai lớn rủ xuống, khuôn mặt đầy đặn đang nhắm mắt mỉm cười, nằm trên một tòa sen phủ đầy hoa tươi. Phía sau, bên trái, bên phải đều đứng đầy các vị hòa thượng già có trẻ có đang chấp tay gập gù xuống lên những lời kinh văn với dáng vẻ say sưa đầy tôn kính.

Thanh niên nam nữ già trẻ trong hàng ngũ triều bái run rẩy sợ hãi, lần lượt cúi lạy dưới chân đức Phật, khấu đầu lia lịa, rồi đứng lên đi quanh tòa sen một vòng chiêm ngưỡng, che mặt khóc, nước mắt long lanh chứa đựng sự bi thương, lưu luyến không nỡ rời mà đi ra. Có người đứng lại, lập tức bị vị hòa thượng ở bên cạnh lôi đi, để tránh ảnh hưởng đến những người tham quan phía sau.

Lối ra còn có một hàng ni cô đang đứng khóc sụt

muốt, tay mỗi người cầm một cái ống nhỏ, mọi người khi đi qua đều phải nắm tay họ, ném vào trong ống nhỏ một vài đồng xu kêu leng keng, nói vài câu an ủi. Có vài cô gái xúc động quá còn ôm lấy họ cùng khóc.

Bạch Độ và Nguyên Báo đi vào trong đại điện, cung kính cúi chào đức Phật nằm, quỳ xuống khấu đầu ba lần. Sau đó đứng lên, đi đến trước mặt đức Phật, nhìn một cách chăm chú và tha thiết. Họ không giống như những người khác đi một vòng rồi ra, mà móc lấy mấy râu tiền xu, tách ra, thả vào trong cái ống nhỏ cỡ lớn dưới chân tòa sen, ống nhỏ phát ra những tiếng kêu vui tai, từ bên trong những bông hoa tươi trên tòa sen bỗng nhiên nhảy ra mấy con chim nhỏ làm bằng vàng kêu tích tích, nhìn khắp xung quanh.

Đại điện khi đó bỗng trở nên tĩnh lặng, tất cả những người có mặt đều không động dậy, không khóc, không tụng kinh nữa. Một tràng tiếng đàn organ vang lên, trong không khí nghiêm trang cung kính ấy, chỉ thấy đức Phật nằm từ từ ngồi dậy, từ từ hướng về phía Bạch Độ và Nguyên Báo, tòa sen cũng đồng thời chuyển dịch theo.

“Chào các con,” con người của bức tượng chốc chốc lại lóe sáng, miệng mấp máy, phát ra những âm thanh lạnh lẽo như kim loại. “Các con muốn đánh cờ hay đánh bóng bàn?”

Bạch Độ vội vàng quỳ xuống: “Thưa đức tôn chủ vạn năng, chúng con không muốn đánh cờ cũng không muốn đánh bóng bàn. Chúng con chỉ mong có thể nhận được sự

quan tâm và ban ơn của Người, cảm tạ Người đã ban cho chúng con lương thực để chúng con không bị đói, cảm tạ Người đã ban cho chúng con quần áo để chúng con được ấm áp...”

“Con của ta, không cần phải nói những lời cảm kích ấy. Đức tôn chủ của con không thích nghe tâng bốc đâu. Đức tôn chủ của con biết, con người tán dương càng nhiều thì yêu cầu đối với đức tôn chủ càng tham lam.”

“Đức tôn chủ thánh minh, nếu như Người đã biết tường tận thì con xin được nói thẳng và ngắn gọn.”

Bạch Độ đẩy Nguyên Báo lên phía trước.

“Xin hãy nhìn kẻ đang đứng trước mặt Người, bảo với hắn hắn từ đâu đến và sẽ đi về đâu. Rửa sạch tâm hồn mông muội và căn bản của hắn, trả lại cho con tấm lòng con trẻ.”

“Người đến từ cát bụi thì cũng sẽ trở về với cát bụi. Thân thể xác thịt của ngươi phải trải qua khổ nạn mà linh hồn của ngươi thì chưa chắc được cứu vớt. Hãy đem trâu dê của ngươi bỏ đi cho ta. Ta sẽ làm cho ngươi được vui vẻ. Không được nói dối không được làm những việc lén lút, khi ngươi nhận tiền của bất chính thì cũng chính là ngươi đã nhận được giấy thông hành tới địa ngục. Khi ngươi đem chiếc bánh hấp cuối cùng mà ngươi có cho người đói hơn ngươi, cũng chính là ngươi đã gửi một khoản đô la Mỹ vào ngân hàng của thiên đường vậy. Hãy yêu quý kẻ thù, khi nó đánh vào mông trái của ngươi thì hãy đưa mông phải ra cho nó đánh nốt. Nói những lời văn minh nói

những câu lịch sự, giữ kỷ luật, lên xe nhường chỗ, qua đường đi đúng đường dành cho người đi bộ, đèn đỏ dừng, đèn xanh đi, đi làm việc công thì không cầm một cái kim sợi chỉ của quần chúng, tất cả đều quy về của công, dám đấu tranh với kẻ xấu việc xấu...”

“Thưa đức tôn chủ, sao con càng nghe lại càng thấy quen quen.”

“Con của ta, những lời đức tôn chủ nói cũng có chút khuôn sáo. Bốn biển cuộn cuộn nước mây phần nộ, năm châu chấn động gió mưa toi bồi... Tình hình lớn tốt đẹp, không phải chuyện tốt nhỏ nhặt... Thời gian qua đi thật nhanh, lại một năm nữa đã qua...”

“Thưa đức tôn chủ, không còn gì nữa thì nói đến đây là được rồi.”

“Con của ta, đức tôn chủ cũng phải có đạo đức nghề nghiệp, con trả tiền cho mười phút, đức chủ phải nói với con đủ mười phút, không thiếu một phút một giây.”

“Thưa đức tôn chủ, thời gian hãy còn sớm, hay là người xem bệnh cho anh ta được không ạ?”

“Con của ta, thế thì đức tôn chủ sẽ chìa một tay giúp con vậy. Dạ dày con không tốt, hồi nhỏ thường bị cảm, còn hay bị đi ngoài, cứ hễ ăn dưa chuột sống là đi ngoài.”

“Đức tôn chủ vạn năng, làm thế nào mà người nhìn ra hết sở thích của con?”

“Con của ta, đức tôn chủ cũng không phải chỉ ăn cơm.”

“Ồi trời.” Tiếng của bức tượng đột nhiên thay đổi.

Vẫn nụ cười hi hi trên mặt, nhưng tiếng trong họng lại lộ ra vẻ sợ hãi. Con người to chuyển động từ trái sang phải như muốn tìm kiếm gì đó, cuối cùng dừng lại ở Bạch Độ.

“Con của ta, con đã đưa ai đến đây vậy? Sao lại quái đản như thế?”

“Thưa đức tôn chủ, là cái gì đã làm cho người kinh sợ dường vậy?”

“Con của ta, con hãy tự mình xem đi, trên người này tất có ma quỷ bám vào, sau này sẽ lại truy cứu tội bất kính của các con.”

“Đức tôn chủ từ bi của con, van xin người hãy ra tay cứu lấy con người bé nhỏ này, bắt giữ yêu ma.”

“Thứ yêu này ta cũng chưa từng nhìn thấy, khác nghề như cách núi, không phải cùng một con đường. Các con có thể đi tìm Trương đại tiên, nghe nói bà ấy rất giỏi, chuyên nghề mời thần đuổi quỷ, rất thần thông.”

“Uy... vũ...!”

Các vị hòa thượng ở bốn phía cùng xướng.

Vừa thấy như vậy, Bạch Độ cũng ngẩn ra, vội vàng kéo Nguyên Báo ba chân bốn cẳng chuồn thẳng.

Buổi tối, sắc trời đã chuyển màu hoàng hôn, Bạch Độ, Tôn Quốc Nhân đứng trong phòng không bật đèn, nhìn chăm chăm vào Nguyên Báo. Trong bóng tối, khuôn mặt Nguyên Báo trở nên mơ hồ, đứng nằm đi lại đều không hề phát ra tiếng động, ánh đèn ngoài phố chiếu qua cửa sổ càng làm tăng thêm vẻ chập chờn ma quỷ.

“Hai vị, đừng tin lời của tên hòa thượng già đó.” Nguyên Báo bị hai người nhìn đến mức nổi da gà, ra sức thanh minh. “Tôi cũng lớn lên dưới lá cờ đỏ, từ trước tới nay đều được tắm gội ánh mặt trời, thế thì quý ở đâu đến chứ?”

“Đừng có lại gần!” Bạch Độ giơ tay ngăn Nguyên Báo. “Trên người không có quý, trong lòng phải chăng cũng không có quý?”

“Không có,” Nguyên Báo vỗ vào ngực nói. “Trừ hai lạng tim ra thì chỉ là một khoang ngực trống mà thôi.”

“Tôi thấy hay là cứ đuổi đi,” Tôn Quốc Nhân nói. “Không làm việc xấu thì không sợ quý gọi cửa, có thì sửa, không có thì cố gắng thêm, nhờ đâu trong lòng lại chất chứa những ý nghĩ quý quái.”

“Không thể nào,” Nguyên Báo nói. “Tôi từ nhỏ đã ăn kẹo Quả Núi, đến giun còn chẳng sống được, huống hồ là một con quý lớn.”

“Anh có biết gì về tình hình của Trương đại tiên không?” Bạch Độ hỏi Tôn Quốc Nhân.

“Có biết,” Tôn Quốc Nhân nói. “Đó là một bà cụ ở thị trấn Tô Gia Đà vùng Hải Điện. Thuở nhỏ đã từng bị quý bắt đi, một năm sau trở về thì có thể đánh quý. Quý từ Nam Trường thành đến phía Bắc sông Hoàng Hà bà ta đều nhận ra gọi tên được.”

“Thế bà ta là người hay là quý?”

“Ở ranh giới giữa người và quý, với người cũng quen mà với quý cũng không lạ, không làm việc người nhưng ăn

com người. Lũ quỷ Nhật Bản trong trận địa lồi năm đó của Bát lộ quân đã trối bà ta cùng với lũ dê, để đánh trận đầu.”

“Hừ, có quỷ, ta vừa vào phòng này đã ngửi thấy mùi quỷ rồi.”

Một bà già nhà quê chân bó, toàn thân là một màu trắng, áo trắng, dép trắng, tóc trắng, tay cầm một thanh kiếm gỗ cây bông dài hùng dũng tiến vào phòng Nguyên Báo, nhìn đông nhìn tây, nhăn mũi lại ngửi tới ngửi lui.

Nguyên Báo vội đứng lên, lẩy lòng: “Mở cửa sổ cho thoáng khí bà hãy ngửi, cháu vừa kéo cái quần.”

“Anh chính là quả trứng thối um cả cái phòng này, ta cũng ngửi thấy mùi quỷ từ trên người anh đấy.”

Bà ta “hừ” một tiếng, không thềm nói nữa. Tiếp tục đi đi lại lại trong phòng, nhìn ngang nhìn ngửa.

Tôn Quốc Nhân ngậm một miếng thuốc lá, nhìn bà ta rồi lại nhìn Bạch Độ, trông như cười mà không dám cười.

Bạch Độ lườm anh ta một cái, nghiêm túc đi lại cùng bà cụ trong căn phòng.

Bà cụ đưa tay sờ vào bệ cửa sổ, chiếc găng tay trắng bám đầy bụi: “Cái phòng này bẩn quá, chẳng trách lại gọi quỷ đến.”

“Giờ như thế này,” bà ta quay lại nói với mọi người, “chúng ta kiểm tra xem ai là quỷ, sau đó hãy nghĩ xem nên mời ai để đuổi nó. Quỷ thì chẳng phải đối với ai cũng đều đáng sợ, giống người hết, mỗi loài đều có khắc tinh của mình.”

“Xin theo ý bà, bây giờ bà chính là thần ở nơi này.”
Tôn Quốc Nhân sắp đặt. “Mọi người tránh ra, nhường cho
lão bà một chỗ biểu diễn.”

“Ở đây các người có máy radio không?” Bà ta móc ra
băng cát xét. “Trước tiên phải để cái thứ đồ chơi này được
bật đã.”

“Có có, đã chuẩn bị từ trước cho bà rồi.” Tôn Quốc
Nhân chuyển cái đài cát xét ra, bỏ băng vào, ấn nút,
trong phòng vang lên tiếng nhạc tang lễ chậm rãi nặng
nề. Lại thấy bà lão nhắm mắt múa thái cực kiếm. Vừa
múa vừa ngâm nga, ngân nga theo sự thay đổi của điệu
nhạc, hát:

“A, huy hoàng biết bao... phong ba bão táp đã qua,
bầu trời trong sáng biết bao... Ta nhìn trái nhìn phải nhìn
trước nhìn sau những chẳng thấy gì, đâu đâu cũng là biển
người và giao thông ách tắc, nhìn thấy muôn vạn thôn
làng mà không thấy người đâu, giọt nước mắt của ta rơi
trên cát, một rừng ngải xanh...”

Âm nhạc trở nên nhanh hơn, khi căng khi chùng,
nhạc điệu hỗn tạp, lời trước không khớp với lời sau, làm
cho người ta không biết đâu mà lẫn.

Bà cụ cũng càng múa càng nhanh, lắc hông ngoáy
mông, hai vai run lên, lúc thì như điều hâu chuyển mình,
lúc lại như khỉ con mò trăng; lúc lại cong người đá chân về
phía sau; mỗi nhát kiếm múa giống như ánh bạc, ánh kiếm
sắc lạnh quẩn lấy thân mình, xoèn xoẹt rin rít. Bất kể là bà
lão múa đầu chúc xuống hay đầu dưới đũng quần, những

lời ca đó vẫn rõ ràng từng chữ, bi thương vô cùng, học rỗng giống rỗng, học chó giống chó.

“Ánh đao nghìn dặm chiếu, mắt thù khắp chín thành, có lẽ mắt của ngươi sẽ không còn mở ra được nữa. Nam tử hán đại trượng phu nên làm lính, chiến đấu trong mưa gió bao năm...”

“Đây vẫn chỉ là một cái hồn thiêng.” Tôn Quốc Nhân nói nhỏ với Nguyên Báo.

“Tôi cũng nghe ra rồi.”

Lời ca của bà lão bắt đầu liên tục đặt câu hỏi.

“Trương Lão Tam, ta hỏi ngươi, quê hương ngươi ở đâu, vì sao phải rời xa quê hương, rời xa người con gái mà ngươi yêu quý... Ta và ngươi không thù cũng không oán, cứ để ta không hình thù sống trộm trên cõi nhân gian...”

“Được rồi, hỏi rõ rồi.” Bà lão đột nhiên thu thế, trở lại trạng thái bình thường, lau mồ hôi nói với Bạch Độ. “Mau tua lại băng đi, âm lượng to vào, nghe xem.”

Bạch Độ đảo lại băng mấy vòng, để âm lượng ở mức to nhất, phát lại.

Lời ca của bà lão bỗng chốc tràn khắp cả căn phòng.

“Trương Lão Tam, ta hỏi ngươi, quê hương ngươi ở đâu?”

Trong dòng nhạc tuôn chảy với mức độ lớn của chiếc máy cát xét đột nhiên vang lên một giọng đàn ông yếu ớt xa xăm, âm thanh bi thương tuyệt vọng nhưng vẫn có thể phân biệt:

“Huyện Thang Âm, tỉnh Hà Nam.”

Lời hát của bà lão: “Vì sao phải rời xa cố hương, rời xa cô gái mà người yêu quý...”

“...Phong Ba đình¹...”

“Trời ơi, Nhạc Phi... Nhạc đại nhân,” mọi người cùng kêu lên kinh sợ.

“Ta với người không thù cũng không oán, cứ để ta không hình thù sống trộm trên cõi nhân gian...”

“Hãy tùy vào cảm giác...”

“Vút con mẹ mày đi!” Nguyên Bảo đột nhiên chửi bậy. “Cái gì gọi là tùy vào cảm giác? Một đại nguyên soái như người có chung cảm giác gì với một người dân bình thường như ta.”

“Xin đại tiên giúp cho,” Bạch Độ lạy bà lão.

“Người dân tộc gì?” Bà lão châm một điếu thuốc, liếc xéo mắt hỏi Nguyên Bảo.

“Tôi à?” Nguyên Bảo thoáng nghĩ. “Dân tộc Mãn.”

“Thế thì không xong rồi, năm đó Nhạc đại soái chính là kẻ thù của các người.”

“Nhưng năm dân tộc² đã cùng sống hòa bình từ lâu rồi mà, chúng tôi chẳng phải cũng bị các người làm mất nước đó ư.”

“Nhưng Nhạc đại soái không biết.”

1. Nhạc Phi (1103 - 1142) là nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống, sau bị gian thần Tần Cối hãm hại chết tại đình Phong Ba thuộc Đại lý tự Lâm An.

2. Sau Cách mạng Tân Hợi, năm dân tộc Hán, Mãn, Hồi, Tạng, Mông được gọi là “Ngũ tộc”.

“Có thể là biết, nhưng tình cảm nhất thời cũng không kịp thay đổi.”

“Đại tiên,” Bạch Độ nhú lông mày nói, “xin phiền bà nói với Nhạc tiên sinh một chút. Nguyên Báo anh ta là Tam kỳ hạ⁽¹⁾, việc quốc gia đại sự trước nay chẳng bao giờ đến lượt, để anh ta đổi thành một cái họ như Ái Tân Giác La⁽²⁾ v.v... cảm giác đó sẽ tốt hơn chút đấy.”

“Khó làm đấy, võ công của Nhạc đại nhân các người cũng không phải không biết, trừ khi là tự ông ấy muốn đi, còn dùng vũ lực để đuổi đi thì e là các thần cũng chỉ lực bất tòng tâm thôi.”

“Hay để chúng tôi tìm Kim Ngột Thuật⁽³⁾ đến.”

“Tìm thử đi.” Bà lão rút điều thuốc, di chân lên, nhìn chăm chăm vào Nguyên Báo. “Vị tiểu huynh đệ này phải chịu tội một chút. Treo hẳn lên.” Bà lão cao giọng.

Nguyên Báo bị trói treo trên xà nhà, phía dưới đốt lửa. Bà lão áo giáp mũ giáp trắng, tay cầm bảo kiếm, làm động tác như cưỡi ngựa rong ruổi, đảo điên trước mặt Nguyên Báo, để ngang kiếm ghìm cương, lông mày dựng đứng, mắt tròn tròn, nói rằng:

“Ta chính là thái tử thứ tư của nước Kim - Kim Ngột Thuật đây, tên họ Nhạc kia, còn không mau xuống ngựa chịu hàng.”

1. Bát kỳ là chế độ tổ chức xã hội quân dân hợp nhất của triều nhà Thanh, bao gồm Chính Hoàng kỳ, Tương Hoàng kỳ, Chính Hồng kỳ, Tương Hồng kỳ, Chính Lam kỳ, Tương Lam kỳ, Chính Bạch kỳ, Tương Bạch kỳ, ba cái cuối cùng được gọi là "hạ tam kỳ".

2. Họ hoàng tộc triều Thanh.

3. Kim Ngột Thuật: con trai thứ tư của Kim Thái tổ, từng bại trận dưới tay Nhạc Phi.

“Tao bắt cả mẹ mày, thằng Kim Ngột Thuật kia,” Nguyên Báo bị dây thừng siết chặt quá không chịu nổi, buột miệng chửi lớn. “Nhìn thằng oắt Kim Ngột Thuật kia chỉ bằng cái gót giày của ta thôi!”

“Ta cho ngươi mắng, ăn một nhát kiếm của lão nương đây.”

Bà lão ập đến chỗ Nguyên Báo chặt chém lung tung một trận. Đánh đến mức làm cho Nguyên Báo kêu ầm lên:

“Mụ già kia. Ngươi dám hạ độc thủ thật.”

Nguyên Báo bị trói nằm ngửa mặt trên chiếc ghế băng, bà lão cười trên người anh ta, vừa ra sức giâm móng, vừa dùng sức vạch miệng và bóp mặt anh ta.

“Ta là thiên tử của nước Đại Tống Triệu Cấu, tên họ Nhạc kia, còn không mau lui xuống.”

Nguyên Báo mắt đỏ vằn lên, trừng mắt nhìn bà lão: “Ngươi đừng có để ta đứng dậy, ta mà đứng dậy được ta sẽ đốt nhà của ngươi.”

“Còn dám cứng miệng à, trăm đã biết tên tiểu tử nhà ngươi chắc chắn là làm phản mà.”

Bà lão lại tát cho một cái.

“Không được rồi, cứng mềm đều không ăn thua, ta biết Nhạc Vũ Mục¹ này rất cứng đầu cứng cổ mà.”

Bà lão kéo tay áo xách kiếm, thở hổn hển nói với Bạch Độ.

1. Chỉ Nhạc Phi.

Nguyên Báo bị trói nằm trên ghế, Tôn Quốc Nhân đang thêm viên gạch vào dưới chân anh ta. Nguyên Báo cất tiếng thều thào thăm thương gọi:

“Ta với các người chưa xong đâu, các người là những tên đao phủ.”

“Tuốt móng tay hẩn cho ta! Dùng bàn là đốt nóng làm bỏng hẩn cho ta! Đổ nước muối vào miệng vết thương của hẩn!”

Bà lão nghiêng răng nghiêng lợi chỉ Tôn Quốc Nhân.

“Những cách đó mà còn không có tác dụng gì, thì cuối cùng đành phải đốt đèn trời cho hẩn thôi.”

Bà lão bắt lực nói với Bạch Độ.

“Bà thử nghĩ xem còn có ai là chưa mời đến?” Bạch Độ hỏi bà lão.

“Những người có thể mời được đều đã mời rồi. Ôi...” Bà lão vỗ vào ngực. “Sao ta lại quên mất ông ta nhỉ. Dừng, dừng lại, các người mau tránh ra.”

Bà lão chỉnh lại quần áo, gật gù đắc ý vung tay áo lên đi những bước lạch bạch đến trước mặt Nguyên Báo.

“Nhạc đại soái, nhận ra ta không? Ta chính là tể tướng của Đại Tống Tần Cối...”

Nguyên Báo chật vật ngóc đầu lên, nhìn bà lão chán nản: “Tần tướng quốc, xin tha mạng...”

Nguyên Báo ngất xỉu.

“Được rồi được rồi,” mọi người vỗ tay reo hò, “cuối cùng vẫn là Tần tướng quốc trị được.”

Nguyên Báo bị giải từ trên ghế xuống, cởi trói. Tôn Quốc Nhân ngậm một ngụm nước phun thẳng vào mặt anh ta.

Nguyên Báo tỉnh lại, mở mắt.

Bạch Độ cúi người hỏi một cách thân thiết: “Cảm giác thế nào?”

“Bà lão này nhất định đã từng làm trong hợp tác Trung Mỹ,” Nguyên Báo nói xong lại ngắt đi.

“Sao các cô lại có thể đối xử với đồng chí Nguyên Báo như vậy?” Trong hành lang của bệnh viện, Triệu Hàng Vũ hăm hăm tức giận sải bước đi rất nhanh, vừa đi vừa mắng Bạch Độ. “Nếu thật sự cần thiết, thì cũng có thể đánh, nhưng đánh thì cũng phải có mức độ chứ, giống như là mẹ đánh con vậy.”

“Thì chúng tôi cũng đánh như là mẹ đánh con mà.”

Triệu Hàng Vũ vừa vào phòng bệnh của Nguyên Báo liền lập tức nở nụ cười thật tươi, đưa hai tay ra hướng về phía Nguyên Báo.

“Tôi đến muộn, đồng chí Nguyên Báo, đã để anh phải chịu ách ức rồi.”

Nguyên Báo môi run run rồi khóc òa lên, vùi đầu vào lòng Triệu Hàng Vũ như một đứa trẻ. Triệu Hàng Vũ ôm lấy cái đầu to đang quấn đầy băng trắng của Nguyên Báo vỗ vỗ nhẹ.

“Cứ khóc thoải mái đi, ra ngoài nhất định không được khóc... Ngay một giọt lệ cũng không được để cho họ nhìn thấy.”

Triệu Hàng Vũ ra hiệu cho Bạch Độ đi ra.

Bạch Độ nhẹ nhàng đi ra, đứng dựa vào cửa thò phào một cái, quay người vào lại phòng. Chỉ thấy Nguyên Bảo và Triệu Hàng Vũ đã lại cười cười nói nói rồi. Triệu Hàng Vũ một tay gõ nhịp, Nguyên Bảo thì vẻ mặt rạng rỡ ngẩng mặt về phía ánh mặt trời và cùng hát với Triệu Hàng Vũ:

“Con gà trống nhỏ kêu cục cục, chàng trai trẻ đi tìm cô dâu...”

Bạch Độ khẽ mỉm cười: “Nhìn một già một trẻ kia.”

“Tôi nói này Nguyên Bảo,” Triệu Hàng Vũ cười với Nguyên Bảo nói, “Nhạc đại soái ở trên thân thể của anh cũng là có lý, quyết không phải giống như những lời lão yêu bà kia nói xằng, cái gì là có thù với dân tộc Mãn, mà chính vì hai người rất giống nhau ở một điểm, đó là ‘tận trung báo quốc’, đây chính là vinh quang của anh. Anh phải học tập Nhạc đại soái, đối xử với đồng chí thì ấm áp như mùa xuân còn đối phó với kẻ địch phải tàn khốc vô tình như mùa đông lạnh giá.”

“Thế nếu Nhạc đại soái lại tới, chúng ta cũng đừng đuổi ông ấy đi nữa.”

“Tôi đồng ý, cô nói đi, Bạch Độ? Có thể thử một chút mà. Chủ tịch đã nói rồi, chẳng có gì đáng sợ cả, đánh bừa rồi thì cách mạng thắng lợi muộn vài năm cũng có sao.”

“Đường Nguyên Bảo của chúng ta trải qua thử thách này lại càng kiên cường hơn.”

Nguyên Bảo được khen rất phấn chấn, nhảy xuống giường gồng tay cho nổi hết cơ bắp vạm vỡ lên, nói:

“Tôi vẫn có thể ăn mười cân thịt, kéo được mười cây cung đá.”

“Mẹ ơi,” Triệu Hàng Vũ và Bạch Độ cùng gật đầu liên tục, “con lạc đà chết vẫn còn to hơn con ngựa, nhỏ chiếc lông tơ trên chân anh cũng còn to hơn cái lưng của chúng tôi.”

CHƯƠNG IX

Trên một chiếc bàn dài phủ khăn trải bàn màu hồng bày những đồ vật như đồng hồ đeo tay, giày thể thao, ấm trà, bật lửa và thư tín..., trên mỗi đồ vật đều treo một tấm phiếu ghi mã số.

Đám đông ngồi đầy trong lễ đường với đủ mọi dáng vẻ khác nhau, già có trẻ có, nam có nữ có. Ai cũng tò mò ngھn cổ lên nhìn những thứ đồ được bày tại chiếc bàn trên sân khấu.

Một hồi chuông vọng tới, người dẫn chương trình mặc áo đuôi tôm, đeo găng tay trắng đi ra. Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay, người dẫn chương trình cúi rạp người chào cử tọa bên dưới, rồi đến phía sau bục phát biểu có đặt một chiếc micro, cầm lên một chiếc búa nhỏ.

Một chàng trai cao lớn cũng mặc áo đuôi tôm giống như vậy cầm một chiếc khay gỗ dài đi ra đứng sau bàn, và cũng nhận được một tràng pháo tay như thế.

Người dẫn chương trình tuyên bố: “Bây giờ bắt đầu cuộc bán đấu giá: Đồ vật số 1... một chiếc đồng hồ đeo tay.”

Chàng trai dùng khay nâng chiếc đồng hồ lên cao,

giơ ra trước toàn thể hội trường.

Người dẫn chương trình hai tay dựa vào bục nhìn ngắm chiếc đồng hồ thật kỹ nói: “Đây là một chiếc đồng hồ đeo tay có một nửa được làm bằng thép hiệu “Bảo Thạch Hoa”, đã từng được Nguyên Báo đeo tám năm trên tay, nó đã cùng với chủ nhân của mình trải qua biết bao mưa sa bão táp, là nhân chứng sống của rất nhiều sự kiện lịch sử trọng đại. Đồ vật số một, giá chúng tôi đưa ra là tám mươi tệ.”

Cả hội trường im phăng phắc.

“Bảy mươi lăm tệ.”

Vẫn không có ai lên tiếng.

“Bảy mươi tệ.”

.....

“Hai mươi lăm tệ.”

Ở phía xa một cánh tay mảnh khảnh như một cây hành nhỏ đeo mấy chiếc nhẫn to tướng của một phụ nữ giơ lên cao.

“A!” Người dẫn chương trình kịp thời gõ chiếc búa, và chỉ người phụ nữ đó. “Hai mươi lăm đồng bán cho chị!”

Chàng trai cao to cầm chiếc khay đưa qua đưa lại lấy đà, rồi dùng hết sức vung ra, chiếc đồng hồ bay đúng vào lòng người phụ nữ nọ.

“Bây giờ chúng ta bán đấu giá vật thứ hai. Đây là một đôi dép cao su giải phóng, từng được Nguyên Báo đi tám năm, nó đã cùng chủ nhân của mình đi qua bao nhiêu trắc trở của cuộc đời... Đồ vật thứ hai chúng tôi phát giá là ba tệ hai.”

“Anh ta có bị hôi chân không... Người chủ của đôi dép này ấy?” Một người khách cất tiếng hỏi lớn. “Nếu bị hôi chân thì không đến cái giá ấy đâu.”

“Không,” người dẫn chương trình lịch sự trả lời. “Theo như tôi được biết thì Đường Nguyên Bảo ngoài việc có chút ít mồ hôi chân ra thì không có một tí vết nào rõ ràng đâu.”

“Hai tệ rưỡi.” Người khách vừa đặt câu hỏi phát giá.

“Hai tệ rưỡi bán cho ngài.”

Cùng với đó một tiếng búa vang lên. Đôi dép da lướt qua hội trường, bay vào lòng người kia.

“Bây giờ chúng ta bán đấu giá đồ vật thứ ba. Đây là một chiếc quần đùi quân dụng, chủ nhân của nó không bị giang mai cũng như không bị AIDS. Cũng chưa từng bị lở loét, bị nấm ngoài da, chưa từng đái dầm hay bị di tinh, trừ việc có bị ố vàng một chút, còn đâu thì có thể nói là sạch không một chút bụi, hai cái lỗ ở đằng sau mông chính là để hai chân cho vào từ góc độ khác, thiết kế cực khéo, khiến cho gió mát tự nhiên ra vào, chảy rịn đứng không vững, bọ chó không nhảy nổi, đúng là trước kia không có mà sau này cũng tuyệt đối không... Đồ vật thứ ba chúng tôi phát giá là một tệ bảy.”

.....

“Bây giờ chúng ta tiến hành bán đồ vật thứ mười lăm, đây là một bản kiểm điểm do Nguyên Bảo tự tay viết, nội dung là anh ta đã bắt nạt bạn cùng học như thế nào trong giờ học... Chúng tôi phát giá chín xu chín...”

Lưu Thuận Minh mang một túi bột dẫn một nhóm người Triệu Hàng Vũ mặc áo khoác quân đội vén rèm đi vào một chiếc lán.

“Thưa cụ, các lãnh đạo đến thăm cụ đây ạ.”

Lưu Thuận Minh đặt túi bột xuống, nói với bà mẹ Nguyên Báo đang ngồi trên thảm chơi bài với mấy bà già khác.

Triệu Hàng Vũ vội đi lên phía trước, nắm chặt lấy tay bà mẹ Nguyên Báo. “Cụ không phải đứng lên đâu, cháu đến đây cốt là để chúc Tết cụ.”

“Đã làm khó ngài phải nghĩ đến, bận trăm công nghìn việc mà vẫn đến đây một chuyến. Thực ra không đến cũng được, tôi nhìn thấy ngài còn không yên lòng bằng ngài nhìn thấy tôi.”

Triệu Hàng Vũ nhìn một vòng chiếc lán sơ sài, sống mũi cay cay nói: “Đã giải phóng bao nhiêu năm rồi, cuộc sống của quần chúng vẫn còn khổ thế này.”

“Cũng là do năm nay gặp tai họa, chứ những năm trước không khổ thế này.”

Một đám người ngồi quây lại làm bánh sủi cảo trong lán. Triệu Hàng Vũ cầm một chiếc bánh được làm rất xinh xắn lên, hỏi mẹ Nguyên Báo:

“Cụ còn thiếu gì không? Áo ấm mùa đông có chưa?”

“Tốt xấu cũng giặt ra được vài bộ, nên bây giờ chưa đến mức chết rét.”

“Phải có niềm tin, đến khi chúng ta bước vào công

cuộc xây dựng lại đất nước, tự mình làm việc, cơm no áo ấm.”

“Chẳng dám hy vọng người khác...”

“Cháu sẽ thường xuyên đến thăm cụ.”

“Rồi ngài sẽ quên tôi thôi.”

“Sao cụ lại nói vậy!”

“Không không, không được kích động,” Triệu Hàng Vũ ngăn Lưu Thuận Minh đang chuẩn bị nổi cáu. “Nếu quần chúng có oán trách thì cũng là điều dễ hiểu, đó là do chúng ta làm việc chưa tốt.”

“Xin bạo gan hỏi một câu, chính phủ có biết những chuyện mà các anh làm không?”

“Thưa cụ, cụ tưởng chúng cháu là ai?”

“Anh béo tốt như vậy tôi không dám nói. Còn anh ta, Lưu tư lệnh, sao tôi càng nhìn lại càng thấy giống Uy Hổ Sơn¹.”

Bức tượng đất sét hình ông già họ Đường mở trừng mắt giận dữ, chân trước co chân sau đạp, hai tay cầm đao giơ cao quá đỉnh đầu như đang ra sức chém giết, đứng sừng sững chào đón trong đại sảnh của nhà bảo tàng. Sau lưng ông còn có một nhóm người, người thì cúi đầu với chiếc cổ lớn xuống, hai tai nắm chặt đeo xích sắt, có người hai tay bung bát rượu, ngửa mặt lên trời tu một hơi dài.

1. Uy Hổ Sơn: tên một đỉnh núi cao ở tỉnh Hắc Long Giang, cũng là địa danh đấu tranh cách mạng của các chiến sĩ giải phóng quân trong vở kịch nổi tiếng “Trí thủ Uy Hổ Sơn”.

Dưới chân họ là một đám lính Tây và quan lại nhà Thanh vừa lặn vừa bò giầy giữa.

“Trong xã hội cũ muôn vàn ác nghiệt đó, trên đầu người nghèo là ba tầng đao...”

Nguyễn Phượng đứng trước bức ảnh trong phòng triển lãm, tay cầm thước gỗ, nói đúng bài bản với một nhóm trẻ đeo khăn quàng đỏ.

“Lấy Sơn Đông làm ví dụ, trong hơn ba trăm sáu mươi hộ ở thôn Lê Viên huyện Quán, địa chủ chiếm hơn một trăm mẫu ruộng trở lên chỉ có hai mươi tám hộ. Còn như Bắc Kinh, khu vực chủ từ cổng chào Tây Đơn đến phía Nam, trong ngoài Tuyên Vũ Môn, mỗi tháng đã có hơn một trăm nhà phải nộp tiền thuê nhà cho giáo đường North Cathedral. Đương thời có câu ca dao được lưu truyền như sau: “Tây vào Trung Quốc, người già đứng thẳng lưng, dựa thế Tây, theo đạo Tây, không xấu hổ, không tanh hôi, mau mau sửa lại bức họa thôi.”

Triệu Hàng Vũ dẫn mấy người như Tôn Quốc Nhân, Lưu Thuận Minh đứng phía sau bọn trẻ, lặng lẽ nhìn Nguyễn Phượng.

“Nhìn người ta kia, làm rất chuyên nghiệp.”

“Ở đâu có áp bức, ở đó có phản kháng.” Nguyễn Phượng gõ thước “bộp” một cái lên bức ảnh. “Sau đây xin xem phần thứ nhất: tiếng sấm mùa xuân chấn động thế giới! Năm 1899, Nghĩa Hòa Đoàn ở huyện Bình Nguyên phía Tây tỉnh Sơn Đông đã tổ chức bạo động vũ trang...”

Nguyễn Phương vừa giảng giải vừa dùng cây thước chỉ từng bức ảnh và từng đồ vật được trưng bày trong tủ kính.

“Đây là bình trà mà các tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn đã dùng để uống nước khi nghỉ ngơi trong những giờ luyện võ... Đây là chiếc ghế dài mà các tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn đã ngồi khi nghỉ ngơi trong những giờ luyện võ... Đây là bức ảnh đại sư huynh của Nghĩa Hòa Đoàn là Đường Quốc Đào an cư lạc nghiệp sau khi cả nước được giải phóng...”

Lũ trẻ mở to những đôi mắt ngây thơ sáng long lanh nhìn theo chuyển động của cây thước, cố gắng ghi lại từng câu nói của Nguyễn Phương lên một quyển vở nhỏ.

“Đây là chiếc bàn bát tiên lớn mà các lãnh tụ của Nghĩa Hòa Đoàn năm đó đã dùng khi bàn việc... Đây là chiếc nồi gang mà trong ‘cuộc chiến hành lang’^m, Hồng Đăng Chiếu dùng để giết địch và dùng khi các dũng sĩ nướng bánh, phía trên còn lưu lại vết tích bị hun đen bởi lửa đạn chủ nghĩa đế quốc...”

“Toàn bộ số đồ đặc hu hồng của nhà họ Đường đều được họ trưng bày ở đây.”

“Đây là chiếc áo cánh nhỏ mà các tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn đã từng mặc... Đây là bình rượu mà các tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn đã từng uống... Bức ảnh này là đồng

1. Xảy ra năm 1917, là một trong những cuộc nội chiến trong thời kỳ chinh phủ Bắc Dương.

hoang tàn của nhà tráng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn Đường Quốc Đào bị chủ nghĩa đế quốc phá hủy. Sau đây xin xem phần ba, sự hoang dâm vô độ của chủ nghĩa đế quốc và hoàng đế phong kiến. Đây là chiếc áo đen mà năm đó các giáo sĩ truyền giáo của chủ nghĩa đế quốc đã từng mặc và quyền kinh thánh chúng dùng để mê hoặc nhân dân Trung Quốc... Đây là đôi đũa bằng ngà voi và chiếc bát sứ được dát vàng mà hoàng đế phong kiến dùng khi ăn cơm...”

“Rất tốt, rất tốt.” Triệu Hàng Vũ chỉ những vật trưng bày muôn hình muôn vẻ khen ngợi: “Đây mới gọi là làm nghệ thuật, có mở có đóng, đầy trí tưởng tượng.”

“Sau đây xin xem phần bốn, một đốm lửa nhỏ có thể thiêu cháy cánh đồng. Nhân dân Trung Quốc giết không hết, dọa không sợ. Sau hơn hai mươi năm, ở Nam Xương lại vang lên tiếng súng làm chấn động thế giới... Đây là khẩu súng trường mà năm đó Hồng quân đã sử dụng...”

Bọn Triệu Hàng Vũ rời khỏi chỗ lữ trữ, phóng tầm mắt ngắm vô số các gian triển lãm đang trưng bày thành quả của các thời kỳ lịch sử cách mạng và xây dựng chủ nghĩa xã hội, rất ý tứ quay đầu trở ra.

Từng tốp từng tốp thiếu niên nhi đồng nghiêm túc đi vào các gian triển lãm dưới sự hướng dẫn của thầy cô giáo như dòng nước chảy mãi không ngừng.

“Những đứa trẻ hoạt bát đáng yêu này đều là tiền đồ,” Triệu Hàng Vũ chấp tay sau lưng, hất cằm chỉ những đứa trẻ đó, cảm khái. “E là mấy ngày nữa lượng kem que được tiêu thụ của thành phố sẽ giảm mạnh.”

Những người đi cùng lặng im không nói.

“Lần bán đấu giá này chúng ta thu được bao nhiêu tiền?”

“Một trăm mười đồng...” Tôn Quốc Nhân vô cùng xấu hổ.

“Không phải tôi phê bình các anh, kiếm tiền thật ra cũng là một môn học. Chúng ta có những người có ưu thế, có được nhân vật lớn. Nhưng các anh đã làm được những gì? Chỉ được mấy trò hèn hạ.”

“Tang tang tang...” Cùng với hồi chiêng, một chú khỉ nhỏ mặc chiếc áo dài đánh chiêng, trên cổ buộc dây thừng đi vòng quanh bãi.

Người dẫn chương trình đứng giữa bãi, vung ống tay áo chấp tay cúi chào đám người đã quây lại thành một vòng tròn náo nhiệt.

“Người có tiền thì giúp tiền, người không có tiền thì đứng góp vui. Vị này vừa hỏi, anh hôm nay muốn trình diễn cho chúng tôi xem cái gì vậy? Tôi nói rồi, Bát lộ quân đánh quỷ, nhảy Rock’n Roll chắc các vị cũng xem không ít, nhưng cho dù là nói thể đi nữa thì những thứ hôm nay tôi cho các vị xem sẽ là những điều mà các vị chưa bao giờ được thấy.”

“Ồ...” Những người đang đứng xung quanh xem cùng kêu lên.

“À, đúng rồi,” người dẫn chương trình mặt không biến sắc, không hề nao núng nói. “Vị này vừa bảo, đừng

nói khoác nữa. Bọn ông đây có cái gì là chưa từng nhìn thấy, đốt nhà, giặc nhảy tường cướp máy bay cướp ngân hàng, cái gì mà bốn thứ nguy hiểm, bốn thứ can đảm, bốn cái đại ác, bốn thứ mềm yếu... Anh thử đếm đi! Tôi trả lời, cứ từ từ, người xưa nói thế nào nhỉ? Thấy người ta đến chỉ có nụ cười, cũng chẳng thể vứt bỏ một tấm lòng. Ngoài trời có trời, ngoài núi có núi, thế giới rộng lớn không có điều gì kỳ lạ không thể xảy ra, vũ trụ mênh mông không biết đâu là bờ, tàu vũ trụ như thế nào, thụ tinh ống nghiệm như thế nào, cuộc đời này thật kỳ diệu biết bao... Chúng ta hãy gượng mà khoa ngôn một chút, sự nỗ lực khám phá tự nhiên của con người thật là không có điểm dừng!”

Lắc đầu tiếng vỗ tay của người xem.

“Cảm ơn,” người dẫn chương trình đắc ý vuốt tóc, đổi giọng, nói. “Vị này vừa bảo, anh nói tràng giang đại hải, nước bọt bắn tứ phía, khoác lác lung tung, đấy chẳng phải là muốn móc tiền từ túi mấy anh em chúng tôi hay sao? Điều này chúng tôi hiểu, từ nhỏ chúng tôi ngày nào cũng chơi trò này, sớm đã chán rồi. Tôi bảo, anh sai rồi, các anh đúng là có phúc, từ thuở khai thiên lập địa đến nay mới gặp được một người chỉ yêu chân lý chứ không yêu tiền... Chẳng trách các anh không tin, ngay cả tôi cũng không tin, là thật hay giả công tội nghìn thu của chúng ta hãy để cho người đời bình xét! Tôi mà quản các anh, cần tiền của anh, thì tôi là đồ bỉ ỉ! Cốt để có một cơ hội vui vậy! Cốt để tâm hồn sáng khoái! Ai bảo chúng ta có duyên chứ?”

“Ôi, tôi hỏi rất cụ thể thì anh muốn cho chúng tôi xem cái gì đây? Phải diễn thuyết tới tận công viên Hyde Park sao?” Một người xem kêu lên.

“Vị này nói, sao anh cứ chỉ nói mà không làm, đã nửa tiếng rồi vẫn chưa thấy động tĩnh gì? Tôi nói, nói thì cứ nói, tập thì cứ tập, chỉ nói mà không tập thì đó là thể võ giả, chỉ tập mà không nói là thể võ ngốc, vừa nói vừa tập mới là thể võ thực sự. Giờ tôi nói xong rồi, chúng ta bắt đầu tập, không còn việc gì khác nữa. Chỉ có một yêu cầu, các anh xem mà thấy vui thì xin thưởng cho một chút.”

“Nhìn cái gì nhìn cái gì? Mau tránh sang một bên.”

Phía sau chiếc lán, Nguyễn Báo mặc chiếc áo khoác quân đội đứng giữa một con dê năm chân, một con gà ba chân, một con lợn trên đầu mọc một cái sừng dài và một con rắn có hai đầu, để Bạch Độ kẻ lông mày cho anh ta.

Một đám trẻ đang vây lại xem.

“Sao anh lại có thể đối xử với quần chúng như vậy?” Bạch Độ phê bình Nguyễn Báo. “Đừng quên là ai đã bồi dưỡng chúng ta, nếu không có quần chúng thì anh chỉ là con số không.”

“Mau bắt đầu đi.” Người dẫn chương trình từ phía sân diễn chạy tới như bay. “Nếu không bắt đầu quần chúng sẽ đập nát nơi này mất.”

“Bắt đầu bắt đầu,” Bạch Độ sắp đặt: “Các bộ phận chú ý, ánh sáng, âm nhạc... kéo rèm.”

Trong tiếng nhạc của bài hát “Em gái, hãy can đảm

đi về phía trước”, một con dê năm chân kéo một cái xe có một con khỉ mắt cận thị đáng vẻ thậm thà thậm thụt lắc lư chạy ra.

Tiếp đó, con lợn có một cái sừng dài trên đầu hỗn hèn, lạch bạch đi ra.

Con gà ba chân vỗ hai cánh phành phạch bay ra, đậu đúng giữa sân khấu, ngẩng đầu uốn ức đi lại.

Người dẫn chương trình cầm micro đứng một bên tươi cười đắc ý nói rộn ràng:

“Không nhìn không biết, vừa nhìn thì sợ hết hồn.”

Một con gấu mặc quần công nhân, trên cổ buộc một chiếc khăn tay màu trắng đẩy một chiếc xe đi ra, trên xe chất đầy gạch.

Một con tinh tinh lông tóc bóng mượt mắt đeo kính vừa đọc sách vừa đi ra, vừa đọc vừa cắn hạt dưa.

“Các quý vị kính mến,” người dẫn chương trình vô cùng xúc động nói. “Nếu như tất cả vẫn chưa thể làm cho quý vị kinh ngạc, vậy thì xin hãy xem loài cuối cùng ra sân khấu biểu diễn...”

Âm nhạc đột ngột dừng lại, tiếp theo một hồi trống gập gáp vang lên, Nguyên Bảo khoác áo choàng oai vệ bước ra sân khấu, đứng vững như hình chữ “đỉnh”, cởi bỏ áo choàng, để lộ ra tứ chi trần trụi, một pha diễn tĩnh.¹⁾

Âm nhạc nổi lên mạnh mẽ, tất cả các con vật lại bắt đầu chạy, Nguyên Bảo cười mỉm đi đến phía trước sân khấu.

1. Khi diễn viên chuyển từ cảnh động sang cảnh tĩnh nhằm tạo hiệu ứng.

“Loài động vật hiện giờ đang đi đến trước mặt quý vị chính là con người,” người dẫn chương trình tự hào giới thiệu. “Người thật một trăm phần trăm, mọi người có thể sờ, có thể cấu anh ta, xem có đúng là thật không. Tục ngữ nói, cóc ba chân dễ tìm, người hai chân khó kiếm. Truyền thuyết về con người đã được lưu truyền hơn hai nghìn năm ở nước ta, chỉ nghe nói, chưa có ai từng nhìn thấy. Cuối cùng thì lần này đã có thể nhìn nó mất rồi.”

Một vài người ủa đến trước sân khấu, vươn tay sờ một cái cấu một cái hết chỗ này tới chỗ khác, bàn luận đầy tò mò:

“Đúng là không giống, anh xem chất da này.”

“Nhìn kìa nhìn kìa, anh ta còn thở kìa.”

Mọi người cười, nói, thưởng thức, hài lòng móc tiền ném vào trong chiếc mũ đặt dưới chân Nguyên Bảo.

Âm nhạc càng thêm vui tươi, tất cả các con vật đều chạy lên đứng thành một hàng trước sân khấu, con nào có tay đều cầm một chiếc mũ, đưa về phía người xem.

Mọi người dường như chẳng hề chú ý đến những con vật khác, chỉ ném tiền tới tấp cho Nguyên Bảo.

“Hôm nay thật hay, được xem người, rất có thu hoạch.”

“Cũng không biết người này có thể nuôi được lớn hơn chút nữa không, mấy hôm trước ở vườn bách thú có con chim cánh cụt mới đến, sống chưa được mấy ngày đã chết vì nóng rồi.”

Mọi người vui vẻ bàn luận, tản ra đi về bốn phía.

Xe ô tô của Triệu Hàng Vũ đi qua cái lều lớn của rạp xiếc, chỉ thấy có một hàng dài người xếp hàng dưới tấm biển quảng cáo lớn “Triển lãm người”, vô số người đứng ở đó nhẩn nại chờ được trả lại vé.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Triệu Hàng Vũ hỏi Tôn Quốc Nhân ở bên.

“Đợi xem triển lãm người.” Tôn Quốc Nhân e dè trả lời.

“Dung tục, thuần túy lợi dụng tâm lý hiếu kỳ của quần chúng. Tôi không tin thế gian lại có ‘người’ gì, treo đầu dê bán thịt chó, nhất định lại là một con tinh tinh mắc bệnh rụng lông.”

“Người mà họ triển lãm chính là Đường Nguyên Báo của chúng ta.”

Triệu Hàng Vũ sững sờ.

“Sao lại có thể dối lừa quần chúng như thế, giả mạo thương hiệu là phạm pháp đấy.”

CHƯƠNG X

“**X**em ra phải tổng kết một chút công việc của giai đoạn trước.”

Trên sân khấu, vẫn là chiếc bàn tròn lớn, bọn Bạch Độ, người dẫn chương trình, Tôn Quốc Nhân, Lưu Thuận Minh cúi đầu ngồi bên bàn.

Triệu Hàng Vũ chấp tay sau lưng chậm rãi bước quanh sân khấu, một luồng ánh sáng chuyển động cùng với ông ta, khiến cho toàn thân ông ta tràn ngập ánh sáng.

“Thành tích thì có, nhưng vấn đề cũng không ít. Chúng ta có một vài đồng chí trình độ giác ngộ không cao, không đủ để hiểu yêu cầu của tổ chức, vừa nhắc đến trăm hoa đua nở, thế là liền buông tay không quản, những thứ mê tín phong kiến, hạ lưu kém cỏi đều cho ra hết.”

“Đó chẳng phải là điều ngài nói sao, lạ một chút cũng không sao, chỉ cần có ích cho anh ta,” Bạch Độ ngồi thẳng lưng nói. “Tôi cho rằng về cơ bản chúng tôi đã tuân thủ nguyên tắc này để làm việc. Những thứ phản động đòi truy không làm, còn những thứ khác thì đều không hạn

chế, để cho quần chúng tự mình kiểm nghiệm, tin vào khả năng phân biệt xấu tốt của quần chúng.”

“Tôi nghe nói, cô từng đưa Nguyên Bảo đi tham gia một cuộc mít tinh ngậm của một nhóm nhỏ theo chủ nghĩa mới. Bệnh viện tâm thần đã thông báo đến chỗ tôi, hỏi rốt cục là chúng ta ủng hộ ai? Đồng tình với ai? Vì sao lại đi cùng với phái Trotsky⁽¹⁾? Người ta hỏi rất có lý. Tôi đành phải giải thích, tất nhiên chúng ta ủng hộ chính sách đường lối hiện tại của trung ương. Về điểm này, chúng ta cần có quan điểm lập trường rõ ràng. Người ta còn bắt tôi viết một giấy cam kết, tôi cũng đành phải viết. Tôi đã nói rất nhiều lần với các đồng chí. Chúng ta là tổ chức dân gian tự phát, chỉ cố gắng làm tốt việc của chúng ta, không cần nhúng tay vào những việc chúng ta không nên quản, và chúng ta cũng không quản được, chủ nghĩa Mác đã phát triển như thế nào? Ai có thể nói rõ ràng? Tôi thấy chính một vài nhà lý luận lớn cũng còn phải uốn lười ba lần mới nói được. Bạch Độ, cô còn giả bộ anh hùng cái gì?”

“Tôi đưa Nguyên Bảo đến đó nhưng không hề thể hiện thái độ, trước khi sự việc xảy ra tôi cũng không biết đó là những thành viên của phái Trotsky, bọn còn sót lại của ‘bè lũ bốn tên’⁽²⁾. Tôi chỉ là muốn để Nguyên Bảo cảm

1. Là một phái theo đường lối của chủ nghĩa Mác.

2. “Bè lũ bốn tên” là những thành viên hoạt động tích cực nhất Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc, gồm: Giang Thanh (vợ của Mao Trạch Đông), Trương Xuân Kiếu, Diêu Văn Nguyên và Vương Hồng Văn.

nhận được sự cuồng nhiệt và cổ chấp của những người kiên trì với quan điểm chính trị của mình. Tôi cũng không có nhiều sự lựa chọn, tôi đã liên hệ với rất nhiều nơi, những điều nói đến đều là chuyện ở nước Mỹ, chỉ bệnh viện thần kinh này là còn có vài người nói những chuyện của nước Đức. Phát hiện xu thế phát triển không đúng hướng thì đã muộn, nhưng chúng tôi cũng không hề do, đặc biệt là Nguyên Bảo, tôi rất khâm phục anh ta ở điểm này, lúc đó đã dám đấu tranh trực tiếp với bọn họ ngay tại đương trường.”

“Được rồi được rồi, không phải chúng ta truy cứu trách nhiệm của ai. Việc đã qua thì cho nó qua luôn, chỉ là trên cương vị lãnh đạo tôi phải nhắc nhở mọi người. Có vài vấn đề phải cảnh giác, làm không tốt sẽ phạm sai lầm lớn, thua thì ê mặt. Không phải đợi đến khi việc xảy ra rồi lại trách lãnh đạo không hỏi han đến. Cục diện tốt đẹp mà chúng ta có hiện nay đến không phải dễ, nhất định phải biết trân trọng, bảo vệ. Không phải vì một câu nói hay một người mà hủy hoại tất cả. Có những từ không phải cứ lúc nào mở miệng ra là nói đến, ví như ‘Đảng’, ‘Chính phủ’, ‘nhân dân’ v.v..., vừa cười đùa đã nhân tiện nhắc tới rồi. Thật chả có ý nghĩa gì, nếu không thế thì không thể hiện được cá tính của cô sao? Không cần phải lúc nào cũng ra vẻ giải phóng hơn ai, dám mắng chửi hơn ai, cô cũng chỉ là biết chắc bây giờ sẽ chẳng có người nào đánh vào mông cô. Mắng người khác thì ai chả biết mắng? Tôi thấy bảo cô làm cô lại cuống quýt lên, thời kỳ Quốc dân đảng tôi chửi

còn ghê gớm hơn cô. Khi đó chữ người khác cũng có lệ bị chém đầu. Tất nhiên tác giả cũng là người có tài, vẫn nên bảo vệ...”

Triệu Hàng Vũ quay về bên chiếc bàn tròn, đeo kính, miệng liếm ngón tay lật giở những trang đề cương phát biểu.

“Những lời vừa rồi của tôi đã đi hơi quá xa chủ đề... Dưới đây tôi xin tuyên bố quyết định của Đoàn chủ nhiệm Tổng hội: Xét thấy trong giai đoạn trước công tác bồi dưỡng huấn luyện Đường Nguyên Báo xảy ra rất nhiều việc hỗn loạn, Đoàn chủ nhiệm Tổng hội cho rằng nhất định phải cải tổ ban lãnh đạo tổ công tác Đường Nguyên Báo, bãi bỏ tư cách đứng đầu của đồng chí Bạch Độ, chọn và sắp xếp người khác thích hợp hơn. Ngoài ra, thân phận của đồng chí Lưu Thuận Minh đã bị lộ, đã dẫn đến sự nghi ngờ của quần chúng, bởi vậy, Đoàn chủ nhiệm Tổng hội kiến nghị miễn trừ chức vụ Tư lệnh bảo vệ ngõ Đàn Tử của đồng chí Lưu Thuận Minh, sắp xếp công tác khác.”

Triệu Hàng Vũ đứng thẳng lưng, cầm lên một tờ văn kiện, đọc to, “Quyết định của Đoàn chủ nhiệm ‘Tổng hội!’”

Những người ngồi xung quanh chiếc bàn tròn lập tức đứng lên, tất cả đều rất nghiêm trang.

“Đồng chí Lưu Thuận Minh tiếp quản và thay thế chủ trì công tác bồi dưỡng huấn luyện Đường Nguyên Báo. Đồng chí Tôn Quốc Nhân tiếp nhận và đảm nhiệm

chức vụ Tư lệnh bảo vệ ngõ Đàn Tử. Đồng chí Bạch Độ được điều chuyển đến phòng Tham nghị của Tổng hội làm nhân viên điều tra nghiên cứu với hàm công sứ, lương mỗi tháng ba trăm đồng bạc trắng. Mong các đồng chí hợp tác tốt, không phụ sự ủy thác của Đảng. Trân trọng.”

Triệu Hàng Vũ đặt tờ mệnh lệnh xuống, gỡ kính ra, trên mặt hiện lên nụ cười:

“Các vị có hài lòng với sự sắp xếp như vậy không?”

“Hài lòng hài lòng.”

Trừ Bạch Độ sầm mặt xuống còn Lưu Thuận Minh và Tôn Quốc Nhân đều tươi cười rất vui vẻ.

“Cậu Lưu này, còn có quyết định nữa phải thông báo với cậu. Cậu nên chuẩn bị tư tưởng, tổ chức đã ra quyết định, để cứu vãn ảnh hưởng ở ngõ Đàn Tử, lập lại sự uy nghiêm của tổ chức ở ngõ Đàn Tử, khi tuyên bố bãi bỏ chức vụ của cậu, phải tiến hành bắt công khai một lần.”

“Bây giờ, tôi tuyên bố, bắt tên Lưu Thuận Minh giả danh nhân viên công tác nhà nước huênh hoang bịp bợm, đè nén nhân dân lại!”

Trong hội trường họp “Đại hội khoan nghiêm” ở ngõ Đàn Tử, Tôn Quốc Nhân ra lệnh rất đống dặc.

Lưu Thuận Minh đang ngồi ở hàng trước của đoàn chủ tịch bị hai nhân viên bảo vệ giải ra, lột bỏ mũ, tháo nút thắt caravat, quần hàm, nhanh như cắt tước bỏ vũ trang, cởi áo, kéo giật hai cánh tay ra sau.

“Lưu Thuận Minh là con trai của một nông dân Hồ

Nam ở dưới quê. Xưa nay vẫn thích chơi bời lêu lổng, không chịu làm việc. Tháng Hai năm ngoái rời khỏi làng đi ra ngoài, chỗ nào cũng lên lút gây án, giả danh chiến sĩ cũ của lũ đoàn Tam ngũ cửu¹. Thời kỳ ở núi Tĩnh Cương, anh ta đã sớm nghi ngờ, dao động, nêu lên ‘Hong kỳ rốt cục có thể đánh được bao lâu?’ Người như vậy sao có thể ở trên cương vị lãnh đạo được?”

Triệu Hàng Vũ đeo tai nghe của chiếc cát xét, giọng nói và sắc mặt nghiêm nghị phát biểu trước cư dân ngô Đan Từ.

“Không có trời thì làm sao có đất, không có anh thì làm sao có tôi? Thời đại phong kiến còn coi trọng làm quan là phải quyết định cho dân... Tiếng lá rơi bên cửa sổ, ngỡ là tiếng kêu thống khổ trong dân gian... Ai không làm tốt việc thì tôi sẽ đập vỡ bát cơm của người đó... Anh hiếu kính cha mẹ, chịu thương chịu khó, tôi... nhắc bỏ cái lều hong, vứt quả tú cầu đỏ... bóng, bóng, đập quả bóng da... đánh trúng đầu tôi.”

“Ồ...” Dân chúng cười ầm lên.

“Diễn tiếp đoạn ‘tiểu góa phụ bên mộ’ đi.”

Triệu Hàng Vũ chỉ nhìn thấy mọi người cười, không nghe được tiếng la hét, càng lấy làm đắc ý.

“Thực ra mọi người phải tiếp xúc nhiều với tôi thì sẽ phát hiện con người tôi thật sự không đáng sợ, rất hòa nhã,

1. Tên đầy đủ là Lữ đoàn Bát lộ quân Tam ngũ cửu, tháng 10 năm 1944 đổi tên thành Đội Bát lộ quân số 1, còn có tên gọi khác là đội Hoa Nam.

rất biết điều. Tôi rất sẵn lòng làm bạn với mọi người. Tôi nói cho các bạn số điện thoại của tôi, sau này các bạn ai có việc gì đều có thể trực tiếp tìm tôi, nhà đột, nhà xí đổ, bố mẹ đi làm trễ nhò không có chỗ ăn cơm, nói chuyện gì cũng được. Thứ Năm hàng tuần là ngày tiếp khách của tôi, xin gọi số 114 hòm thư nhân dân...”

“Xùy...!” Có người đưa hai ngón tay vào miệng huýt những tiếng châm chọc.

“Xuống đi, cục phân thối kia!”

“Đừng có xuất hiện ở đây nữa!”

“Người đến bên ta mang đi nụ cười, người đến bên ta đem theo phiền toái...”

Triệu Hàng Vũ cười lấy lòng với mọi người, xoay người đi lại những bước uốn éo.

“Xe cảnh sát kêu ò e ò e, bước chân ta nặng tựa ngàn cân, hai mắt nhìn nàng mà lệ rung rung, giờ ta ân hận vô cùng...”

“Cầm kim vặn lại đi, lạc hết điệu rồi đó.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Triệu Hàng Vũ tặng một chiếc hôn gió cho mọi người, tay cầm micro, kéo dây điện, cúi đầu đi chậm chậm trên sân khấu như có điều gì suy nghĩ.

“Cả ngày ngồi trong vũ trường, đi vô vị trên phố...”

“Cái đồ gì không biết gì!”

Triệu Hàng Vũ nhìn lên trời một cách ai oán, “Thuở nhỏ xem phim đã biết nhà tù là nơi giam cầm người cách mạng...”

“Bây giờ nhảy ra cho mày xem!”

“Cảm ơn. Các bạn mới là những người anh hùng chân chính,” Triệu Hàng Vũ xúc động đưa một cánh tay về phía quần chúng. Đi xuống sân khấu, ra sức nắm tay một kẻ không may ngồi ở hàng trước, rồi lại đi lên sân khấu, tiếp tục hát:

“Mùa xuân ở nơi đâu? Mùa xuân ở nơi đâu...”

“Không có ai lo quản ông ta sao?” Quần chúng phần nộ chất vấn Tôn Quốc Nhân đang ngồi trên đài chủ tịch, mặt đỏ bừng, mắt không biết nhìn về chỗ nào.

“Tôi...” Triệu Hàng Vũ tay ôm ngực, nghiêm trang nói với người xem, “...yêu các bạn!”, cùng lúc đó nước mắt ứa ra đầy khóe mắt.

Tôn Quốc Nhân bối rối, sượng mặt đi đến phía trước Triệu Hàng Vũ, giải thích liên tục với ông ta.

Lúc này quần chúng dưới sự lãnh đạo của Hắc Tử, đã kêu lên một cách chỉnh tề, có nhịp điệu:

“Hết cho lão ta một cái”

“Hết đi... Hết đi.”

“Cho lão ta một chậu nước tiểu đi...”

“Về nhà giặt quần đùi đi!”

Triệu Hàng Vũ sống chết không hiểu Tôn Quốc Nhân đang muốn nói gì với ông ta, cuối cùng Tôn Quốc Nhân đành vứt bỏ sự ngại ngùng của mình, buộc phải giặt bỏ cái tai nghe đang bị chặt lỗ tai của Triệu Hàng Vũ.

Lúc này Triệu Hàng Vũ mới như tỉnh giấc mộng, nghe thấy quần chúng đang gào thét cái gì.

“Xuống đi xuống đi xuống đi! Xuống đi xuống đi

xuống đi!” Quần chúng hai tay nắm chặt vung lên, hô hào rất chỉnh tề và đầy sức mạnh.

“Sao bọn họ lại đối xử với tôi như vậy?” Triệu Hàng Vũ hỏi Tôn Quốc Nhân một cách oan ức, lại hỏi quần chúng, “Sao các người lại đối xử với tôi như vậy?”

Những người ở hàng trên làm đủ kiểu mặt xấu với ông ta.

“Đổ nước tiểu ra tự soi lại mình đi!”

“Thử sờ xem cái đười của mình đã mọc lông chưa!”

Triệu Hàng Vũ sắc mặt trắng bệch, buột miệng chửi lớn: “Kệ mẹ nó, đã thế thì không cần sĩ diện!”

Mọi người “xùy” ông ta một cách khinh miệt, tiếp tục gào lên: “Xuống đi! Không ai muốn nhìn thấy ông đâu!”

Tôn Quốc Nhân khẩn thiết khuyên Triệu Hàng Vũ: “Hay ngài cứ xuống đi, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.”

Triệu Hàng Vũ ôm cái micro, mặc Tôn Quốc Nhân lôi kéo thế nào cũng không chịu bỏ ra.

“Tôi không xuống! Con người tôi thích mềm chứ không thích cứng, nếu xuống cũng phải là tôi tự nói, bọn họ cứ gào thét như thế tôi cứ không xuống.”

Ông ta cố hết sức gào lên với đám đông bên dưới: “Đã bảo không xuống là không xuống!”

Trong xe ô tô, Triệu Hàng Vũ tức đến mức tay run bắn lên, nói với Tôn Quốc Nhân:

“Tư tưởng của dân cư ngõ Đàn Tử rất hỗn loạn, có

một vài khuynh hướng tư tưởng rất nguy hiểm, thể hiện rõ ý thù địch với chúng ta. Phải kiểm tra xem ở đây có kẻ xấu, đặc vụ địch hay không, cần giết thì giết, cần bắt thì bắt! Cũng phải tăng cường giáo dục, nâng cao nhận thức cho người dân bình thường, không được để loại khuynh hướng tư tưởng nguy hiểm này phá hoại toàn bộ công việc của chúng ta.”

“Bọn họ đối xử với anh Triệu đây thật là quá đáng,” Lưu Thuận Minh giờ đã thay thường phục nói. “Có ý kiến thì có thể nêu ra mà. Công việc của tôi sai lầm thì cá nhân tôi gánh chịu, nhận lỗi, xin lỗi, bồi thường đều được, sao lại có thể chĩa mũi dùi vào anh Triệu? Họ làm như vậy, rất khó để chúng ta có thể cho rằng đó là thiện ý.”

“Chĩa vào cá nhân tôi thì cũng chẳng sao, tôi dám làm công việc này thì đã không sợ bị mắng, sống chết vinh nhục đã không còn quan trọng nữa rồi. Vấn đề là quần chúng của chúng ta mù quáng ấu trĩ quá mức. Bọn họ tưởng rằng mắng được một mình tôi thì thiên hạ sẽ thái bình, nếu được như vậy thật thì tôi sẽ vui vẻ mà chặt đầu tôi để cảm tạ mọi người.”

Triệu Hàng Vũ cười một cách mệt mỏi thương cảm.

“Tôi kể cho mọi người một câu chuyện ngụ ngôn của Aesop¹: Một bầy cóc xanh không có thủ lĩnh, thế là chúng thỉnh cầu Thượng đế phái một quốc vương xuống. Thượng đế vớt xuống cho chúng một miếng gỗ. Chúng chệch miếng

1. Nhà ngụ ngôn Hy Lạp thế kỷ VI trước Công nguyên.

gỗ không biết nói, không biết lo việc. Thế là không bằng lòng, lại tập trung lại đi tìm Thượng đế để đổi một quốc vương khác. Thượng đế liền phái xuống cho chúng một vị quốc vương mới, vị quốc vương này là một loài động vật chuyên ăn thịt cóc... Ha ha ha!"

Triệu Hàng Vũ tự cười một mình.

CHƯƠNG XI

“**B**ây giờ mấy giờ rồi?”

“Ông không phải hỏi giờ, trời còn lâu mới sáng, đêm nay ông đừng mong được ngủ.”

Trong phòng xét hỏi, ông lão họ Đường đã buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt ra. Tên béo ngồi phía sau bàn thẩm vấn thì tinh thần vẫn phấn chấn.

“Có thể cho tôi một liều thuốc hút không?”

“Không được, ông mà hút thuốc thì tôi sẽ buồn ngủ. Ông hãy tranh thủ thời gian trình bày lại vấn đề lịch sử của ông đi.”

“Việc nhiều lắm, một buổi tối nói không xong, không thể để ngày mai nói tiếp được hay sao? Tôi đã vào đây thì cũng không định đi đâu nữa, sẽ dùng nửa cuộc đời sau này để đi theo ngài.”

“Ông có thời gian, còn tôi thì không. Ông tưởng tôi chỉ hỏi các vấn đề của mỗi mình ông hay sao? Ông chỉ có thời gian là một buổi tối để làm rõ vấn đề lịch sử của ông. Ông đã rất may mắn đấy, có người khóc lóc gào thét để được nói với tôi, căn bản là tôi không cho phép họ nói... để

cho họ xác định tính chất của vấn đề.”

“Thế thì tôi rất cảm ơn.”

“Phải trân trọng cơ hội được nói này. Bây giờ hãy nói cho tôi biết về thực chất của sự kiện tiến đánh tổ giới Tử Trúc Lâm.”

“Thế sách nói thế nào?”

“Sách nói, khi đó các ông hăng hái quên mình, kiêu dũng thiện chiến. “Đánh cho bè đảng của chủ nghĩa đế quốc hồn bay phách tán, mơ tưởng hảo huyền có thể tìm đường trốn chạy, nhưng tất cả đã muộn, không chuồn kịp.”

“Những điều mà sách nói đều đúng.”

“Sách tất nhiên là đúng, nhưng tôi không hiểu, các ông đã giỏi như vậy, vì sao cuối cùng lại không đánh hạ Tử Trúc Lâm?”

“Không đánh hạ sao?”

“Không. Trong sách nói, các ông đành phải rút ra khỏi Thiên Tân, chuyển đến các vùng ngoại vi Thiên Tân kiên trì đấu tranh.”

“Là cùng một quyển sách à?”

“Đúng.”

“Đúng. Không sai, điều này không mâu thuẫn, vì chủ nghĩa đế quốc chuồn không được mà, trong sách chỉ nói họ không chuồn được, càng không nói họ bị chúng tôi giết hết. Không chuồn được thì họ phải đánh, đánh mãi về sau thì chúng tôi chỉ còn cách là phải lánh. Chúng tôi muốn lánh thì sẽ lánh.”

“Thế thì, tôi muốn biết, ai đã ngăn cản chủ nghĩa đế quốc không cho trốn thoát?”

“Tào Phúc Điền, ông ta đã từng hạ lệnh phải dẹp yên tất cả.”

“Khi đó thì ông ở đâu?”

“Khi đó... Khi đó tôi đưa người đi chặn đường, bắn tên vào những kẻ theo chủ nghĩa đế quốc muốn tìm đường trốn chạy, hăng hái giết địch.”

“Như thế nghĩa là, lời là Tào Phúc Điền nói, còn việc là do ông làm!”

“Tôi làm!”

“Tôi đã đoán là ông! Trình bày đi, vì sao ông lại có ý không để cho chủ nghĩa đế quốc trốn thoát? Nói ông có ý đồ chắc không quá đáng nhỉ?”

“Tôi muốn giết bọn chúng.”

“Giết họ? Động cơ thực sự của ông là muốn giết ai?”

“Không thể nói như vậy được, ông không thể nói tôi muốn giết đồng bào của chúng ta.”

“Tôi mặc kệ ông muốn giết ai, tôi chỉ muốn biết sự thật. Chủ nghĩa đế quốc có súng Tây pháo Tây, ông biết chứ?”

“Biết.”

“Vũ khí mà tướng sĩ Nghĩa Hòa Đoàn sử dụng là gì, ông biết chứ?”

“Biết, đại đao và giáo dài.”

“Súng Tây pháo Tây và đại đao giáo dài, cái nào lợi hại hơn, ông biết chứ?”

“Điều đó thì tất nhiên, đại đao và giáo dài không thể so sánh được với súng Tây pháo Tây.”

“Những điều đó ông đều biết cả, thế thì ý đồ của ông cũng được lộ rõ rồi.”

“Ý đồ của tôi tất nhiên là luôn rõ ràng, giết người Tây! Giết được thì phải giết, không giết được cũng phải giết! Con cóc ghè giậm chân nhảy lên lưng... cắn thì không cắn nhưng dọa sợ hết hồn. Tên tiểu tử ngốc ngủ trên cái giường đất buốt lạnh - tất cả đều dựa vào sức chịu rét của người trẻ tuổi. Cầm rèm cửa lau mờ, cho chủ nghĩa đế quốc lộ mặt ra.”

“Vấn đề này đã rất rõ ràng, không phải ‘trợ’ thành tích nữa. Sau đây là câu hỏi thứ hai...”

“Cái gì rất rõ ràng, tôi thấy anh chẳng hiểu gì cả.”

“Tôi không muốn thảo luận lại vấn đề này nữa. Sau đây bắt đầu câu hỏi thứ hai. Căn cứ vào các ghi chép cũ, ông đã từng ăn cướp phi pháp gia súc của nông dân...”

“Không có.”

“Già mồm! Lẽ nào ông không phái thủ hạ của mình lấy đi toàn bộ trâu cày khi nông dân đang bận mùa màng sao?”

“Tôi lấy đi số trâu cày đó là để đi tô giới cày địa lôi.”

“Tôi mặc kệ ông đưa lũ trâu cày đó đi làm gì, tôi chỉ hỏi ông, ông đưa lũ trâu đó đi thì có đưa tiền không?”

“Anh không thể nói vô lý thế được.”

“Ai nói vô lý? Chồng nói chồng có lý, vợ nói vợ có lý, tôi nói tôi có lý, ông nói ông có lý, giờ cái lý đang nói đây là của tôi.”

“Đường Nguyên Báo, anh đã đọc chỉ thị viết tay của chủ nhiệm Triệu chưa?”

“Đọc rồi.”

Lưu Thuận Minh mặc âu phục, hai tay đặt lên hạ bộ, đứng thẳng trước mặt Nguyên Báo, lạnh lùng huấn thị anh ta. Sau lưng là một nhóm mới được anh ta tổ chức cũng đứng nghiêm như thế, những cô gái xinh đẹp nhất loạt đều cao hơn anh ta một cái đầu.

“Từ hôm nay, cậu sẽ do tôi lãnh đạo, nhất cử nhất động của cậu phải do tôi sắp xếp. Với chúng ta, mất lòng trước được lòng sau, tôi đã làm công việc này thì không sợ bị chửi, sống chết vinh nhục đều đã không còn bận tâm. Chuẩn bị xảy ra tai họa, gánh lấy mối hiểm nghèo, cậu đừng nghĩ sẽ vui vẻ như khi ở trong tay Bạch Độ.”

Lưu Thuận Minh đi đi lại lại trong phòng, thỉnh thoảng liếc nhìn Nguyên Báo.

“Nhưng con người tôi trọng nghĩa khí, chỉ cần cậu nghe lời, tôi nhất định sẽ không làm khó cho cậu. Nếu cậu không nghe lời, cũng đừng trách tôi lật mặt như không quen biết. Cậu dù có là xương thịt của Thiên Vương Lão tử, tôi cần cắt thì cũng sẽ cắt, nên xẻ thì cũng sẽ xẻ.”

“Tôi nhất định sẽ nghe lời, hà cớ gì tôi lại không nghe lời chứ, con người tôi không tranh giành với thế gian.”

“Tốt, có câu này của cậu thì được rồi.”

Trên gương mặt Lưu Thuận Minh hiện ra nụ cười, anh ta bước đến vỗ vai Nguyên Báo.

“Làm cùng với tôi, tôi sẽ không để cậu phải chịu thiệt đâu, con người tôi trước nay đều rất yêu quý cán bộ, không tin cậu có thể hời hợt họ.”

“Ông ấy không nói dối tí nào đâu,” Các cô gái trăm miệng một lời nói. “Lưu tư lệnh xưa nay đều không coi chúng tôi là người ngoài.”

“Không được gọi là Lưu tư lệnh nữa,” Lưu Thuận Minh cười xua xua tay. “Đã lui xuống rồi, thì gọi là sếp Lưu đi.”

Đường Nguyên Bảo đứng trước gương thử quần áo, chỉnh trang lại bộ âu phục mới đang mặc trên người, nhìn trái nhìn phải, rồi ngoái nhìn đằng sau.

Lưu Thuận Minh mặc áo ngủ xuất hiện trong gương: “Thế nào? Có thích hợp không?”

“Tôi thích lắm.” Nguyên Bảo quay người lại, mỉm cười bẽn lẽn. “Nhưng tốn kém quá, tôi cứ cảm thấy thế nào ấy.”

Lưu Thuận Minh cười ha ha: “Vì cậu, chúng tôi chẳng tiếc cái gì.”

Một cô hầu gái bưng một cái khay, trên có bình cà phê, bình sữa, lọ đường, đi vào.

“Nhanh nhanh, chúng ta mau quay lên giường đi.” Lưu Thuận Minh kéo Nguyên Bảo. “Cà phê này phải uống trên giường.”

“Tôi vẫn chưa đánh răng,” Nguyên Bảo nói.

“Quan trọng là phải nguyên chất nguyên vị, nếu không thì sẽ không đúng.”

Lưu Thuận Minh lật chăn ra trước rồi trèo lên giường, ngồi dựa vào đầu giường. Nguyên Bảo cởi bộ âu phục mặc ngoài, cũng lên giường ngồi cạnh Lưu Thuận Minh.

Cô hầu gái phục vụ họ uống cà phê: “Có cần cho đường không ạ?”

“Không cần.” Lưu Thuận Minh nói hơi lúng túng, nhận lấy cốc cà phê, khẽ gật đầu: “Cảm ơn.”

“Tôi cũng không cần.” Nguyên Bảo nhận lấy cà phê, gật đầu giống hệt Lưu Thuận Minh: “Cảm ơn.”

Hai người một tay bưng đĩa, một tay cầm cốc, xoay miệng cốc hút hà, thưởng thức mà không hở răng, lắc lắc lớp bã trong cốc, hài lòng cười với nhau.

“Hương vị thế nào?”

“Hương vị rất ngon.”

“So với sữa đậu nành thì sao?”

“Khác một trời một vực.”

“Đã thấy con đường của tôi không giống với những người khác chưa?”

“Thấy rồi.”

Lưu Thuận Minh một hơi uống cạn cốc cà phê, nhả nhả chỗ bã, dương dương tự đắc chép miệng nói:

“Tôi chuẩn bị để cho cậu Tây hóa mọi mặt, học hỏi phương Tây, chế ngự được bản thân, trước tiên bắt đầu từ những điều nhỏ nhặt, cậu phải học mọi lễ nghi phong tục của xã hội văn minh, đương nhiên, nếu không phải vì cơ sở học vấn của cậu quá thấp, chúng ta lẽ ra nên dùng tiếng Anh để đối thoại từ bây giờ.”

“Ôi, những câu đơn giản thì tôi vẫn có thể nói... How do you do?”

“Thank you very much. Không được không được, tiếng Anh của tôi cũng chưa được lưu loát, lúc nào cũng mang cả khẩu âm tiếng Pháp vào.”

“Tôi nghe đã thấy rất tốt rồi. Chúng ta làm gì tiếp theo đây? Bạn yêu quý!”

“Cùng một vài vị nhân sĩ kiệt xuất ăn sáng.”

Trong phòng ăn lớn tràn đầy ánh nắng mặt trời, một đám bé trai bé gái áo quần xúng xính ngồi đối diện hai bên chiếc bàn ăn dài được phủ vải trắng, mỗi đứa đeo một chiếc khăn ăn màu trắng, lịch sự và im lặng, một tay cầm dao một tay cầm dĩa cắt một quả trứng gà ốp la đặt trong chiếc đĩa trước mặt thành những miếng nhỏ rồi từ tốn ăn. Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng dao dĩa chạm nhau lách cách và những tiếng “Cảm ơn”, “Xin lỗi”, “Đừng khách sáo” vang lên không dứt.

Ngồi ở đầu bàn là một vị thân sĩ vào loại nhỏ bé nhất, chỉ khoảng năm, sáu tuổi, nhưng dáng vẻ, phong độ lại hoàn hảo nhất. Cậu ta cau mày, vút dao dĩa xuống một cách khó chịu, tháo khăn ăn, bình luận về nửa quả trứng còn thừa lại:

“Làm chín quá, mất hết cả dinh dưỡng.”

“Có cần bảo người đổi cho ngài quả khác không?”

Lưu Thuận Minh cung kính hỏi.

“Không cần, tôi chắc họ có đổi cả trăm quả thì cũng

đều là cái vị này thôi, đành chịu vậy, tôi cũng chẳng nên yêu cầu quá cao đối với họ.”

“Hay là làm món khác cho cháu nhé?” Nguyên Bảo nhiệt tình hỏi.

Vị tiểu thân sĩ lườm Nguyên Bảo một cái, không thèm đếm xỉa đến. Lưu Thuận Minh trừng mắt lên với Nguyên Bảo một cách dữ tợn, Nguyên Bảo xấu hổ cúi gầm mặt.

“Gần đây tôi vừa mới đi Mỹ một chuyến,” vị thân sĩ nói với những đứa trẻ khác. “Đi đến vài nơi, chủ yếu là các bang ở phía Nam. Vốn là còn muốn đi vài nơi nữa, nhưng vì thời gian gấp quá, còn phải quay về để họp nên thôi. Khi ở Mỹ, tôi có nói chuyện với Chủ tịch Hội văn học Mỹ, cũng gặp được Emily, Michael. Bọn họ còn nhờ tôi gửi lời hỏi thăm đến các vị. Nói đến văn học, bọn họ cho rằng, các nhà văn Mỹ cũng có nhiều lúng túng, rất nhiều người đang chuyển sang thứ văn học thông tục, một vài nhà văn nghiêm túc thì đã rất nhiều năm không viết được cái gì. Bọn họ rất ngưỡng mộ chúng ta, cho rằng các nhà văn của chúng ta là các nhà văn hạnh phúc nhất thế giới, mỗi tháng đều có lương. Cho rằng Trung Quốc thật là giỏi, nghèo vậy mà vẫn nuôi được nhiều nhà văn như thế, điều này không bao giờ tưởng tượng nổi trên đất Mỹ. Bọn họ rất chú ý đến văn học của Trung Quốc, nhận định hy vọng của văn học chính là ở Trung Quốc.”

“Thấy chưa thấy chưa, người Mỹ còn phải nói như thế, chúng ta còn có lý do gì mà phải tự ti?”

“Chúng ta phải làm cho tốt, nếu không thì xứng đáng với ai được?”

Lưu Thuận Minh và Nguyên Bảo đồng thanh khen ngợi, lại cùng quay mặt nhìn không chớp mắt, đầy vẻ sùng bái vị tiểu thân sĩ.

“Nói tiếp, nói tiếp đi.”

“Tôi nói với họ, văn học Trung Quốc muốn hòa nhập được với thế giới thì vẫn còn khoảng cách rất dài.” Vị tiểu thân sĩ cầm chiếc tăm thông thả xĩa răng. “Phần lớn các tác giả trẻ của chúng ta bản lĩnh đều chưa được. Như chúng tôi hồi trước, tùy ý chọn ra một nhà văn nào cũng đều biết nói vài câu tiếng Tây, có người từng dạy ở trường nữ sinh, có người từng ăn cơm Tây, học qua trường tư thục. Đó là điều phổ biến. Quốc học và Tây học, cái nào cũng học đầy đủ, cân bằng. Thanh niên bây giờ ấy à, còn kém một bậc, dường như rất ồn ào, rất mới mẻ, nào phái hiện đại, nào phái tìm gốc à, nói vô phép, phái hiện đại của anh bây giờ đều là những thứ chúng tôi chơi thừa lại. Khi chúng tôi còn trẻ đã chơi hơn các anh rất nhiều, đương nhiên rồi, những điều kiện mà xã hội thời đó cung cấp cũng tốt hơn so với bây giờ, quán thuốc phiện này, lầu xanh này, sông bạc này, cái gì cũng có. Còn nước Mỹ thì sao chứ? Hắc ám ư? Vẫn kém xa so với Trung Quốc cũ của chúng ta, nếu nói về ăn, uống, chơi gái, đánh bạc, hút thuốc phiện thì người Trung Quốc ta chính là những người khởi xướng đầu tiên trên thế giới, là những bậc tập đại thành. Tôi đã xem qua những bộ

phim đòi truy đáng sợ mà đến nay vẫn còn được nhắc tới liên tục, chẳng có gì là mới mẻ cả, rõ ràng là sao chép lại tiểu thuyết *Kim Bình Mai* của chúng ta. Tôi nói những ý này không phải để lờn bịp người khác, chúng ta đều là những người từng trải, nếu nói đến thói quần là áo lượt, lưu manh xấu xa v.v..., chúng tôi chắc chắn hơn các anh rất nhiều, thanh niên các anh bây giờ khoe khoang, coi trời bằng vung, bộ dạng chẳng ai xem trọng, trong đó có mấy người là quý tộc đã vượt qua được khó khăn? Cả một thế hệ chúng tôi đều là con trai của các đại địa chủ, kém lắm thì cũng từng quyên góp, giúp đỡ tải vận lương thực thời kỳ tiền Thanh. Các anh nói là vì cái gì? Vì thừa thãi? Vì rồi rã? Vì ăn no không có việc gì làm ư? Cái mũ ‘Kẻ rồi rã’ nên cho chúng tôi đội mới đúng.”

“Chính thế chính thế, những thanh niên đó cũng thật không biết nhún nhường gì cả.”

“Chẳng kể có hợp hay không, cái mũ nào cũng cướp lấy để đội cho mình, để các đồng chí cũ đầu trần, anh sống cũng phải để người khác sống nữa chứ.”

“Đều tưởng rằng mũ nhiều là việc tốt đấy.”

“Như vậy không được, con đường này không cứu được Trung Quốc,” vị tiểu thân sĩ nói lời thành khẩn mà ý nghĩa sâu xa. “Năm đó chúng tôi cũng không phải là vừa ra khỏi nhà đã đi được ngay vào con đường chủ nghĩa xã hội, chúng tôi cũng phải trải qua sự do dự, phân vân và chờ đợi trong một thời gian dài, lập hiến này, cải lương này, cộng hòa này, tất cả đều đã từng thử, tất cả đều

không thông được. Đừng tưởng chế độ tư bản chủ nghĩa là linh đơn thần dược của tiến bộ xã hội, chính anh đã đem Bắc Kinh thả cho Reagan, tôi thấy ông ta cũng chẳng có gì, giới giang lâm cũng chỉ là đặt thêm vài cái thùng rác, xây thêm vài cái cầu vượt mà thôi.”

“Tôi tin những lời này, trông người Trung Quốc vẻ ngoài thuần phác, thực ra trong lòng đã có chủ kiến riêng. Bao nhiêu triều đại bao nhiêu đời nay, Đường tông Tống tổ cũng chẳng làm cho họ trung hậu được”

“Nói thật lòng, Đảng cộng sản cũng không thay đổi được.”

“Tôi ủng hộ Đảng cộng sản, không có gì để nói.”

“Các vị tiên sinh các vị tiên sinh, mọi người đã ăn xong rồi chứ?” Lưu Thuận Minh thấy mọi người ở bàn ăn đều đang tự mở những nhóm hộp nhỏ của riêng mình, liền đứng dậy vỗ vỗ tay, nói: “Ăn xong rồi thì xin mời các vị ra phòng khách, ở phòng khách có rượu, có nữ nghệ sĩ chơi dương cầm, mời các vị đến đó tiếp tục nói chuyện. Còn nữa, tôi còn muốn nói một câu nữa ở đây, chúng tôi mời các quý vị đến, chủ yếu là muốn nghe quý vị nói về văn học, đừng đi quá xa chủ đề. Tất nhiên những điều quý vị vừa nói là rất hay, nhưng thời gian của chúng tôi không nhiều, hy vọng chúng ta tận dụng tốt. Ngoài ra, nếu mọi người muốn nói thì sau này có thể nói riêng hoặc chúng tôi sẽ lại tổ chức một buổi nói chuyện chuyên môn.”

“Tôi muốn rượu whisky... có đá.” Vị tiểu thân sĩ ngậm một miếng xì gà lớn, một tay đút vào trong túi áo gi lê, một tay cầm ly rượu trên khay người phục vụ, thưởng thức một cách thành thạo.

Các vị tiểu thân sĩ cùng những cô bé xinh xắn đều cầm một ly rượu, đứng túm năm tụm ba lại với nhau, mỉm cười nói chuyện.

Một vài người vây quanh chiếc đàn piano ba cạnh, lắng tai nghe tiếng đàn của một cô gái, tiếng đàn vui tai như tiếng nước chảy vang vọng khắp căn phòng.

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi?” Sau khi Lưu Thuận Minh để cho vị tiểu thân sĩ và Nguyễn Báo tự giới thiệu, vị tiểu thân sĩ đưa một tay ra cho Nguyễn Báo bắt, hỏi lịch sự.

“Hai mươi bảy,” Nguyễn Báo khiêm nhường trả lời.

“Rất trẻ, không tồi không tồi, trẻ như vậy mà đã có thành tích, đã lăn lộn được đến chỗ chúng tôi.”

“Không dám, thời gian ngài lăn lộn dài hơn tôi.”

“Già rồi,” vị tiểu thân sĩ chỉ lên đầu mình. “Cái này không theo kịp rồi, lạc hậu về thời đại so với các anh. Người già rồi nói cũng không còn được hay nữa.”

“Đâu có đâu có, những lời ngài nói khi nãy bên bàn ăn, tôi nghe vô cùng xúc động, ngài không phát hiện hai mắt tôi đều đỏ ra hay sao? Tôi vẫn luôn suy tính rất nhiều về đường đi, những lời nói rất bình thường khi đến miệng ngài sao lại hay đến vậy, tất cả đều thay đổi hoàn toàn, tôi phải học tập bản lĩnh này.”

“Điều này thì anh không biết rồi, ông Mã đây vốn là chủ tịch của Hiệp hội chim sáo, chim còn nói được tiếng người thì đừng nói đến bản thân ông Mã.”

“Chẳng trách, tôi cũng đoán được ra. Cái loại ăn ngũ cốc tạp lương muốn học cũng không học nổi tài ăn nói linh hoạt hay như thế.”

“Các anh không cần phải cho tôi đi tàu bay giấy đâu. Tuy tôi đã có tuổi, nhưng đầu óc thì không hồ đồ đâu, lời hay lời xấu vẫn nghe ra được. Tôi không sợ các anh nói tư tưởng của tôi cứng nhắc, tôi còn muốn đi khắp nơi nói chuyện, gặp người thì nói, tôi không phản đối các anh học theo nước Mỹ, nhưng phải học đến đỉnh cao. Xã hội đó của Mỹ cũng là xã hội nói đạo đức, tác phẩm nghệ thuật của họ cũng không phải chỉ một mực phản truyền thống, phản đối dòng văn hóa chủ lưu. Ví dụ như những bộ phim của Hollywood, thuyết giáo còn hay hơn chúng ta nhiều, nhưng có điều, nói rất rõ ràng, làm anh cảm thấy không phản cảm. Chúng ta có học thì nên học điểm này của người ta, sẽ giáo dục anh một cách từ từ. Phản lãnh đạo phản truyền thống chắc chắn là mới mẻ là tiến bộ ư? Tôi không cho là như vậy. E rằng, cái gây khó dễ, thử thách tài hoa và năng lực sáng tạo của một nhà văn cũng không phải như vậy, thế nào, các anh đã được trải nghiệm rồi đấy.”

Tiếng đàn ngừng lại, các vị tiểu thân sĩ cùng các tiểu thực nữ vỗ tay dồn dập, Lưu Thuận Minh, Đường Nguyên Bảo và vị tiểu thân sĩ nọ cũng dừng nói chuyện, vỗ tay đầy lịch thiệp khen ngợi tài năng của cô gái.

Hai cậu con trai xung phong lên đàn thay cô gái, cùng ngồi trước cây đàn, bốn tay bắt đầu cùng đánh bài “Đả hổ thượng sơn”.

“Mất đều hướng về nước Mỹ, trắng ở nước Mỹ tròn, nhưng thực ra thì có mấy người hiểu biết về nước Mỹ? Nước Mỹ có hippie chúng ta cũng phải có hippie ư? Thế chẳng phải người ta có bom nguyên tử mình cũng phải có sao, thế thì còn ra cái gì nữa.”

Một đám trẻ trai gọi Lưu Thuận Minh. Lưu Thuận Minh đi ra: “Xin vô phép.”

Đường Nguyên Báo vừa mới quay đầu lại nhìn đã bị vị tiểu thân sĩ đưa tay kéo ra một bên, tiếp tục thì thầm nói chuyện riêng:

“Lần này tôi đi Mỹ, gặp một việc rất khiến tôi phải suy nghĩ. Kẻ xấu của người ta cướp ngân hàng cũng xếp hàng rất nghiêm chỉnh, đến lượt thì họ mới ra tay, nhất định không chen ngang, thế mới gọi là văn minh chứ. Thứ mà Đại cách mạng văn hóa của chúng ta phá hoại triệt để nhất chính là điều đó. Người tốt đã không xếp hàng thì so thế nào được với người ta. Còn có vấn đề nhân chủng nữa, nước Mỹ người ta không phải là năm dân tộc cùng sống hòa thuận nữa, mà là các chủng tộc trên toàn thế giới đều cùng đến, lòng cùng một suy nghĩ, cùng ở một chỗ khiến cho tập thể tạp giao với nhau. Chẳng có cách nào, Trung Quốc chúng ta chẳng thể so sánh được với người ta, hai điều này mà không giải quyết thì bất kịp trình độ tiên tiến của thế giới chỉ là nói suông mà thôi.”

“Anh cứ nói gì với hắn ta vậy?” Đám trẻ trai người nào cũng tay dứt túi áo gi lê, tay cầm rượu, khinh khỉnh nhìn vị tiểu thân sĩ đang thao thao bất tuyệt ở đằng xa, nói với Lưu Thuận Minh. “Hắn chả biết gì đâu, đến đâu cũng đều là giấc mơ Mỹ của hắn, tôi nghĩ là hắn đã thay tên đổi họ, gia nhập Đảng cộng sản Mỹ rồi.”

“Gọi cả người anh em của anh qua đây, không cần quan tâm đến hắn, để hắn ta nói chuyện một mình với bức tường, cái bệnh cũ của hắn là do các anh khơi ra đấy.”

“Thế có được không?” Lưu Thuận Minh bối rối nói. “Vừa mới nói phải tích âm đức.”

“Nếu anh ngại thì để chúng tôi gọi.”

Mấy đứa trẻ vẫy gọi Nguyên Bảo, Nguyên Bảo quay người, đám trẻ lại vẫy tay ra hiệu với anh ta, Nguyên Bảo quay sang xin lỗi vị tiểu thân sĩ rồi đi qua đó.

“Có mệt không? Có mệt không?”

Đám trẻ bĩu môi hỏi Nguyên Bảo: “Muốn phát huy chủ nghĩa nhân đạo cách mạng thì cũng phải phân từng trường hợp chứ.”

“Vâng vâng, tôi cũng sốt ruột lắm, đang chờ các vị gọi tôi.”

“Đây là tác phẩm mới nhất của tôi,” Lưu Thuận Minh vỗ vỗ Nguyên Bảo nói với bọn trẻ. “Cho ý kiến, chỗ nào đậm chỗ nào nhạt?”

“Trên mặt có nét thanh niên phần nộ.”

“Không đúng, như thế chẳng thà nói là một thế hệ bị sụp đổ.”

“Chân dài hình như hơi có kết cấu chủ nghĩa hiện thực.”

“Quần áo mặc có vẻ là hậu hiện đại.”

Bọn trẻ không thống nhất ý kiến, mỗi người một ý.

“Đứa trẻ này hơi giống Lý Thừa Vãn¹⁾, nhưng không được đẹp trai bằng.”

“Nhìn kỹ thì giống Ariston, chẳng qua Ariston thì lác, còn đứa trẻ này một mắt Đông một mắt Tây.”

“Da sạm, làm bộ, lấu cá,” có đứa trẻ phê bình Nguyên Bảo. “Còn kém xa bọn trẻ chúng tôi.”

Có đứa lại bảo vệ Nguyên Bảo, cãi nhau âm ỉ với đứa vừa phê bình: “Ôi, trẻ con nhà các anh là người, trẻ con nhà chúng tôi thì là con rùa đen à?”

“Đừng cãi nhau đừng cãi nhau.” Lưu Thuận Minh vỗ tay kêu lên, “Sau đây chúng ta sẽ chơi một trò chơi được không? Quy tắc của trò chơi này rất đơn giản, mỗi người sẽ nói trực tiếp với Nguyên Bảo một câu, nhưng không được phép nói câu người khác đã nói, chỉ được nói câu của mình.”

Lũ trẻ im lặng giây lát, rồi tranh nhau nói.

“Thanh niên phần nộ.”

“Một thế hệ sụp đổ.”

1. Tức Li Seung-Man, Tổng thống Hàn Quốc từ năm 1948 đến 1960.

“Kết cấu... kết cấu... kết cấu chủ nghĩa hiện thực.”

“Chủ nghĩa hậu hiện đại.”

Vị tiểu thân sĩ đứng cô đơn trước cửa sổ phòng đọc sách không một bóng người, đùa với con sáo trong chiếc lồng treo trên cửa sổ.

“Sáo ơi, sáo ơi, gọi Mã chủ tịch đi.”

CHƯƠNG XII

Kho sách cực lớn, mênh mông bát ngát, sách trùng trùng điệp điệp chất đầy tới tận mỗi góc phòng.

Lưu Thuận Minh tay nắm Nguyên Bảo giống như một con chó chuyên dành cho người mù dẫn chủ nhân của nó rón rén đi vào, xuyên qua các giá sách, ngẩng mặt lên đảo con ngươi nhìn bốn bề là sách chất đầy khắp nơi.

Trong mắt Nguyên Bảo đầy ắp sự kính sợ và hoang mang.

“Cảnh sắc này có phải là cảnh sắc của thiên đường không?”

“Nhưng tôi chưa từng đến thiên đường.”

“Thế thì coi như bây giờ cậu đã đến thiên đường rồi,” Lưu Thuận Minh nói một cách trang nghiêm. “Thiên đường cũng như thế này.”

“Vậy ư? Chẳng trách có người lại muốn xuống địa ngục.” Nguyên Bảo cũng hỏi Lưu Thuận Minh với vẻ trang nghiêm như vậy. “Tôi nên xúc động, phải không?”

“Nghe chết ấy chứ, cậu nên xúc động tới mức không kìm chế được bản thân, đồng thời nên thăng hoa.

Thử nghĩ xem, cậu được ở cùng với ai.”

“Cảm giác thăng hoa có phải là gần giống với chóng mặt không?”

“Gần giống, hai cái như hoa tĩ muội.”

“Thế thì tôi thăng hoa rồi.”

“Ở đây cậu có thể trở thành người như cậu muốn. Sách có thể cho cậu tất cả, trong sách có nhà vàng, trong sách có người đẹp như ngọc.”

“Hiệu nghiệm như vậy ư?”

“Hiệu nghiệm, cậu tưởng điều cốt yếu của những người tài giỏi chính là bản lĩnh của bản thân họ sao? Nói xem, cậu hy vọng trở thành người như thế nào?”

“Người có văn hóa.” Nguyên Bảo ngượng ngịu nhìn Lưu Thuận Minh. “Yêu cầu này của tôi có phải là quá cao không? Tôi không có ý nghĩ nào khác, tôi vô cùng ngưỡng mộ...”

“Không cần phải xấu hổ,” Lưu Thuận Minh mỉm cười nói. “Tôi vẫn chưa gặp ai không muốn trở thành người có văn hóa. Là người có văn hóa thật tốt, đến đâu cũng đều được giảng bài cho người khác, bản thân cũng được sống một cuộc sống tinh thần vô cùng cao đẹp vô cùng phong phú.”

“Chính thế, cũng không cần phải đánh nhau với người ngoại quốc, chỉ cần đấu võ mồm thôi.”

“Vinh viễn thân mang hai chức vụ lương tâm và người tiên phong... Cậu thật biết chọn.” Lưu Thuận Minh cười nhìn Nguyên Bảo. “Được rồi, theo ý cậu.”

“Vậy thì bây giờ tôi muốn trở thành người có văn hóa?” Nguyên Bảo hưng phấn nói. “Bây giờ tôi muốn đi giảng bài.”

“Cậu tưởng nói được là được hay sao?” Lưu Thuận Minh trầm ngâm nói. “Làm người có văn hóa trước tiên phải trải qua vài bước. Thử tìm hiểu xem, người có văn hóa nào chẳng có vài bộ sử đẫm máu và nước mắt. Saki¹⁾ thì có là cái gì? Còn kém xa.”

“Tôi có thể chịu được vất vả, tôi không sợ bị mất mặt.”

“Thế thì được rồi, trước tiên chúng ta luyện bước một - *newbie*²⁾ - công khai với nhân dân cả nước mối quan hệ giữa cậu và sách.”

Lưu Thuận Minh vừa dứt lời, đèn ở bốn góc đột nhiên bật sáng, từng giá sách bề ngoài tưởng như cao to nặng nề bỗng nhẹ nhàng mở ra - đều là phong sơn khẩu được trang trí như thật. Một máy quay đẩy về phía Nguyên Bảo giống như một quả pháo, rất nhiều người nam có nữ có mình mặc áo gió mắt đeo kính tay cầm kịch bản phân cảnh sải bước đi vào, rất nhiều người nam có nữ có mình mặc áo gió mắt đeo kính tay cầm các thứ lấp ló sau các giá sách ở khắp nơi trong phòng. Dọn dẹp hiện trường, kiểm tra ánh sáng, bố trí đèn, bận rộn đâu ra đấy.

1. Tên của một nhân vật chính trong bộ phim *Sandakan (Nhớ quê hương)* của Nhật Bản, bị bán đến Đông Nam Á làm kỹ nữ.

2. Người mới bắt đầu.

“Đây là đạo diễn,” Lưu Thuận Minh nói với Nguyên Bảo. “Chủ nhân tạm thời của cậu. Hôm nay cậu sẽ nghe cô ấy sai bảo, cậu có thể trở thành người có văn hóa như mong muốn hay không là hoàn toàn dựa vào cô ấy đấy.”

Lưu Thuận Minh quay người rời đi. Nguyên Bảo cúi đầu xuống chào đạo diễn và đám người mặc áo phông, bọn họ ai cũng bận việc của người nấy chẳng ai nhìn thẳng vào anh ta. Nguyên Bảo cảm thấy rất tự ti.

Lưu Thuận Minh ra khỏi chiếc lán quay phim, vừa châm một điếu thuốc thì một đám người vội vàng quây lấy anh ta.

“Tôi ở nhà máy kem đánh răng, chúng tôi muốn mời Nguyên Bảo làm quảng cáo cho sản phẩm của nhà máy chúng tôi.”

“Tôi ở nhà máy rượu...”

“Tôi ở nhà máy sản xuất sữa rửa mặt...”

“Đều không cần phí lời!” Lưu Thuận Minh khoát tay ngăn cả đám ồn ã. “Một quảng cáo mười vạn, có tiền thì cầm đến đây, không có tiền thì mời bước đi cho.”

“Có thể rẻ hơn chút không?”

“Ba vạn, ba vạn thì thế nào?”

Đám người nhao nhao đi theo Lưu Thuận Minh.

“Tôi có cần phải giảng giải trước cho anh không?”
Nữ đạo diễn hỏi Nguyên Bảo.

“Không cần, chẳng phải là để nhân dân cả nước yêu quý chỗ sách này hay sao?”

“Đúng rồi, anh đúng là một mầm non diễn viên giỏi, chính là ý đó. Bảo với nhân dân cả nước họ không mua chỗ sách này là đã phạm một sai lầm lớn. Phải tạo ra khí thế này, ai nhàn rồi chứ không được để sách nhàn rồi, sách mà chất đống trong cửa hàng không bán được, đó là tội lỗi của toàn dân tộc.”

“Hiểu, phải để sách cũng được liệt vào hàng các thứ đồ ‘hot’.”

“Trước hết chúng ta đi một lượt.” Nữ đạo diễn quay người bắt đầu bước đi, ôm ở bên một quyển sách đạo cụ dày được trang trí đẹp đẽ, ném cho Nguyên Bảo. “Câu bắt đầu hoạt động đi.”

Nguyên Bảo hai tay đón lấy quyển sách, nào ngờ quyển sách đó nặng quá, vừa ôm vào lòng đã suýt nữa ngã quy xuống.

“Nặng thế này... Thấu triệt tất cả học vấn.”

Nguyên Bảo để dụng quyển sách trên mặt đất, tư thế như chuẩn bị biểu diễn với một đồng đá, cánh tay để trần.

“Dừng để trần!” Nữ đạo diễn vội vàng ngăn lại. “Anh đi dỡ dưa hấu đấy à?”

Nguyên Bảo vội mặc áo vào.

“Không được,” nữ đạo diễn quan sát Nguyên Bảo. “Cái áo này của anh đúng là không hợp với quyển sách. Anh cởi ra đi. Nào nào, các bạn, áo gió của ai cởi ra một chiếc đưa cho anh ta khoác vào.”

Một người đàn ông cởi chiếc áo gió đưa cho Nguyên Bảo, phía trong người đàn ông này còn mặc một chiếc áo gió nữa.

“Đội đã,” nữ đạo diễn nói. “Phải tìm thêm cho anh ta một cặp kính nữa. Tôi không nhìn được ánh mắt của anh ta, một dáng vẻ thô thiển chả biết gì.”

Nữ đạo diễn tháo một chiếc kính từ trên mặt một người đứng bên cạnh, trên mặt người đó vẫn còn đeo một cặp kính.

Nữ đạo diễn đeo kính lên sống mũi Nguyên Bảo, nói nhẹ nhàng: “Như thế này tốt hơn rồi đấy, như thế này trông mơ màng hơn.”

Nguyên Bảo đeo kính vừa bước đi, một chân liền đạp vào không trung.

“Có chuyện gì thế? Đây là kính cận à?” Nữ đạo diễn phát hiện ra điều không ổn, quay đầu hỏi. “Các bạn ai có kính mắt thường không?”

“Đều là kính cận,” tất cả trả lời.

“Sao lại cận thị hết cả à?” Nữ đạo diễn thở dài, gỡ kính của mình xuống. “Đeo kính của tôi vậy, kính của tôi là kính thường.”

Nguyên Bảo đeo kính, mặc áo chỉnh tề, hai tay nâng quyển sách.

“Nhìn đây, mắt nhìn về phía này. Không được không được, cảm giác không đúng.” Nữ đạo diễn không hài lòng đi lên. “Anh đang nâng cái gì?”

“Sách mà.”

“Không đúng, sao lại là sách? Là bó đuốc, là ngọn đuốc đã đưa nhân loại tiến lên phía trước, là ngọn lửa mà Promete¹ đã lấy trộm về, là vầng mặt trời cho chúng ta ấm áp cho chúng ta niềm vui, mặt trời chiếu rọi bốn phương... không phải là sách, nhớ kỹ lấy! Làm lại.”

Nguyên Bảo lại nâng quyển sách lên, nữ đạo diễn cũng giơ hai tay lên cất tiếng nói tràn ngập cảm xúc làm mẫu:

“Đưa đi, đưa đi, đưa nhẹ nhàng, đừng đưa sang hai bên, rồi, anh đang chiếu sáng cho một thế giới tối tăm hỗn độn, anh đang kêu gọi mọi người hướng về ánh sáng, nhảy nhót, vui vẻ dưới ánh mặt trời. Chân trái chân phải, chân trái chân phải... Dừng!”

Nữ đạo diễn nói ngừng, vẫn không hài lòng. “Cảm giác vẫn không đúng, vẫn thiếu một chút. Anh chưa đọc quyển sách này phải không?”

“Chưa.”

“À, đúng rồi, ai cũng chưa đọc qua quyển sách này, đây là gạch làm giả sách mà.”

Nữ đạo diễn tay sờ cằm, tay chống eo, nhúu mày đi vài bước.

“Thế này đi, anh cứ coi như đã từng đọc quyển sách này. Quyển sách này chính là do anh viết, toàn tập thứ hai của thánh kinh.”

1. Tên vị thần trong Thần thoại Hy Lạp đã ăn trộm lửa của thần Dớt đem xuống cho con người.

“Hiểu rồi.” Nguyên Bảo lại nâng quyển sách lên.

Nữ đạo diễn vỗ tay kêu lên: “Bắt đầu đừng đưa, đừng đưa, vừa dồn nén vừa lan tỏa, vừa nhiệt tình vừa khiêm tốn, vừa trang nghiêm vừa hân hoan. Như Thượng đế cúi nhìn chúng sinh, như Mao chủ tịch duyệt đội Hồng vệ binh. Phải truyền đi một thông điệp: Không phải tôi cần bán quyển sách này, tôi đến để cứu các bạn.”

Nữ đạo diễn vừa chỉ huy Nguyên Bảo đừng đưa vừa nói với máy quay: “Treo bảng, chụp đi.”

“Đừng đưa, đừng đưa, đừng đưa...” nữ đạo diễn cũng đừng đưa với Nguyên Bảo, tiếng cửa chớp “tách tách”.

“Xạch”, một luồng khói trắng bay lên, ánh đèn flash trong tay người chụp ảnh lóe lên.

“Dừng!” Nữ đạo diễn ngừng lại, lau mồ hôi nói: “Phần này được rồi.”

Nguyên Bảo bỏ sách xuống, đi đến nói với đạo diễn: “Đạo diễn, vừa nãy tôi lơ đãng, không phải coi mình là thượng đế mà coi mình là người bạn nhỏ.”

“Tôi không thấy,” nữ đạo diễn nói. “Cho dù vậy thì cũng chẳng ai biết thượng đế nên như thế nào.”

“Đừng dừng, đây là một việc rất lớn, không thể để lại nuốt tiếc, xin hãy cho tôi làm lại phần này.”

“Anh không cần nhiều chuyện như thế, thích chụp ảnh thì lát nữa sẽ chụp riêng cho anh,” người thợ chụp ảnh phớt lờ, nói. “Giống y như thật vậy.”

“Cái gì gọi là giống như thật, vốn nó đã là thật,”

Nguyễn Báo tranh cãi. “Đúng không hả đạo diễn? Đã vào vai thì phải quên bản thân mình để biểu diễn.”

“Đúng đúng, anh nói rất đúng,” nữ đạo diễn vỗ về Nguyễn Báo. “Muốn làm một diễn viên giỏi cần phải có khả năng nhập vai. Nhưng bây giờ đừng nói cái này thật nữa. Anh đã diễn rất tốt, kịch bản của chúng ta còn nhiều, cần tranh thủ diễn tiếp.”

“Bất kể là diễn cái gì, tôi đều có thể diễn đến mức không để các anh chị tìm ra sai sót gì.” Nguyễn Báo đắc ý đi về khu vực biểu diễn.

Nữ đạo diễn lại đứng vào vị trí, chỉ đạo Nguyễn Báo:

“Ôm ngang quyển sách, kẹp dưới nách, dưới nách là chỗ nào anh có biết không? Đúng rồi, chỗ đó chính là nách. Cánh tay không cầm sách giờ lên vậy, mắt nhìn về phía sau. Tốt! Bây giờ, cái đang kẹp dưới nách anh là cái gì?”

“Gói thuốc nổ.” Nguyễn Báo ra vẻ hăng hái quên mình như Đồng Tồn Thụy¹.

“Anh đúng là một người thông minh,” nữ đạo diễn khen ngợi. “Đúng, thứ mà anh đang ôm trong lòng chính là gói thuốc nổ, anh phải dùng nó để phá hủy những lô cốt của sự ngu muội, quét sạch đường cho thắng lợi của các đồng chí khác. Bây giờ có thể đọc lời thoại rồi. Anh đọc theo tôi: Không có sách tôi không thể sống được!”

“Không có sách tôi không thể sống được!” Nguyễn

1. Đồng Tồn Thụy, chiến sĩ quân giải phóng Trung Quốc khi phát hiện lô cốt ở quá cao so với mặt đất, cũng không có chỗ nào đủ cao để đặt thuốc nổ liền dùng tay nâng gói thuốc nổ lên rồi chằm ngòi để đánh phá lô cốt.

Báo ôm gói thuốc nổ nhắc lại đầy phần khích.

“Hai tay nâng quyển sách lên ngang mặt... Mẹ chỉ sinh ra thân xác tôi, ánh sáng của sách chiếu rọi vào lòng tôi.”

“Mẹ chỉ sinh ra thân xác tôi, ánh sáng của sách chiếu rọi vào lòng tôi.”

“Tôi còn thiếu cái gì? À, thiếu quyển sách đúng ý tôi.”

“Tôi còn thiếu cái gì? À, thiếu quyển sách đúng ý tôi.”

“Nhìn bộ dạng thiếu văn hóa của các bạn đi... một tay ôm sách một tay chỉ vào ống kính.”

“Nhìn bộ dạng thiếu văn hóa của các bạn đi.”

“Thế nào?” Nữ đạo diễn tùm tùm cười quay mặt lại hỏi người thu âm: “Âm thanh thế nào? Tua lại nghe xem.”

“Không có sách tôi không thể sống được!”

.....

“Nhìn bộ dạng thiếu văn hóa của các bạn đi.”

“Hình như hơi giống bản thân không vượt qua được chính mình phải không?” Nữ đạo diễn trầm ngâm hỏi mọi người.

“Có một chút, tôi còn nghe hơi có giọng thóa mạ.”

“Giọng của anh ta không được.” Người thu âm hai tay đút túi nói: “Vẫn phải tìm một người khác để phối hợp.”

“Tôi thấy vẫn được.” Nguyên Báo nói: “Là cảm giác gấp gáp mà.”

“Thế thì tìm người khác phối hợp,” nữ đạo diễn nói với người thu âm. “Bây giờ để anh ta đếm đi.”

Đạo diễn nói với Nguyên Bảo: “Dưới đây anh không cần đọc lời thoại nữa, đếm số là được rồi, có bao nhiêu chữ thì đếm đến bấy nhiêu. Thư ký trường quay, tiếp theo là lời thoại gì?”

“Sách mà, tôi chỉ thấy quý thôi. Bảy chữ.”

“Được rồi, anh hãy đếm từ một đến bảy.” Đạo diễn nói với Nguyên Bảo, “Chụp ảnh nào, các bộ phận chú ý.”

“Một hai ba bốn năm sáu bảy.” Nguyên Bảo nói với cái ống kính. “Đạo diễn, tôi vẫn còn thấy thiếu thiếu cái gì đó. Chết rồi, tôi không cảm sách... chẳng trách không có chút sức lực nào.”

“Thôi bỏ đi, lúc tôi cắt dán sẽ bổ sung sau, tiếp theo là đặc tả một quyển sách.” Đạo diễn bắt tay Nguyên Bảo. “Cảm ơn anh, anh diễn rất tốt. Trước đây anh đã từng diễn chưa?”

“Diễn thế này thì là lần đầu tiên.”

“Thế anh thật sự có thể coi là có năng khiếu biểu diễn thiên phú đấy.”

“Con người tôi giỏi lẫn lộn, từ nhỏ đã vô cùng ngưỡng mộ vô cùng sùng bái những đại minh tinh có thể diễn tới mức làm cho ta không phân biệt được thật giả. Quyết tâm làm việc giống họ, sống giống như họ.”

“Chịu khó luyện tập nhé, anh sẽ nổi tiếng.”

Trong phòng khách nhà Bạch Độ, trên ti vi đang phát

mẫu quảng cáo sách mà Nguyên Bảo diễn. Nguyên Bảo lúc thì mất trọn tròn giận dữ, lúc thì buồn thương, lúc như có điều phải suy nghĩ, lúc lại thờ dài thườn thượt. Đám người làm quảng cáo gặp phải trở ngại ở chỗ Lưu Thuận Minh đang vây quanh Bạch Độ vật nài van xin.

“Cô là lãnh đạo cũ của anh ta, cô nói một câu vẫn là có thể diện.”

“Nguyên Bảo là của cải của toàn dân tộc, sao có thể để cho một công ty độc chiếm? Hoặc là mọi người đều không được làm, hoặc là tất cả đều có phần. Hội Tổng hội trừ bị chúng tôi cũng đã góp phần, bây giờ phát đạt rồi lại quên ngay các anh em nghèo.”

“Ồi...” Bạch Độ thờ dài, đứng lên nói. “Có thể mà anh chị không nghĩ ra. Cần gì mà phải khổ cực tìm được Nguyên Bảo thật, băng video của anh ta đã có rồi, các anh chị cần gì phải tìm tài liệu riêng cho mình, cứ tìm vị cao thủ nào đó cắt lại một lần, phối hợp với những lời thoại có liên quan đến sản phẩm của các anh. Khi phát ra thì ai nhìn ra được thật giả? Tiết kiệm tiền lại tiết kiệm sức, chỉ sợ lại làm đặc sắc hơn cả đêm Nguyên Bảo thật đến chụp ấy chứ. Các anh không thấy, Đường Nguyên Bảo đang nhảy cẫng lên thế kia chẳng qua cũng chỉ là một vài động tác một vài sắc thái, bỏ đi khung cảnh, thêm vào âm thanh hành động, nói anh ta phát rồ cũng có người tin.”

“Trời ơi, sao tôi lại không nghĩ đến cách này nhỉ!”

“Thật là việc mua bán có sẵn.”

“Các anh chị vẫn thật thà quá,” Bạch Độ nhìn đám người như vừa tỉnh con mê đang hưng phấn vô cùng, nói.
“Các anh chị đều quá thật thà.”

Trời trong xanh, đàn ngựa lao vun vút, giữa núi non xanh rì, dòng suối trong veo cuộn chảy, trong khe suối ướp lạnh mấy chai “Coca”. Nguyên Báo tay ôm sách ra vẻ kích động tột độ. Một dòng đặc tả: Sách vút xuống khe. Một cánh tay nhấc một chai Coca từ dưới khe suối lên. Mặt Nguyên Báo đặc tả: “Không có Coca tôi không thể sống được!”

Căn nhà sang trọng, đồ điện đồ gia dụng tất thảy đầy đủ, duy chỉ một góc phòng là còn chỗ trống. Nguyên Báo ôm sách như người mất của: “Mình vẫn thiếu cái gì nhỉ?” Một chiếc tủ lạnh từ trên trời rơi xuống, đúng vào chỗ trống trong góc phòng. “A, vẫn còn thiếu cái tủ lạnh vừa ý mình.”

Nguyên Báo ôm sách tay chỉ vào màn hình: “Chỉ đọc sách thì có tác dụng gì?” Trên màn hình xuất hiện cảnh tượng chai rượu trắng được trang hoàng đẹp đẽ và từng nhóm già trẻ trai gái đang rất vui vẻ. Màn hình ghi: “Ngàn chén không say mới là anh hùng!”

Lưu Thuận Minh tung chăn nhảy phắt từ trên giường xuống, trần trụi trọc, hai tay nắm vào nhau, mắt tròn

tròn miệng há hốc nhìn hình ảnh những mẫu quảng cáo trên ti vi, luôn mồm kêu lên với vẻ không tin nổi: “A...!A...! Trời ơi!”

Nguyên Bảo tay nâng quyển sách lên ngang mặt, nói đầy trù ẻo: “Mỗi khi đọc sách không vào, tôi đều nhớ đến Đông Phương Zerowatt!”

Nữ đạo diễn tung chăn nhảy phắt từ trên giường xuống, trần như nhộng, hai tay nắm vào nhau, mắt tròn tròn miệng há hốc nhìn hình ảnh những mẫu quảng cáo trên ti vi, luôn miệng kêu: “A...! A...! Chết mẹ tôi rồi!”

Nước hoa, sữa tắm, đồ mỹ phẩm muôn màu muôn vẻ. Nước biển trong với bọt nước trôi nổi, làn da mềm mại sáng bóng; ánh mắt nhìn khắp nơi; ống kính lướt qua rất nhiều chủng loại đồ làm sạch da, chỉ dừng lại ở bánh xà phòng long lanh trơn láng.

Nguyên Bảo bình tĩnh nói với ống kính: “Xà bông tắm, tôi chỉ dùng hiệu Lục sĩ.”

CHƯƠNG XIII

“**C**ậu đã phụ sự tín nhiệm của tôi,” Lưu Thuận Minh mắt đỏ hoe, trên đầu đắp một chiếc khăn lạnh, ngồi trên giường nói với Nguyên Bảo đang hết sức cung kính đứng trước mặt anh ta. “Giờ thì xong rồi, tôi còn mặt mũi nào đi gặp bạn bè trong giới văn nghệ sĩ nữa chứ.”

Lưu Thuận Minh cố nén những giọt nước mắt đang chực trào ra, nhìn Nguyên Bảo:

“Cậu cũng xong rồi, không phải mơ làm người có văn hóa gì đó nữa. Ngay cả tôi cũng bị bọn họ đuổi ra.”

“Hảo hán dám làm dám chịu, sao lại có thể liên lụy đến thầy được.” Nguyên Bảo khẳng khái hiên ngang, giận dữ đùng đùng.

“Có mấy người có thể nói lý như cậu? Những người có văn hóa đều rất tức giận, nói tôi quản giáo không nghiêm.”

“Tôi đi tìm bọn họ nói lý. Đuổi tôi cũng chẳng sao, nhưng trong đội ngũ văn hóa không thể thiếu người như thầy. Thầy là người có văn hóa chân chính, thầy phải rời

bỏ đội ngũ văn hóa tôi thật không biết thầy là người thế nào nữa.”

“Thôi bỏ đi, không cần tranh cãi vì tôi. Bất kể có trong đội ngũ hay không, cũng đều phải tiếp tục dùng tiêu chuẩn của người có văn hóa để yêu cầu bản thân. Cậu có thể làm được điểm này, tôi cũng an tâm.”

“Đúng đúng, tôi chắc chắn, bọn họ có thể chiếm được cơ thể tôi, nhưng không thể đoạt được trái tim của tôi.”

“Phải tiếp tục khổ luyện, không được nghỉ ngơi. Mấy hôm nay trên giường bệnh tôi đã suy nghĩ kỹ về phương án huấn luyện cậu, phát hiện đường quyền của cậu còn có khuyết điểm. Thế quyền này của chúng ta phải lưu truyền cho hậu thế, chỉ có giá trị sử dụng thôi vẫn chưa được mà còn phải chú ý đến thẩm mỹ, vừa phải có giá trị thực tế vừa phải đẹp mắt, đó mới là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Trải qua những thử thách của thời gian, cái thế quyền cước lung tung lộn xộn của ba ba quyền⁽¹⁾ nếu có thắng cũng bị người đời cười chê.”

“Đúng đúng, vậy thầy nói nên sửa thế nào cho tốt?”

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi, thể thao, xiếc và múa võ Kinh kịch đều bị tôi phủ quyết rồi. Dù không đủ triệt để, những kỹ thuật tương tự này cùng lắm cũng chỉ là làm phong phú thêm một chút hình thái và động tác, sửa sang chắp vá, vẫn không đủ trở thành sự thay đổi mang tính cách mạng thực sự. Chính là nói, có làm phong phú các

1. Khi đánh nhau lấy thân mình làm trục quay tít đôi tay như bánh xe - gọi là ba ba quyền.

động tác này thì vẫn nhìn ra đó là quyền thuật chứ không phải cái gì khác. Tôi cảm thấy ý nghĩa không lớn, phải sửa cho triệt để, thay đổi hoàn toàn, nếu không thì chẳng thà không sửa, cứ để nguyên trạng.”

“Đúng, lão bà cả đời đều là trinh nữ... chống Nhật đến cùng.”

“Không không, cậu hiểu sai rồi, ý tôi là phải sửa, hơn nữa còn phải sửa đến mức trời long đất lở, sửa hoàn toàn luôn.”

“Đúng, lão bà cả đời đều là trinh nữ... hà tất phải thế.”

“Không có gì phải e ngại cả. Rùa đen ăn thịt hổ già, thành công thì là lần đầu khai thiên lập địa; không thành thì đầu rùa rút lại, làm cháu rùa của ta như trước.”

“Đúng, lão bà cả đời đều là trinh nữ... vui vẻ.”

“Tôi quyết định rồi, đem Đại Mộng quyền ghép với múa ba lê, đã học thì phải học cái tiên tiến nhất. Ngon không bằng sủi cảo, thú vị không bằng chim sẻ, chúng ta đều là hạng nhất.”

“Đúng, khói ẩm nhà, mông ẩm giường, sửa thì phải tốt hơn không sửa.”

“Tôi quyết định sẽ mời một giáo viên giỏi nhất cho cậu, tìm nơi yên tĩnh, tĩnh tâm luyện tập cho tốt. Cậu nhất định phải thay tôi trả mối hận này, làm cho tốt để đám người văn hóa kia thấy, có các anh thì ăn đậu phụ, không có các anh cũng không nhai đậu.”

“Nhưng ở đâu có nơi yên tĩnh nhỉ?”

Bảo tàng nghệ thuật hiện đại. Treo đầy tường là những chiếc áo rách nát được phun đủ loại phẩm màu, đóng trên các tấm bìa các tông xé thành đủ mọi hình dạng. Vô số tranh ảnh phong cảnh, các nhân vật dị thường, các bộ phận kỳ lạ được trình bày theo kiểu bùng nổ, kiểu vòng xoáy, kiểu bắn phụt xếp dần chồng chéo lên nhau.

Ở giữa sảnh triển lãm bày lớp xe, bàn ghế bị đập gãy, chiếc ô tô bị phá hủy và khung cửa sổ mục nát. Giữa những đồ triển lãm còn có vài người nam nữ khỏa thân, trên người và trên mặt tô đủ loại màu sắc hoặc đứng hoặc ngồi hoặc nhẹ nhàng đi lại, tạo các tư thế, nét mặt không chút biểu cảm.

Lưu Thuận Minh mặt mũi đầy vẻ bệnh tật dẫn Nguyễn Bảo, còn giáo viên múa ba lê, một bà lão gầy đét có chiếc cầm nhọn như dao, và mấy cô gái học trò của bà ta đi vào.

Nhân viên quản lý viện bảo tàng nghệ thuật, một ông béo ăn mặc luộm thuộm ra chào đón, hỏi bằng giọng khàn khàn:

“Các cậu tìm ai?”

“Chúng tôi đến bao cả viện bảo tàng,” Lưu Thuận Minh nói. “Thuê chỗ này của ông để triển khai một vài hoạt động.”

“A, các ngài chính là mấy vị đại từ thiện, đã bao toàn bộ vé vào cửa của chúng tôi. Biết rồi biết rồi, chúng tôi có bánh hấp ăn cũng may nhờ các vị.”

“Lão tiên sinh, lát nữa xin ông coi cửa cho tốt, đừng để những người nhàn rỗi vào vây xem, ảnh hưởng đến không khí làm việc của các nghệ sĩ.”

“Yên tâm, ngay cả tìm tiền cũng không ai dám vào chỗ này đâu. Bảo tàng đã tổ chức lực lượng ra phố đi lùng bắt ba lần, chuyên chọn bắt phái hiện đại, dùng xích sắt khóa cửa nhốt lại cho họ nhìn, cuối cùng họ vẫn phá cửa sổ bỏ chạy. Đây là nơi vắng vẻ nhất toàn Bắc Kinh, kẻ xấu gây án đều không đến chỗ này.”

Ông già lập cập đi khỏi.

Giáo viên múa ba lê nghiêm túc nói: “Hãy tranh thủ thời gian bắt đầu luyện tập thôi, chúng ta còn nhiều việc phải làm.”

Lưu Thuận Minh đến bên một cái thùng xả nước nhà vệ sinh, đặt cái đệm xuống và ngồi lên, ngó nghiêng khắp nơi, nhìn những cái móng đầy màu sắc như ngựa vằn.

Nguyễn Báo, bà lão và các cô gái đều cởi quần áo treo dưới bức tường của sảnh triển lãm, bên cạnh những chiếc áo rách, rồi họ mặc đồ tập luyện vào đứng thành một hàng.

Bà lão tiện tay rút ra từ sau lưng ra một ngọn roi mây, nhúng nhúng vào thùng nước trong số các đồ triển lãm, đập đập trên tay, quay lại, phẩy phẩy vào chân Nguyễn Báo và các cô gái.

“Đứng nghiêm đứng nghiêm. Hai chân khép lại, thẳng người lên, hóp bụng vào, uốn ngực ra, ngẩng đầu...”

Nói đến đâu tay đến đó, chỉ đâu đánh đó.

Đội Nguyễn Báo và các cô gái đứng thành một hàng

thăng rồi, bà lão lại rút ra nắm bút chì, lần lượt nhét vào giữa háng của từng người.

“Kẹp chặt, kẹp chắc, trước tiên các trò cần phải luyện sức mạnh cơ bắp ở hai đùi, không ai được phép làm rơi, ai đánh rơi ta sẽ đánh cho ba roi.”

Bà lão đi đến trước mặt mọi người, nhìn họ cười lạnh lùng: “Đừng tưởng múa ba lê dễ học, ta không để các trò chết vài lần thì là đã làm hại người khác.”

Chiếc bút chì kẹp trong háng Nguyên Bảo rơi xuống, bà lão đánh đúng ba roi, nhặt chiếc bút lên rồi lại nhét vào. Vừa mới rời tay, bút lại rơi xuống. Bà lão lại đánh cho ba roi nữa, lại kẹp, lại roi.

“Chê nhỏ phải không?”

“Có một chút, bà có thể tìm một quả bóng rổ.”

“Không có bóng rổ, cậu thấy tôi thế nào?”

“Bà cũng hơi nhỏ.”

“Xem ra cậu đã từng luyện rồi.” bà lão nghiêng răng nghiêng lợi nói một cách hung dữ. “Được rồi, trước tiên chúng ta luyện mở hông.”

Bà lão lôi Nguyên Bảo ra khỏi hàng, đá cho mỗi chân một cái để Nguyên Bảo ngồi xoạc hai chân ra trên mặt đất, sau đó lập tức nhắc chân cười lên cổ Nguyên Bảo ra sức dận hông xuống.

“Chúng ta lại tập eo dưới.”

Roi lại đập đập lên tay Nguyên Bảo.

“Hai tay ôm lấy chân, mặt chui từ trong háng ra, nhìn ta, cười đi.”

Mặt Nguyên Bảo bị kẹp giữa hai đùi, ngẩng mắt lên nhìn rón mình, khẽ cười một tiếng.

“Con người tài ba, coi như là cậu có khả năng đấy. Ra đi, chúng ta lại luyện xoay từng chân.”

Bà lão lấy hết sức vận hai vai Nguyên Bảo, Nguyên Bảo bắt đầu xoay như chong chóng, bà lão đứng một bên vỗ tay hô:

“Xoay! Xoay! Xoay! Đứng dừng lại!”

Nguyên Bảo xoay như một cơn gió lốc, cả thân hình dường như biến mất, chỉ còn đôi mắt lúc ẩn lúc hiện trong cơn lốc.

Bà lão nhìn chăm chú Nguyên Bảo một hồi lâu, dần dần trên khuôn mặt hiện ra nụ cười: “Tốt, cậu luyện rất tốt, bây giờ chúng ta luyện tập múa hai người... Các cô đừng có động đây, kẹp cho chặt vào.”

Bà lão đột ngột quay đầu lại giận dữ quát mấy cô gái đang lung lay sắp ngã. Rồi bà ngọt ngào uyển chuyển tiến vào lòng Nguyên Bảo, xoay người ngẩng mặt nói với Nguyên Bảo:

“Nắm chặt eo của ta.”

Bà lão nhảy múa thoăn thoắt, tạo dáng chim thiên nga cúi đầu rĩa cánh, một chân hướng lên trời, một tay đung đưa như sóng trước miệng, một tay uốn éo loạn lên trước miệng Nguyên Bảo.

“Chú ý nhìn thế tay của ta, bây giờ đỡ ta xoay, bước đi, nhấc ta lên, nhẹ nhàng đặt xuống, lại nhấc lên... Dừng.”

Nguyên Bảo buông bà lão ra, bà lão quay người lại

hỏi: “Đã nhìn rõ động tác này chưa?”

“Nhìn rõ rồi,” Nguyên Báo trả lời.

“Tốt, thế cậu làm lại một lần, tôi sẽ diễn vai nam.”

Bà lão né ra, gắng sức nắm lấy eo Nguyên Báo, giống như đang kéo một chiếc xe muốn tuột xuống dốc, vừa kêu to:

“Tay, tay, tay đưa lên.”

Nguyên Báo một tay giơ lên đến miệng bà lão, mấy ngón tay xoa xoa, đánh một quả cầu bùn tưởng tượng.

“Thế trọng của cậu không được rồi,” bà lão đặt Nguyên Báo xuống, thả lỏng tay vừa thở vừa nói. “Ít nhất phải giảm mười lăm cân. Cậu về không được ăn cơm, tôi sẽ tìm cho cậu một ít thuốc xổ.”

“Được rồi, bà muốn trút giận thế nào thì cứ làm thế ấy đi.”

“Các cô,” bà lão gọi các cô gái, “bỏ bút chì ra, tất cả đầu hướng về phía sau, khi nào ta bảo dậy mới được dậy.”

Các cô gái uốn cong lưng xuống, nhìn giống như những cây cầu nhỏ cong cong.

Bà lão nằm nghiêng mình trên sàn nhà, đầu gối lên cánh tay, một chân co lại một chân duỗi thẳng, cảm giác như đang say ngủ bên hoa. Gọi Nguyên Báo:

“Nào, bế ta dậy... Đừng có như bé trẻ con chết như thế, một tay nhắc chân, một tay bê đùi, đúng rồi, nắm chặt lấy chân ta, nhắc lên, hai tay duỗi thẳng...”

Nguyên Báo giống như đang nhắc một lá cờ lớn lên, một tay nắm cổ chân một tay nắm đùi của bà lão dựng bà ta lên thật cao.

Bà lão hai tay múa loạn lên trong không trung, đầu lắc lư như đang đánh trống, dáng vẻ như thể chết đi sống lại, thấp thỏm lo âu, cầu mà không được, lực bất tòng tâm, múa đến mức trời đất tối sầm, mặt trăng mặt trời không ánh sáng, mồ hôi nước mắt nước mũi cứ chảy tong tong không ngừng, cả đầu cả mặt Nguyên Báo ướt đầm đìa.

Lưu Thuận Minh đang ngồi trên cái bồn xả nước nhẹ nhàng vỗ tay.

Các cô gái cũng lộ mặt từ sau đũng quần, vừa cắn hạt dưa, vừa tán gẫu nhìn bà lão tám tắc khen ngợi.

“Cảm ơn,” bà lão nhảy từ trong lòng Nguyên Báo ra. “Cậu là một bạn múa cặp trời sinh đấy.”

Bà lão bỏ mặc Nguyên Báo, đi đến bên tường lấy quần áo xuống. Vừa đưa tay ra thì đột nhiên nghe thấy tiếng quát:

“Này, làm gì thế?”

Ông nhân viên quản lý béo luộm thà luộm thuộm cau mày trợn mắt đi ra, trừng mắt nhìn bà lão.

“Lấy quần áo chứ còn làm gì nữa!”

“Lấy quần áo?” Ông béo ngấm nghiía bà lão đang bán khóa thân từ trên xuống dưới, chỉ vào những bộ quần áo trên tường. “Bà muốn lấy bộ quần áo này á? Không có tiền mua quần áo thì cời trần, chứ ăn trộm không xong đâu.”

“Thế nào là ăn trộm? Áo quần này là tôi cời ra treo lên đó.”

“Này ông ơi,” Nguyên Báo bước đến giải thích, “vị phu nhân này đúng là không phải ăn trộm đâu. Không chỉ

có bà ấy, quần áo của chúng tôi cũng đều treo ở đây... Vừa nãy khi chúng tôi đi vào ông chẳng phải cũng đều nhìn thấy từng người chúng tôi mặc đủ loại quần áo sao.”

“Đừng có bịp tôi, cậu bé,” ông béo nói. “Tôi tuy già nhưng không hồ đồ đâu. Làm nha dịch ở cái viện bảo tàng này cũng không phải chủ mới dăm ba năm, bệnh lâu thành thầy thuốc, cái gì là quần áo cái gì là tác phẩm nghệ thuật ta vẫn phân ra được. Cậu nói cho ta xem, những bộ quần áo treo trên tường bộ nào là quần áo bộ nào là tác phẩm nghệ thuật?”

Tất cả mọi người cùng nhìn, quả nhiên những bộ quần áo làm đồ triển lãm và quần áo của các chị em treo trên tường không thể phân biệt được, đều sặc sỡ như thế thành một khối thống nhất.

“Thôi đi, ta cũng không nói các cậu là một tập đoàn lừa bịp nữa, mau biến khỏi đây.” Lão ta đuổi tất cả ra ngoài. “Toàn là người lớn, đặc biệt là bà, phu nhân, ít ra cũng phải bảy mươi rồi, tìm bát cơm sạch ăn không tốt sao?”

“Nhưng đúng là chúng tôi mặc quần áo đến mà.” Nguyên Báo vừa bị ông béo đẩy ra ngoài vừa cố gắng giải thích.

“Các cậu đừng kêu oan, tốt xấu gì mỗi người vẫn còn giữ được một bộ áo tắm, có người còn không một mảnh vải che thân đi trên đường phố cơ. Sống đến thế này rồi mà có cái đạo lý đó cũng không hiểu sao? Thứ gì đã treo lên tường thì ý nghĩa thay đổi rồi, không thể bỏ xuống được nữa.”

Lưu Thuận Minh rón rén đứng lên định chuồn ra ngoài liền bị lão ta liếc nhìn thấy:

“Đi đâu đấy?”

“Đi về,” Lưu Thuận Minh thần nhiên trả lời.

“Về chỗ nào?” Ông béo ngăn lại, đẩy anh ta ngồi xuống lại cái bình xả. “Đã bảo anh ngồi ở cái bình xả thì ngồi yên đi, đừng có hai lòng.”

“Tôi không phải đồ triển lãm.” Lưu Thuận Minh nhẩy dựng lên trên cái bình xả, bị ông lão ấn chặt xuống.

“Có phải là đồ triển lãm hay không anh nói cũng không được tính đâu. Với tôi chỉ có một điều, đồ vật trong viện bảo tàng này không ai được động vào, bất kể là cái gì.”

Ông béo đẩy bọn Nguyên Bảo ra ngoài rồi khóa cửa lại. Lưu Thuận Minh lao đến dưới cửa kính, đưa tay cào cào vào mặt kính, nhìn những người đi cùng được tự do ở bên ngoài một cách tuyệt vọng.

Nguyên Bảo và các cô gái hai tay ôm lấy vai, co cụm run rẩy thành một nhóm, quanh quẩn trên bậc thềm của bảo tàng nghệ thuật, xấu hổ không dám nhìn mọi người.

Bà lão ngẩng cao đầu bước đi ung dung trên phố, nụ cười lạnh lùng hiện ra trên gương mặt, dùng ánh mắt sắc như dao đáp lại những kẻ to gan dám nhìn bà. Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của bà, tất cả những người nhìn bà đều từ cười chế nhạo chuyển thành sợ hãi. Có những người khó mà không khỏi động lòng, thực sự không thanh thản, cũng nhất định cởi áo quần ra, bán khỏa thân hùng

dũng lữ lượt đi theo sau bà lão, hoàn toàn yên trí kiêu hãnh nhìn người khác.

Nguyên Bảo giống như một huấn luyện viên đang dẫn đầu đoàn vận động viên đi huấn luyện, miệng hô to khẩu lệnh, đưa nhóm các cô gái chạy về nhà. Không ai chú ý đến họ.

Dưới ánh đèn đường, ở mỗi góc tường chỗ nào cũng có từng người hoặc từng đôi nam nữ mặc áo gió mắt đeo kính hoặc đứng hoặc đi lại, mỗi người ôm trong lòng một quyển sách dày, tay cầm một chai “Co ca”, đi lại như những âm hồn, có người trừng mắt tức giận, có người trầm ngâm suy nghĩ, có người lại mặt mũi buồn rầu.

Trong bóng tối, hai người phụ nữ đeo băng đô thì thầm nói chuyện riêng: “Nhìn ra lối này chưa? Bọn học sinh này lại gây chuyện rồi.”

“Hai vị lão gia, hai vị lão gia, nên dậy thôi.”

Một người bồi bàn mặc chiếc áo cánh lớn cung kính đứng trước giường kê gọi.

Triệu Hàng Vũ và Tôn Quốc Nhân đang ngủ trên giường, ngáy khò khò một cách say sưa.

“Hai vị lão gia, hai vị lão gia, đến giờ rồi.”

Triệu Hàng Vũ từ trên giường vùng tỉnh dậy, ngồi phắt lên, đầu ướt đẫm mồ hôi, mặt mũi hoảng hốt, há cái miệng khô khốc ra hỏi:

“Đây là đâu?”

“Trong cung,” người bồi bàn mỉm cười trả lời.
“Không phải trên đoạn đầu đài đâu.”

“Phù...” Triệu Hàng Vũ thở phào một cái, định thần lại, rồi hỏi đầy bức bối: “Đang ngủ ngon, gọi tôi làm gì?”

“Đến giờ rồi,” người bồi bàn chỉ vào chiếc đồng hồ đặt trên bàn. “Đúng hai giờ sáng, ngài chẳng phải đã dặn, cứ cách hai tiếng lại gọi ngài một lần, đổi phòng khác để ngủ hay sao.”

“À, đúng rồi, nhớ ra rồi.” Triệu Hàng Vũ lay Tôn Quốc Nhân ở bên cạnh. “Dậy đi dậy đi, đổi sang long sàng nhà Thanh ngủ thôi.”

Triệu Hàng Vũ và Tôn Quốc Nhân mắt nhắm mắt mở từ trên chiếc giường lò xo tụt xuống, đi theo người bồi bàn rời khỏi căn phòng ngủ sang trọng kiểu Pháp, bước ra hành lang. Đi trong hành lang dài tít tắp, vàng son lộng lẫy, đâu đâu cũng là gương và đèn chùm lấp lánh, với hàng dãy những căn phòng sang trọng kiểu dáng khác nhau.

Triệu Hàng Vũ và Tôn Quốc Nhân đến một căn phòng mang phong cách Trung Quốc, tất cả đồ đạc đều là đồ gỗ, đồ cổ rực rỡ, treo lên chiếc long sàng cực lớn có treo rèm, nằm xuống là ngủ luôn.

Tôn Quốc Nhân trong giấc mơ vẫn không quên dặn dò người bồi bàn:

“Bốn giờ gọi chúng tôi đi đèn thờ Blue Mosque^m nhé.”

1. Đèn thờ Hồi giáo nổi tiếng ở Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ.

CHƯƠNG XIV

“Anh hỏi tôi hỏi đó lúc án binh bất động đã nghĩ gì ư?”

Ông lão họ Đường mơ màng hỏi gã béo hói đầu ngồi sau bàn thẩm vấn.

“Tôi đang nghĩ chủ nghĩa đế quốc thật không đơn giản.”

Ông lão ngồi ngay ngắn trên ghế, vừa nhú mày vừa cổ vất óc nhớ lại, nói áp ứng:

“Chạy từ Thiên Tân tới, tôi phải ngồi thuyền men theo sông Triều Bạch chạy đến thôn Cao gia đi theo Lưu Thập Cử. Con người tôi cứ thấy nước là say, ngồi thuyền hai tiếng đồng hồ không sóng không gió mà nôn ra hết mật xanh mật vàng. Lên bờ rồi vẫn còn say, cứ cảm giác dưới chân đang chuyển động. Say còn chưa hết đã tham gia trận đại chiến Bắc Oa. Lưu sư huynh cho tôi một đội người ngựa, để tôi mai phục ở vùng Cao Lương, đợi hướng chính diện nổ súng thì bắt đầu đếm, đếm đến một trăm linh tám thì dẫn người ngựa xông ra chém giết, chặn đường sau của liên quân tám nước. Chiến đấu nổ súng rồi,

liên quân tám nước giơ đao giương súng xông lên phía trước tôi, từng người uốn ngực phình bụng rất oai vệ, vừa bắn vừa la hét, hòng gào đến khản đặc. Tôi liền ngẫm nghĩ, liên quân tám nước tuy mắt xanh mũi lõ nhưng cũng vẫn là người. So ra, tôi ở nước mình ngồi thuyền hai tiếng đồng hồ đã say như thế, người ta nước ngoài xa xôi cách trở, ngồi trên thuyền vượt biển vượt sóng đến xâm lược chúng ta, thật là không dễ dàng. Cứ bảo là nông dân chúng ta còn thật sự không hạ được quyết tâm... Có đáng không! Một vùng đất nghèo như Trung Quốc hạn hán lụt lội liên miên? Nghĩ không ra. Rồi trong quãng thời gian lơ đãng đó, bên kia đã đánh xong rồi, Lưu sư huynh đã bị trói bằng dây thừng điếu đi rồi."

"Trận này kéo dài bao lâu? Theo giờ Bắc Kinh."

"Có thể là bao lâu? Máy vạn lính Tây đánh mấy vạn nông dân, chẳng qua là một cái chớp mắt trong lịch sử, tôi cũng chẳng xem đồng hồ."

"Thế ông sau đó thế nào?"

"Tôi? Chủ lực đã bị đánh bại rồi, hơn trăm người chúng tôi có thể làm được gì? Tôi đành phải nói với mọi người, các anh em, chuồn thôi, muốn sống thì chạy cho mau đi."

"Ông đã giải tán đội ngũ như thế à?"

"Đúng thế, theo bản năng tôi quyết định tản ra phá vòng vây, bảo toàn ngọn lửa cách mạng."

"Ông chính là phạm tội đấy, có hiểu không?"

"Không hiểu. Giậu đổ bìm leo, trời có sập thì kẻ cao

hứng trước, tát nước theo mưa, trứng không thể chọi được với đá. Tôi không hề làm trái với chiến lược... Máy trận đầu đó chúng tôi đều đánh thắng như thế.”

“Thấy người yếu thì bắt nạt, thấy kẻ mạnh thì sợ run. Hình dung như thế về ông chẳng sai chút nào phải không?”

“Không sai, hình dung như thế về ngài cũng chẳng sai chút nào.”

“Thật thà chút đi! Đừng quên hiện giờ ông đang ở đâu!”

“Không dám quên chút nào, nếu như tôi quên thì trong trời đất này đã chẳng có ngài.”

“Lão phản đồ, bao nhiêu năm thế mà sao không sớm lòi được lão ra chứ.”

“Biết trốn chứ, che mắt các vị chả phải chuyện dễ ợt là gì? Nói thật, nếu như tôi vui vẻ, tôi có thể đứng cùng các vị thiên thu vạn đại mà không hề để lộ chân tướng.”

“Tôi thấy ông đúng là chán sống rồi.”

“Cậu phải sống đến cái tuổi này của ta, trốn tránh cả trăm năm rồi, cậu cũng sẽ chán... phải xuất hiện ra thôi.”

“Lãnh đạo của anh đâu?”

“Ở khu triển lãm.”

Bạch Độ và Tôn Quốc Nhân đứng trước mặt một Nguyên Bảo ăn mặc rách rưới, sắc mặt vàng vọt, vừa lo lắng vừa bất an.

“Ai phái ông ta đi? Sắp phải kiểm duyệt rồi, ông ta

không nói phải tranh thủ thời gian cho cậu luyện tập, thế mà mình lại đi chơi trội.”

“Ông ấy cũng là bị bắt đi, chính ông ấy không thể tự quyết định được, có thể là người ta cảm thấy ông ấy giống ai đó.”

“Vớ vẩn, bây giờ có còn vương pháp nữa không,” Bạch Độ nói đầy căm phẫn. “Sếp Triệu chẳng lẽ lại không biết những chuyện này?”

Tôn Quốc Nhân thở dài: “Đừng nhắc đến nữa, lão Triệu đã sa đọa rồi. Một đêm đổi đến tám chỗ ngủ, ban ngày thì tinh thần hoảng hốt.”

“Cuộc sống mà, đúng là hủy hoại con người,” Bạch Độ nói. “Thôi thế này đi, anh phái người đi điều đình với cơ quan đã bắt Lưu Thuận Minh, xem có thể dùng cách gì đưa anh ấy ra, vụ này không có anh ấy là không xong. Tôi đưa Nguyên Báo đi ăn cái gì đó, phải biểu diễn báo cáo rồi, đói bụng thì lên sân khấu làm sao được.”

“Có thể nghĩ cách lùi ngày biểu diễn báo cáo lại một thời gian không?”

“E rằng không được. Các cổ đông đã cùng phát ra thông điệp cuối cùng, nếu không đưa ra được kết quả sẽ cho chúng ta ra tòa, tố cáo chúng ta lừa đảo.”

“Sếp Triệu có phản ứng gì không? Không đi làm công tác khuyến giải thuyết phục nữa à?”

“Lão Triệu đã đập bàn, mắng người ta, thì còn có thể thế nào nữa? Không đưa ra được cái gì, hứa suông thì ai tin? Các cổ đông đều hết kiên nhẫn rồi, những người này

một khi không cần thể diện nữa thì có rất nhiều việc không thể che giấu được nữa.”

“Đúng là thiên cận như chuột... Mấy cái người này. Đã nói cùng hội cùng thuyền, thế mà nửa đường lại bắt trối người ta xuống.”

“Anh thế nào?” Bạch Độ hỏi Nguyên Báo đang mơ màng muốn ngủ, chẳng còn chút sức lực nào, “Có thể cố đến một hàng ăn gần nhất không?”

“Pha cho tôi một cốc bột ngũ cốc tăng lực.”

“Làm gì còn có thực phẩm tăng cường?” Bạch Độ nhìn xung quanh căn phòng trống. “Tất cả những gì có thể cầm cố được thì đã bị Lưu Thuận Minh mang đi cầm để ăn cơm Tây rồi. Anh uống tạm cốc nước đường vậy.”

Bạch Độ tìm được lọ đường, dốc tất cả chỗ đường còn sót lại vào cốc, đổ nước rồi đưa cho Nguyên Báo. Nguyên Báo uống một hơi hết sạch, liếm môi đưa cái cốc không ra: “Vẫn muốn uống thêm.”

“Thế này không được.” Tôn Quốc Nhân dùng tay mở miệng của Nguyên Báo ra xem răng của anh ta. “Cậu ta cần được bổ sung, bổ sung nhiều, nếu không có đưa ra thì cũng sẽ bị trả lại, không thể qua được khâu kiểm tra chất lượng.”

“Phấn chấn lên, Nguyên Báo.” Bạch Độ lắc lắc Nguyên Báo đang ỉu xiu. “Anh là tượng trưng cho cả dân tộc, anh không được quy xuống. Anh mới bị đối có ba ngày, Vạn lý trường thành vốn không hề được ăn miếng nào mà vẫn đứng sừng sững mấy nghìn năm.”

“Trung Quốc chúng ta có thể để cho người ta nhìn thấy từ mặt trăng chính là nhờ hai người các bạn đấy.” Tôn Quốc Nhân cũng vừa nói vừa rơi nước mắt.

“Tôi muốn ăn một con gà.”

“Sẽ cho cậu ăn, sẽ cho cậu ăn hết, còn muốn ăn gì nữa? Chỉ cần trong nước sản xuất, nhân dân cả nước không ăn, cho dù có phải đoạt từ trong miệng hùm cũng sẽ mang về cho cậu.”

Bạch Độ lau nước mắt đứng dậy, nói với Tôn Quốc Nhân với vẻ kiên định:

“Cho dù có phải đập nồi lấy sắt vụn cũng phải để Nguyên Bảo được ăn một bữa no.”

Một quán ăn tư nhân nhỏ bày trí đơn giản, Tôn Quốc Nhân và Bạch Độ một người đỡ một người dìu Nguyên Bảo mặc áo khoác nhà binh, toàn thân run lẩy bẩy chân bước không vững đi vào quán, ngồi xuống bên một chiếc bàn loang lổ vết dầu mỡ.

Tôn Quốc Nhân gõ gõ lên bàn đầy vẻ sốt ruột, gọi to: “Ông chủ, mang thức ăn lên.”

Bà vợ chủ quán ngồi sau quầy thu tiền nhìn ba người khách, lại ngẩng đầu lên nhìn một cái lệnh truy nã có kèm ảnh được dán trên mặt kính của quầy. Gọi ông chủ ra, hất hàm chỉ chỉ ba người khách đang ngồi, thăm thăm thì thì một lúc lâu, rồi ông chủ cời tạp dề vượt cánh tay kéo ống áo xuống đi đến hỏi:

“Ba vị có phải thuộc ‘Tổng hội’ không?”

“Đúng vậy. Sao ông biết?” Tôn Quốc Nhân rất phấn

khích, chỉ Nguyên Bảo giới thiệu, nói: “Đây chính là Đường Nguyên Bảo, là vị nam tử số một mà nước ta mới chọn ra được, nhất định ông đã từng nhìn thấy anh ta trên ti vi.”

“Anh chính là Đường Nguyên Bảo à?” Một người trong ba chàng trai đang ngồi uống rượu ở bàn bên quay người lại hỏi Nguyên Bảo. “Chẳng trách thấy quen mắt.”

“Các anh làm nghề gì vậy?” Tôn Quốc Nhân cười hi hi hỏi người ta.

“Chẳng làm gì cả, lưu manh.” Anh ta nói một câu, quay người tiếp tục uống rượu.

Ông chủ bắt tay Nguyên Bảo, nói với Tôn Quốc Nhân, “Ba vị muốn ăn cơm phải không?”

“Phải,” Bạch Độ nói. “Điều này lẽ nào còn phải hỏi nữa? Ông nhanh lên một chút cho.”

“Thế này đi, mấy người đánh tôi một trận là được rồi.”

“Sao lại nói như vậy?” Tôn Quốc Nhân vội hỏi, “Chúng tôi đến ăn cơm, đánh ông một trận thì còn ra sao nữa?”

“Không có cơm,” ông chủ bình tĩnh nói. “Mạng thì chỉ có một. Các vị chọn đi, cùng nắm tay nhảy vào vạc dầu hay là từng người một lần trên phản đinh, tùy các vị... dù thế nào thì tôi cũng không tài trợ cho các vị bữa cơm này đâu!”

“À, ông sợ chúng tôi ăn cơm không trả tiền,” Bạch Độ đột nhiên hiểu ra. “Nói cho ông biết, chúng tôi có tiền, cũng chuẩn bị trả.”

“Mang ra đây,” ông chủ chìa tay ra. “Trả cho tôi trước.”

“Chưa nghe nói ăn cơm phải đưa tiền đặt cọc,” Tôn Quốc Nhân đỏ mặt tía tai hét lên. “Kỳ thị chủng tộc có phải không? Nói cho ông biết, tôi đang ở trong đất nước của mình.”

“Vì sao không tin chúng tôi?” Bạch Độ hỏi ông chủ, “Chúng tôi có điểm nào giống những kẻ ăn cơm không trả tiền?”

“Chẳng giấu gì ba vị, Tổng hội của các vị đã bị ngành ăn uống của chúng tôi truy nã rồi, ba vị đều bị đưa vào danh sách những người ăn cơm không trả tiền của toàn thành phố để tất cả nhân viên làm việc trong ngành ăn uống đề phòng cẩn thận. Tôi cũng không biết trước đây ba vị ăn có trả tiền hay không, tôi chỉ biết giám đốc Bảo vị đường đã bị các vị bức đến mức phải nhảy lầu rồi.”

“Chúng ta đi, không ăn ở đây nữa,” Tôn Quốc Nhân giận dùm dùm đứng lên. “Coi thường người khác.”

“Đến đâu cũng thế thôi, tiên sinh, hình dáng chiều cao của ba vị đều đã được thông báo cho tất cả các quán ăn trong thành phố rồi.”

“Được rồi được rồi, chúng tôi trả tiền trước cho ông,” Bạch Độ móc tiền trong ví da đưa cho ông chủ. “Còn gì nữa không? Sớm muộn thì cũng sẽ có một ngày mấy ông chủ hàng ăn các người sẽ phải hối hận vì trong lúc nguy nan đã không giúp chúng tôi một tay.”

“Vô cùng xin lỗi,” ông chủ đếm tiền, nhét vào trong túi một cách hài lòng. “Tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ, tôi vẫn còn trẻ, không muốn bị người ta hại một cách không rõ ràng như thế. Ba vị muốn gọi gì?”

“Những thứ đại bổ, pín lừ, thận chó, sườn lợn, chỗ các ông có cái gì trên trời dưới nước bằm chặt trộn rắc hành tỏi bung cả lên đây.”

Nguyên Báo ăn như tằm ăn rỗi, chưa nhai hết miếng này đã nhét miếng khác vào, hai bên má phùng ra như nhét hai quả bóng bàn vào, vừa ăn hai mắt còn vừa lảo liên nhìn cái đĩa.

Bạch Độ và Tôn Quốc Nhân đau lòng nhìn Nguyên Báo, thức ăn đầy bàn dường như không đụng miếng nào, tất cả đều nhường cho Nguyên Báo.

“Cậu bé này đói quá rồi.”

“Cứ từ từ, đó không phải móng gà mà là đầu ngón tay của cậu đấy.”

Chẳng mấy chốc Nguyên Báo đã ăn sạch chỗ thức ăn vừa gọi, mà vẫn còn rất đói khát.

“Ông chủ, mang thêm một phần như trước nữa,” Bạch Độ gọi.

Lại một mâm thức ăn nữa được đưa lên, trong chớp mắt lại được “dọn” sạch, Nguyên Báo vẫn cái vẻ tham lam ăn không biết đủ ấy.

“Vẫn muốn ăn.”

“Hết rồi, chúng tôi đã bị cậu ăn đến nhẵn túi rồi.”

“Chưa no.”

“Thế này thì làm thế nào? Hay nói với ông chủ, nợ một mâm.”

“Chắc chắn lại để chúng ta đánh ông ta một trận. Có cách gì không, không ăn cũng có thể làm người ta no?”

“Có thứ mà chỉ cần gặp người là có thể làm cho người ta vừa nhìn đã no.”

“Thử nghĩ xem, di sản văn hóa truyền thống của tổ quốc phong phú thế cơ mà.”

“Nhớ ra rồi, trong khí công chẳng phải có phép ‘Tịch cốc’⁽¹⁾ hay sao.”

Nguyên Báo một tay nắm dây nóng một tay nắm dây mát, vị đại sư khí công vừa đóng cầu dao, Nguyên Báo toàn thân ngay lập tức trở nên trong suốt, rung lên bần bật, hai tay bắn ra tia lửa, miệng kêu lên những tiếng thảm thiết:

“A.....A.....!”

Vị đại sư khí công lại ngắt cầu dao, hỏi: “Còn đói không?”

“Không, không đói nữa,” Nguyên Báo phờ phạc trả lời.

“Phép ‘Tịch cốc’ này thật hiệu nghiệm.” Tôn Quốc Nhân đứng một bên xem vô cùng kinh ngạc.

“Thế này đâu phải là phép ‘Tịch cốc’,” vị đại sư khí

1. Không ăn ngũ cốc tạp lương. Đạo giáo cho rằng, người ăn ngũ cốc tạp lương, tích ở ruột thành phân, sinh ra uế khí, gây cản trở con đường tu luyện thành tiên.

công cười nói. “Đây chính là sặc pin, gia tăng chút năng lượng. Phép ‘Tịch cốc’ đâu phải là thứ người thường có thể luyện được, đó là tiên cảnh. Phàm phu tục tử thì chỉ cho điện giật, tiêm máu gà, tiết kiệm được chút ít lương thực thôi.”

“Không có tác dụng lâu dài sao?”

“Không có tác dụng lâu dài, nhu cầu nhất thời thôi.”

“Thế nghĩa là, đến tối anh ta vẫn bị đói? Vẫn đòi ăn?”

“Nếu anh ta còn đòi ăn thì cho điện giật, một ngày ba lần, một lần hai trăm hai mươi vôn. Thời gian kéo dài thì lưu lượng điện cũng phải tăng, đề phòng sức ăn của anh ta tăng lên.”

“Tôi không kêu đói nữa,” Nguyên Bảo khóc nói.

“Đừng sặc điện tôi, từ nay tôi không kêu đói nữa.”

Bạch Độ giờ một chiếc ống tiêm to chứa đầy chất dịch màu đỏ đầy không khí trong ống tiêm ra, đi về phía Nguyên Bảo. Tay cầm một cái tăm quẩn bông thấm cồn iốt, bắt Nguyên Bảo vén ống tay áo lên, đỡ dành ngon ngọt:

“Nghe lời, tiêm ống máu gà này, tiêm xong anh sẽ có sức mạnh ngay.”

Bạch Độ quét cồn iốt lên tĩnh mạch trên khoeo tay Nguyên Bảo, vút cái bông tăm đi, phẩy tay quạt quạt, rồi cắm mũi tiêm vào.

“Nghe lời, uống hết bát nước tiểu trẻ con này, uống

rồi anh sẽ thấy vô cùng sướng khoái. Không độc đâu, lẽ nào chúng tôi lại hại anh... đều là muốn tốt cho anh thôi. Thế nào? Rất vui vẻ phải không?”

“Vô cùng vui vẻ,” Nguyên Bảo nằm trên một cái đòn gánh, nhắm mắt nói.

CHƯƠNG XV

Trên một dốc núi đối diện với một cánh đồng hoang đầy gò đồi, đầm lầy, ao hồ, sông suối và các lùm cây bụi dựng lên một khán đài lớn trắng như tuyết y như cõi thiên bồng vậy.

Trên khán đài bày nào dưa hấu, nước khoáng và thuốc lá thơm.

Triệu Hàng Vũ thấp tùng hơn trăm vị cổ đông như ông giám đốc, chủ doanh nghiệp nông sản, hộ kinh doanh... cá thể đội mũ cỏ, đeo kính râm, cầm quạt phe phẩy bước vào khán đài, theo thứ tự vào chỗ ngồi.

Bạch Độ dẫn hai cô gái phát cho mỗi vị khách một chiếc ống nhôm và đưa một quyển sổ to mời các vị khách lần lượt ký tên vào.

Các vị khách xôn xao giơ ống nhôm lên điều chỉnh cự ly với cánh đồng hoang tịch mịch, nhìn ngó khắp nơi:

“Diễn viên đang ở đâu vậy? Sao lại chỉ toàn thấy cây mà không thấy chim?”

“Diễn viên sẽ ra sân khấu ngay bây giờ,” Triệu Hàng Vũ quay đầu nói với mọi người. “Mọi người có thể chú

tâm vào cái vách đá dựng đứng trên ngọn núi đối diện kia, chỉ một lát nữa diễn viên sẽ phải từ trên đó nhảy xuống.”

“Chắc chắc, cao như thế, ở phía dưới có biện pháp bảo vệ không?”

“Chẳng có gì cả, tất cả dựa vào công phu của bản thân diễn viên.”

“Giỏi quá, diễn viên này thật lợi hại, năm đó núi Lang Nha nên phái anh ta đi canh giữ mới phải.”

“Tiểu Bạch à,” Triệu Hàng Vũ vẫy Bạch Độ nói. “Thông báo bên kia có thể bắt đầu được rồi.”

Trên vách núi đối diện, Tôn Quốc Nhân đang kiểm tra quần áo cho Đường Nguyên Bảo đã vũ trang từ đầu tới chân, lưng đeo một khẩu súng tiểu liên, bên hông cài mấy quả lựu đạn.

“Khuy cổ áo cài cho nghiêm túc, dây đeo thắt chặt vào. Bỏ giày dưới chân ra, lần diễn tập này quy định không cho phép đi giày.”

Nguyên Bảo cởi giày ra, Tôn Quốc Nhân cầm hai chiếc giày nhét vào ba lô sau lưng Nguyên Bảo.

“Nhớ kỹ, nhân dân tổ quốc đang nhìn cậu, phải dũng cảm tiến lên phía trước, coi thường cái chết. Sau khi thắng lợi trở về, tôi sẽ đề nghị ghi công cho cậu.”

“Nếu tôi không quay về được, hãy nói với mọi người đừng khóc.”

“Cậu cứ để mọi người khóc đi, những việc khác tôi không thể giúp cậu được.”

“Khuyên bảo bọn họ, nói tôi chết vì nhân dân, chết chưa hết tội.”

“Tôi sẽ dạy bọn họ tính sổ với bọn chủ nghĩa đế quốc, chủ nghĩa xét lại¹.”

Trên ngọn núi đối diện bay lên hai viên đạn tín hiệu màu hồng.

“Giờ xuất phát đã đến rồi,” Tôn Quốc Nhân thúc giục Nguyên Báo. “Không còn gì nói nữa thì mau đi đi.”

Nguyên Báo bước những bước nặng nề đi đến bên vách đá, nhìn xuống dưới, thấy trời đất quay cuồng

“Không được phép hèn nhát!” Tôn Quốc Nhân ở một bên gào lên.

“Nhân dân thế giới đại đoàn kết muôn năm!”

Nguyên Báo kêu to lên một tiếng, nhắm mắt lại, hít vào một cái, tung người nhảy xuống dưới.

Tôn Quốc Nhân nhìn Nguyên Báo nhảy xuống dưới vực, vội vàng chạy vào hẻm núi, ra lệnh cho một nhóm nhân viên bảo vệ mặc đồ nguy trang đang trốn ở đó:

“Vào trận địa! Nhớ, nếu ai không theo quy định sẽ bị đánh, làm bị thương một sợi lông tơ của Nguyên Báo, về ta sẽ lột da kẻ đó!”

“Rõ!”

Các nhân viên bảo vệ men theo cái hào giao thông

1. Trào lưu tư tưởng khoác áo Mác-xít để chống lại chủ nghĩa Mác trong phong trào Quốc tế cộng sản.

khá sâu với tinh thần phấn chấn, lần lượt chạy về phía vị trí của mình.

Trên khán đài tràn ngập một bầu không khí phấn chấn, từ cái loa phát ra những âm thanh của phim chiến tranh đã được biên tập lại, tiếng súng tiếng pháo tạo thành một bản hợp xướng, cùng với đó là tiếng nhạc giao hưởng hùng tráng. Ai ai cũng tập trung chú ý theo dõi qua ống nhòm.

Trong tầm nhìn của ống nhòm, chỉ thấy Nguyên Bảo nhảy từ trên vách đá xuống như một chiếc lông vũ, chậm chậm rơi xuống một bụi cây gai dưới chân vách. Lát sau, người toàn là đất, anh ta đứng dậy lắc lắc, tự vả vào mặt mình hai cái, định thần lại, rồi bắt đầu sải chân chạy.

Chỉ thấy Nguyên Bảo lúc bò, lúc luồn lách, khi có vật ẩn nấp liền nhồm dậy khom lưng chạy nhanh. Sau một bao đất bỗng xuất hiện một gã đàn ông lực lưỡng ôm lấy thắt lưng anh ta, bị anh ta ném ra rất xa, nhẹ nhàng tựa như vứt một cọng cỏ khô vậy, nằm bất động. Khi Nguyên Bảo chạy đến dưới một cái cây, trên cây lại có một người nhảy xuống cười lên lưng anh ta, bị anh ta quật xuống đất ngất lịm.

Nguyên Bảo chạy lồng lên giữa bụi cây, gò đồi; lội qua đầm lầy một cách khó nhọc; nhảy qua các rãnh hào, trèo lên những vách đá dựng đứng; chiến đấu với những địch thủ đang không ngừng xuất hiện, chiến thắng bọn họ, chạy về phía khán đài.

Anh ta nhảy xuống một dòng sông chảy xiết, cố gắng bơi qua, bỗng một con thủy quái ngoi lên từ dưới sông, thế là nổ ra một trận kịch chiến. Nguyên Bảo và con thủy quái hai bên đăm nhau xuống nước hết đợt này đến đợt khác, nước uống ừng ực, lộ ra khuôn mặt thờ đốc ướt đầm đìa, bên nào cũng cố tung ra những cú đấm mạnh vào mặt kẻ đối diện, cuối cùng thủy quái chìm mất tăm.

Nguyên Bảo sức cùng lực kiệt trèo lên bờ. Bốn, năm chàng trai lực lưỡng cầm sẵn lưới lê vây xung quanh, Nguyên Bảo nắm chặt nắm tay đi vòng quanh, lần lượt giao đấu với bọn họ, diễn một màn tuyệt kỹ tay không đoạt súng.

Sau khi bốn, năm chàng trai bị đánh hạ, Nguyên Bảo lại nhảy xuống một con sông khác, cố gắng bơi qua, bỗng một con thủy quái lại ngoi lên từ dưới sông, thế là lại chiến đấu. Nguyên Bảo trèo lên bờ, lại gặp bốn, năm người cầm lưới lê, thế là lại tay không đoạt súng...

Đạn pháo nổ ran, từng đợt từng đợt đạn pháo cỡ lớn nổ ngay bên mình Nguyên Bảo, hất tung bụi đất mù mịt, tạo thành một hố bom lớn. Bóng Nguyên Bảo luôn bị ánh lửa và khói đạn che khuất, thế nhưng mỗi lần khói lửa tan đi, Nguyên Bảo lại nhảy lên, tiếp tục chạy về phía trước.

Một nhóm xe tăng địch đi chậm chậm tiến lên như những con sên, xuất hiện trước mặt Nguyên Bảo, xếp thành một hàng, giống như đội thi hành án tử hình hành hình phạm nhân không một tấc sắt trong tay, chuyển nòng pháo, nhằm vào Nguyên Bảo... cùng khai hỏa. Nguyên

Báo đứng sừng sững trước xe tăng trong đám khói đang tan đi, vừa tung quyền, một chiếc xe tăng bốc lên một làn khói hồng chứng tỏ đã bị đánh trúng... lại một chiếc xe tăng nữa bốc khói mù mịt, lính xe tăng nhảy ra khỏi xe tháo chạy tứ phía, bị Nguyên Báo liên tiếp xuất chiêu, trên mũ mỗi người bốc lên một luồng khói hồng. Một chiếc xe tăng xông lên trườn qua người Nguyên Báo - chiếc xe tăng liền bị lật. Nguyên Báo phúi phúi bụi đất rồi thông thả đứng lên.

Nguyên Báo xông lên chém giết, tiếp tục tiến lên phía trước, xem ra không có gì ngăn cản được anh ta. Bước chân của anh ta tuy lão đảo, nhưng trên gương mặt tràn đầy khao khát chiến thắng.

Một bình ga bắt lửa chắn ngang trên đường, lửa cháy rất dữ dội, Nguyên Báo xông qua, thò tay vào trong ngọn lửa, đóng van an toàn lại.

Anh ta tiếp tục chạy về phía trước. Một căn nhà bị cháy. Anh ta lao vào biển lửa, rồi toàn thân bốc lửa lao ra ngoài, quay người phùng hai má thổi hai luồng hơi, thể hiện vài thế võ, ngọn lửa yếu dần rồi tắt hẳn, chỉ còn lại một đống tro tàn.

Anh ta tiếp tục chạy về phía trước. Một bức tường gạch chắn đường đi, anh ta lùi ra sau vài bước, điều chỉnh lại thế đứng, giậm giậm chân rồi chạy những bước dài, bay lên không trung lao vào bức tường... Anh ta tiếp tục chạy về phía trước, bức tường gạch đã ở sau lưng, trên đó còn một lỗ hổng hình người.

Anh ta chạy về phía khán đài, bước chân uyển chuyển, hùng dũng như bay, từng đoạn từng đoạn đường sau lưng anh ta đều bị sứt lở - đó đều là những hố bẫy trái rom được phủ một lớp đất lên trên.

Anh ta khéo léo chạy trên một tấm thép nung đỏ trải đầy đinh nhọn như một diễn viên múa ba lê.

Anh ta chạy như bay trên mặt hồ, bắn ra những bọt nước như một vận động viên lướt sóng.

Anh ta chạy về phía khán đài, gần rồi, lớn rồi, rõ ràng rồi, trang bị trên người và nụ cười mím trên khuôn mặt đã rất rõ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng leng keng của súng và lựu đạn đeo trên người chạm vào nhau và tiếng xào xào khi bước trên con đường trải sỏi.

Khán đài ồn ào lên, mọi người lần lượt đặt ống nhòm xuống, đứng dậy dùng mắt thật nhìn Nguyễn Báo đang chạy từng bước lên trên dốc, vỗ tay nhiệt liệt, gào to cổ vũ:

“Biểu diễn hay...”

“Chà... tuyệt!”

“Rất tuyệt...”

“Chà... tuyệt!”

“Làm lại một lần nữa được không vậy?”

“Ừ... đúng rồi!”

Trong tiếng vỗ tay và hò reo, cuối cùng Nguyễn Báo đã chạy đến đích.

Tiếng vỗ tay như sóng trào, hoa tươi tung lên như mưa, Nguyễn Báo hai tay chống hông từ từ đứng lại, mỉm cười vẫy tay với những người đang hoan hô.

Bạch Độ và hai cô gái chạy đến, choàng một chiếc khăn lông lên vai anh ta, nhét vào lòng anh ta một bó hoa tươi, sau đó đỡ anh ta về phòng nghỉ.

Một nhóm phóng viên vác máy quay giờ máy ảnh đi theo, ra sức ghi lại hình ảnh của Nguyên Bảo, ánh đèn flash lóe lên tạo thành những vệt sáng chói mắt.

“Lạch tạch lạch lạch.” Những vệt ánh sáng chói mắt.

Một đám ký giả tay cầm máy ảnh không ngừng bấm nút lùi dần vào phòng khách.

Ở phía mà ống kính hướng vào được đèn chiếu sáng rực, Triệu Hàng Vũ và hơn một trăm cổ đông mặt mày hớn hở vỗ tay bước từng bước đi vào.

Nguyên Bảo choàng chiếc khăn lông xấu hổ đứng một mình trên bậc thềm giàn giáo bằng gỗ chuyên dụng của đội hợp xướng.

Triệu Hàng Vũ và các cổ đông vừa nhìn anh ta vừa vỗ tay đi đến, nuồm nượp không ngớt, đi qua rồi còn ngoái đầu lại nhìn, cuối cùng đứng thành một hình tròn lớn vỗ tay, cười và nhìn Nguyên Bảo một cách hiền từ.

Trong tiếng vỗ tay, vị giám đốc nhìn những quả lựu đạn bên eo Nguyên Bảo hỏi:

“Anh đã dựa vào những thứ vũ khí này để chiến thắng khó khăn ư?”

Tôn Quốc Nhân từ trong đám đông bước ra trả lời: “Anh ta không hề sử dụng bất cứ thứ vũ khí nào, thừa thủ trưởng. Tất cả đều chỉ là để trang trí, chính là anh ta

đã dựa vào một trái tim hồng và hai bàn tay chai sạn để xông pha.”

“Thật ư?” Giám đốc cầm một bàn tay Nguyên Báo lên, sờ những vết chai cứng trên đó đầy kinh ngạc. “Y như tay gấu vậy, bàn tay này mà đánh vào người ai thì người đó ắt phải tàn phế ”

“Cho thủ trưởng xem chân của cậu.” Tôn Quốc Nhân nhắc một bàn chân Nguyên Báo lên, đưa gan bàn chân ra cho các vị cổ đông quay tròn lại xem. “Đây toàn là tự có cả, không hề do ai tạo ra, không tin các vị sờ thử xem.”

Mấy ngón tay béo trắng ấn ấn vào gan bàn chân Nguyên Báo, tất cả cùng ngạc nhiên:

“Đúng là còn chắc hơn cả móng lừa.”

“Công phu của cậu đã luyện thế nào thế?” Vị chủ doanh nghiệp nông sản hỏi Nguyên Báo. Tôn Quốc Nhân tức tốc vẩy vẩy tay, hai chàng trai lực lưỡng lập tức vác đến một túi cát treo.

“Ngày nào anh ta cũng đánh nó, đánh quen rồi, bản thân cũng từng bị đánh.”

Giám đốc rất thích thú, giơ nắm tay nắm hai cái, đá một cái vào túi cát, cao giọng nói với mọi người:

“Tốt, có một tráng sĩ như thế này, chúng ta còn phải sợ kẻ nào gây sự nữa.”

“Nào nào, chúng ta chụp ảnh.” Triệu Hàng Vũ sắp xếp: “Để các phóng viên chụp cho chúng ta một kiểu ảnh chung.”

Các cổ đông nhao nhao trèo lên giàn giáo gỗ, vai

chen vai tay kê tay ưỡn ngực phình bụng vênh mặt đứng thành một hàng.

Bạch Độ dẫn vài nhân viên bé ghế tới cho mấy nhân vật có máu mặt trong đám cổ đông như Triệu Hàng Vũ, vị giám đốc, chủ doanh nghiệp ngồi ở hàng đầu.

Nguyễn Bảo bị dồn xuống bậc dưới, quay hết bên này đến bên kia mà không tìm được chỗ chen chân. Bên đó các phóng viên đã chụp lách tạch, tất cả những người có mặt đều hướng về ống kính một cách trang trọng, chẳng ai chú ý đến anh ta.

Vẫn là con mắt tinh tường của vị giám đốc phát hiện ra Nguyễn Bảo đang đứng lủi thủi một góc, vội vẫy tay gọi to:

“Nào nào, đến chỗ tôi, sao lại quên mất nhân vật chính của chúng ta chứ.”

Nguyễn Bảo đi đến hàng trước nhưng chẳng có chỗ nào mà đứng, ngồi cũng chẳng có chỗ nào mà ngồi.

Giám đốc chỉ xuống dưới chân mình: “Cậu quỳ ở đây đi, tay tôi đặt lên vai cậu.”

Nguyễn Bảo quỳ trước mặt: “Quỳ một chân hay là hai chân?”

“Một chân thôi, hai chân thì ra cái thể thống gì.”

Tất cả mọi người đều hướng về ống kính, ánh đèn lóe sáng xen lẫn với nhau, tạo nên những vệt sáng chói mắt.

Phía sau những ánh sáng chói mắt ấy, một phóng viên vặn cái máy ảnh không bấm được, khẽ hỏi Bạch Độ đang đứng một bên:

“Chẳng phải nói là xem quyền sao? Sao lại chuyển thành dã chiến vậy?”

“Cho anh xem cái gì thì anh xem cái đó,” Bạch Độ trả lời, mặt không đổi sắc. “Không có gì xem thì anh hãy hỏi.”

Màn hình ti vi bật sáng, La Kinh đang liếc nhìn về một bên vội quay mặt lại, nói một cách nghiêm trang:

“Chiều ngày hôm nay, ở phía tây Bắc Kinh đã diễn ra một màn diễn đấu võ quy mô. Chàng trai số một Trung Quốc Đường Nguyên Bảo đã thể hiện sự lợi hại trong buổi biểu diễn báo cáo do Ủy ban tổng động viên nhân dân toàn quốc tổ chức, vượt qua mọi gian khó trong phạm vi chu vi hơn năm mươi ki lô mét, tung hoành như chốn không người. Chinh phục bốn ngọn núi cao, lội qua bốn con sông, đập bằng bốn đầm lầy, đánh bại bốn mươi đối thủ, đập tắt bốn đám cháy, ngoài ra còn vượt qua bốn bức tường gạch, khiến cho hơn bốn trăm người có mặt khen ngợi hết lời. Sau đây xin theo dõi bản tin chi tiết do phóng viên Nhiệt Hợp Mạn của đài chúng tôi đưa tin.”

Trên vô tuyến xuất hiện các cảnh Đường Nguyên Bảo vượt núi lội sông, đập lửa chiến đấu, chen thêm vào là cảnh những cái miệng há to và những bàn tay run rẩy cầm ống nhòm của người xem trên khán đài.

Trên báo: “Các chuyên gia có liên quan cho rằng, ở nước ta trước mắt không thể tìm được người thứ hai có sức chịu đựng cực lớn và kỹ thuật siêu nhân như Đường Nguyên Bảo, về lý thì nên đưa vào hạng quốc bảo, do

Quốc vụ viện tuyên bố bảo vệ đặc biệt. Ngoài ra cũng phải tiến hành nghiên cứu chuyên sâu đối với Đường Nguyên Bảo, xem xem anh ta đã làm thế nào, điều này có lẽ sẽ ít nhiều có ích đối với việc nâng cao tố chất của toàn dân tộc. Căn cứ vào giới thiệu của nhân viên công tác của Tổng hội, trước lần biểu diễn khiến người xem hoa mắt này, anh ta đã không được ăn cơm hơn một tháng, mỗi ngày chỉ sặc điện, tiêm hai mũi máu gà, uống một bát nước giải trẻ con, tinh thần mới phấn chấn như vậy. Điều này khiến chúng ta buộc phải nhận thức lại về những thuật dưỡng sinh trước đây từng bị coi là mê tín mà dân gian truyền lại. Các chuyên gia có liên quan đã chỉ ra rằng, vài người của Tổng hội chỉ dựa vào các điều kiện sơ sài và những cách thức nguyên thủy đã bồi dưỡng nên một Đường Nguyên Bảo làm người ta phải kinh ngạc như thế, nếu như nước ta coi trọng hơn, cung cấp những điều kiện tốt hơn, chịu khó tổng kết kinh nghiệm, đúc rút ra một cách thành tài cấp tốc mang bản sắc Trung Quốc, thế thì, việc chế tạo một loạt Nguyên Bảo cũng không phải là chuyện hoang đường... Tuần sau chương trình *Quan sát và suy ngẫm* của đài chúng tôi sẽ tiến hành một cuộc thảo luận chuyên đề về vấn đề này, hy vọng quý vị chú ý theo dõi...”

Chiếc xe tăng bị Nguyên Bảo lật nhào, nòng pháo hướng lên trời đổ về phía sau. Nguyên Bảo thông thả bò từ dưới đất đứng lên, phủi đất, chậm chậm quay về hướng ống kính, chạy...

“Con mau cầu cha, con mau cầu cha đi,” một lão tướng quân thân trải trăm trận trố mắt nhìn lên vô tuyến, vội vàng nói với cô con gái ngồi bên cạnh. “Không phải cha đang nằm mơ đấy chứ?”

Tiếng pháo nổ vang khắp thành phố, pháo hoa bay vút lên không ngừng vẽ trên bầu trời đêm những sắc màu rực rỡ, lóe sáng rồi rơi xuống như những bông hoa tuyết.

Những người đeo kính của Tổng hội mỗi người trong tay đều giơ một cái chổi rể hay chổi quét nhà cháy rừng rực, chia nhau đứng dưới mỗi căn nhà gào to:

“Mau ra đi, lên phố, lên phố...”

Thanh niên nam nữ lung đeo súng, hông giắt đầy lựu đạn, chân trần bước những bước hùng dũng ra khỏi cửa nhà mình, tạo thành một dòng lũ lớn, im lặng đi trên phố.

Đi đến một ngã ba, thẳng trước mặt lại có một đội ngũ nam nữ thanh niên cũng ăn mặc trang bị như thế đi đến. Hai bên hội quân, hoan hô ôm hôn nhau rồi hợp lại thành một dòng men theo đường phố tiến lên, hát vang bài Quốc tế ca:

“In-ter-na-tion-al nhất định phải thực hiện!”

Đèn trong tòa nhà tổng bộ của Tổng hội vẫn sáng trưng, trong phòng hội nghị, tất cả các ông trùm ngồi bên bàn hội nghị đang họp một cách khẩn trương.

Triệu Hàng Vũ chủ trì cuộc họp nói với mọi người một cách phấn khích:

“Cuộc biểu diễn báo cáo lần này đã thành công chưa từng có, tạo nên những phản ứng rất lớn trong xã hội, điện chúc mừng và tiền gửi bay đến tới tấp, làm chúng ta tiếp không xuể. Chúng ta nhất định phải nhân đà này, tranh thủ tiến hành thêm nhiều hoạt động, kiếm chác một mẻ lớn.”

Lưu Thuận Minh thần sắc tiêu tụy nói: “Dân tâm khả dụng mà.”

“Đúng!” Triệu Hàng Vũ tiếp tục nói. “Phải đẩy lên một phong trào học theo Nguyên Báo làm theo Nguyên Báo, để cuộc sống tràn đầy ánh mặt trời...”

Một người đeo kính nhể nhại mở lời xông vào, nói lấp bắp: “Đến rồi, đến rồi...”

“Ai đến rồi?” Tôn Quốc Nhân nắm lấy anh ta nghiêm mặt hỏi: “Cục công an à?”

“Quần chúng... Quần chúng đến rồi, đến chúc mừng chúng ta...” Người đeo kính chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Trên quảng trường bên ngoài cửa sổ vọng đến những tiếng người, tiếng bước chân, tiếng hoan hô và tiếng hát ồn ã như sóng trào.

Triệu Hàng Vũ một chân đá cái ghế, lao đến bên cửa sổ, giơ hai cánh tay tặng những chiếc hôn gió cho đám đông trên quảng trường phía dưới cửa sổ.

Nhưng đám đông nghìn nghịt thanh niên nam nữ chỉ hoan hô, vỗ tay với tầng trên.

Triệu Hàng Vũ ngẩng đầu lên nhìn, ở cửa sổ phía trên ông ta, Nguyễn Báo đang mặc áo ngủ một tay đút túi một tay vẫy quần chúng.

Triệu Hàng Vũ vội vã đi về bàn hội nghị, buồn bã nói:

“Chúng ta tiếp tục họp... Tôi cho rằng việc tuyên truyền về Đường Nguyễn Báo chỉ nên làm vừa phải thì thôi, không được để xảy ra hỗn loạn...”

“Nguyễn Báo, cảm ơn anh đã giành vẻ vang cho tổ quốc.”

Trong đám đông có người cất tiếng gào to với Nguyễn Báo bên cửa sổ trên lầu.

Nguyễn Báo rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào mím môi vẫy tay cảm ơn quần chúng.

Mọi người đều đỏ hoe mắt, lũ lượt cúi đầu gạt lệ. Tiếp đó lại ngẩng đầu lên mỗi mắt trông chờ Nguyễn Báo.

“Hỡi các đồng bào, đồng chí.” Khi mọi người đã trật tự, Nguyễn Báo nói: “Tôi rất hạnh phúc.” Chỉ nói được câu này lại khóc không thành tiếng.

Trên quảng trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trên mặt mỗi người đều long lanh những giọt nước mắt xúc động.

“Nói khí thế hơn chút đi!” Đám thanh niên nam nữ đeo súng cùng gào lên.

“Khí thế hơn?” Nguyễn Báo hỉ hỉ mũi, lau nước mắt, gào to: “Nam nhi, nam nhi có chí không ở tuổi cao... Nam

nhi không để râu, nam nhi nam nhi sao lại không mang kiếm sắc¹...”

“Hay hơn nữa đi!”

“...Các bạn hại chết tôi đi!”

“Càng nói càng không ra gì.” Triệu Hàng Vũ ôm mặt bịt tai y như bị đau răng nghe Nguyên Báo và quần chúng đối đáp ở bên ngoài. “Tên Đường Nguyên Báo này không biết nói chuyện, mau đi tìm hai người lôi hắn ra khỏi cửa sổ đi. Sau này những trường hợp đối thoại với quần chúng như vậy thì không được để hắn một mình ra mặt, làm không tốt lại ra tên làm loạn.”

“Bây giờ điều khiến tôi càng lo lắng là Đường Nguyên Báo rất vênh vang,” Lưu Thuận Minh nói. “Sau này không dễ quản lý.”

“Không sợ hắn ta vênh vang,” Tôn Quốc Nhân nói. “Chúng ta đã có thể đưa hắn lên thì cũng có thể diệt được hắn.”

“Phải tuyên truyền chúng ta đã từng bước từng bước kéo hắn làm người như thế nào,” Triệu Hàng Vũ nói. “Để quần chúng phân biệt rõ phải trái.”

Nguyên Báo đã biến mất ở bên cửa sổ. Người trên quảng trường không hề giảm hào hứng vẫn kêu gào:

1. Nguyên văn: “Nam nhân hà bất đới Ngô Câu” của nhà thơ nổi tiếng Lý Hạ thời nhà Đường.

“Chúng tôi muốn gặp Nguyên Bảo, chúng tôi muốn gặp Nguyên Bảo.”

Từng đoàn xe cảnh sát từ mọi hướng hú còi phóng đến, vô số ngọn đèn chiếu sáng rực. Một loạt cảnh sát bao vây đám người trên quảng trường. Loa phóng thanh trên xe cảnh sát liên tục phát đi:

“Tất cả nằm xuống, bỏ vũ khí trong tay xuống, tay đặt lên đầu, từng người một đi về bên này...”

Đám người trên quảng trường, nằm rạp xuống từng đợt như hoa màu đổ.

CHƯƠNG XVI

“**A**nh đã bị bắt.”

Hai viên cảnh sát nghiêm nghị đứng trước mặt Nguyên Bảo, tuyên bố.

“Tôi phạm tội gì?” Nguyên Bảo giơ hai tay ra để cảnh sát tra còng số 8 vào tay.

“Tôi kích động phản loạn.”

Cảnh sát đưa ra tờ lệnh bắt giữ cho Nguyên Bảo ký tên vào, sau đó áp giải anh ta lên một chiếc xe cảnh sát đậu ngoài cửa.

Chiếc xe cảnh sát bấm còi rồi lăn bánh.

* * *

“Biểu hiện của Đường Nguyên Bảo không phải ngẫu nhiên mà có được.”

Trong trường quay của đài truyền hình, Triệu Hàng Vũ mặt mày rạng rỡ đồng đặc nói với cô gái dẫn chương trình:

“Đó là kết quả của sự khổ công dạy dỗ của chúng tôi.

Nếu như trước đây ai từng gặp Đường Nguyên Bảo, người đó nhất định sẽ nhận thấy đó chẳng qua chỉ là một người bình thường. Từ khi đứng trong tổ chức của chúng tôi, vì anh ta mà chúng tôi đã khổ công lập một bảng chế độ dinh dưỡng, lập các kế hoạch tập luyện chu đáo tỉ mỉ, dần dần mở mang tầm nhìn của anh ta, từng bước một bồi dưỡng cho các sở thích của anh ta, để anh ta hấp thu được các tinh hoa trong kho tàng văn hóa từ cổ tới kim, từ trong nước tới nước ngoài; nhờ vậy, anh ta mới có được như ngày hôm nay: kiên cường không gì lay chuyển nổi, bất khuất ngay thẳng, vượt qua được mọi trở ngại, trụ vững trước mọi đòn roi, lại luôn cười nói vui vẻ...”

“Tôi xin bổ sung một điểm nữa,” thầy dạy khí công nói. “Sở dĩ Đường Nguyên Bảo có thể có được sức chịu đựng hơn người và khả năng cơ hồ có thể vượt qua mọi khó khăn, không thể không kể đến vai trò của khí công. Lần đầu tiên tôi gặp Đường Nguyên Bảo, anh ta luôn ốm đau bệnh tật, tựa như tờ giấy, gió thổi là rách. Nhờ tôi vất vả trị liệu và truyền khí công cho anh ta, anh ta rất nhanh chóng biến thành một người hoàn toàn khác. Mặt mũi hồng hào, di nhanh như bay, không ăn không uống mà vẫn béo tốt, không phơi sương nắng mà vẫn đen giòn...”

“Đó là anh ta về sau này,” Triệu Hàng Vũ vừa cười vừa ngắt lời thầy dạy khí công. “Trước thời điểm đó, chúng tôi đã sớm uốn nắn anh ta không biết bao nhiêu lần rồi”.

“Theo tôi thấy,” vị tiểu thân sĩ vẫn luôn ngồi một

bên lắng nghe nói xen vào, “các anh bàn luận hồi lâu, chủ yếu vẫn là bàn tới phương diện tố chất thể lực của anh ta. Đương nhiên anh ta rất khỏe mạnh, dù là khả năng nhìn nhin hơn người, hay đứng vững trước mọi đòn roi, về điểm này thì tôi đồng ý. Nhưng tôi cảm thấy điều làm cho Đường Nguyên Bảo trở thành đáng quý, thành hiếm có, và đáng để cho tất cả chúng ta hôm nay phải cùng ngồi tại đây nghiên cứu về anh ta, chủ yếu là do khí chất của anh ta, cái tinh thần trung hậu, chân thật, ngoan ngoãn vâng lời như con bê con - điều này ở vào thời điểm bây giờ thực là hiếm thấy, có thể nói là không tìm ra được người thứ hai, tôi nói thế không hề phóng đại để dọa nạt các vị đâu.”

Vị tiểu thân sĩ rút ra một điều thuốc, châm lửa: “Cho nên tôi mới nghĩ, nhờ đâu mà anh ta được như thế này? Làm theo sự sai bảo của người khác, không hề có nửa lời oán thán, một chút tự tôn cũng chẳng hề có!”

“Đó là đại công vô tư, vì việc công mà quên đi cái riêng tư!” Cô gái dẫn chương trình nói.

Vị tiểu thân sĩ liếc cô ta một cái, rít một hơi thuốc: “Chỉ sợ không phải hoàn toàn như vậy, nói như vậy quá đơn giản. Tôi không tiếp xúc nhiều với Nguyên Bảo, cũng chỉ gặp mặt có một lần, tôi phát hiện cậu bé nghe lời người khác nói rất chăm chú, vô cùng khiêm tốn, thậm chí còn có đôi chút thẹn thùng. Tôi cho rằng đây là nguyên nhân vô cùng then chốt. Không từ chối cái gì, chỉ cần là những thứ có lợi cho anh ta thì anh ta sẽ tiếp thu hết thảy, không hề

giống như một số thanh niên kén chọn ăn uống, kén chọn ăn uống thì làm gì có đầy đủ chất dinh dưỡng? Chỉ có đứng trên vai người khổng lồ mới có thể nhìn xa trông rộng. Nói Đường Nguyên Bảo thông minh thì chính là thông minh tại điểm này, anh ta đã ung dung đứng trên vai đám người chúng ta vậy.”

“Tôi không làm vậy,” Nguyên Bảo nước mắt nước mũi rùng rùng nói với viên cảnh sát thẩm vấn. “Tôi yêu đất nước của chúng ta, tôi biết, đất nước của chúng ta cũng không dễ dàng gì, trong mơ tôi cũng vì sự tiến bộ của đất nước chúng ta mà cười tỉnh giấc. Tôi yêu còn không hết thì sao lại nỡ phá hủy cơ chứ? Nếu như tôi thù ghét đất nước của chúng ta thì tôi sẽ chẳng hé răng nửa lời mà sẽ ngấm ngầm hủy hoại nền móng nước nhà từ lâu rồi.”

“Anh không cần nói những lời hoa mỹ, chúng tôi chỉ xem hành động chứ không nghe lời nói, lời nói hay ho thì để làm gì?”

“Tôi có hành động gì đâu? Chẳng qua tôi chỉ đứng sau cửa sổ hô mấy câu, nội dung cũng đâu có gì là phản động đâu?”

“Đừng nghĩ chúng tôi là lũ ngốc, không hiểu được ý tứ trong lời nói của anh. Anh giở thói khôn vặt nhảm chỗ rồi.”

“Tôi nói sự thực mà, anh không biết không khí lúc đó sao? Quần chúng la hét ầm ĩ, đầu tôi cũng phát sốt lên,

mấy câu đó cũng chỉ là làm vừa lòng quần chúng thì thuận miệng nói ra thôi.”

“Làm vừa lòng dân chúng? Đừng có lấy quần chúng ra làm bìa đỡ đạn, tôi thấy là con người anh hiểm ác khôn lường. Anh nói xem anh bảo dân chúng mang theo súng ra đường làm gì? Lại còn hát *Quốc tế ca* nữa, anh định thị uy với ai? Nói anh là kích động phản loạn chẳng sai chút nào.”

“Thú vị, tôi thấy như thế thú vị, tôi không hề bảo bọn họ mang súng, nhưng khi đến đó thì bọn họ ai nấy đều đã cầm súng theo rồi, có thể là họ nhìn thấy tôi mang theo súng, nên cũng muốn học theo thôi.”

“Nên phải nói anh là thành phần nguy hiểm mới đúng.”

“Tôi mang súng là để làm cảnh, quần chúng mang súng cũng là để làm cảnh mà thôi. Tôi thấy ở đây có thể có sự hiểu nhầm, không nên cho rằng cứ cầm súng là nhằm vào anh. Nên rộng lượng một chút, nói thực, anh không coi quần chúng là người của mình thì quần chúng sao coi anh là người phía bọn họ được.”

“Tôi xin anh đừng có lôi quần chúng ra nữa, vấn đề của anh thì chỉ xoay quanh mình cá nhân anh thôi. Đừng lúc nào cũng bày trò anh là người phát ngôn cho quần chúng nữa. Quần chúng thực sự nghĩ gì anh hiểu rõ thế - Anh thì là cái thá gì chứ?”

“Trời ơi! Anh không thể tách một mình tôi ra khỏi quần chúng, một mình đơn độc đối đầu với cả đất nước, vậy thì tôi sẽ chết không có chỗ chôn rồi!”

“Sợ rồi hả? Tay anh run lấy bầy rồi sao? Sớm biết có ngày hôm nay, sao lại còn làm như thế? Lúc anh vênh vang đắc ý, nói năng bừa bãi giống như một kẻ thống trị tất cả thì anh đâu có nghĩ tới hậu quả của những việc làm đó?”

“Tôi cho rằng việc tạo nên một Đường Nguyên Bảo không phải là ngẫu nhiên mà được,” nữ đạo diễn mặc áo khoác gió nói. “Tôi không đồng ý với cách nói của anh bạn nhỏ lúc này. Đường Nguyên Bảo không phải là duy nhất, mà sẽ có một lớp thanh niên như Đường Nguyên Bảo. Bọn họ trưởng thành lên không nhờ vào một con người cụ thể nào, mà là nhờ vào sách! Tất cả những sách vở ghi chép lại tư tưởng, hành vi, ngôn luận của hết thầy tinh hoa nhân loại từ trong lịch sử tới nay đã tạo nên bọn họ. Sách khiến cho bọn họ vừa có lòng can đảm vừa có tri thức, học tập tám gương đã có, đạt được mục tiêu đã đề ra. Tôi nhìn thấy bóng dáng của những võ sĩ giác đấu thời La Mã cổ đại và Chúa Cứu thế ở con người Đường Nguyên Bảo. Mấy ngày trước, trong bản tin của Đài truyền hình trung ương có nêu ra một vấn đề: có thể đồng loạt tạo nên những thanh niên như Đường Nguyên Bảo hay không? Đương nhiên đây không phải là nguyên văn. Tôi cho rằng có thể được, thế nhưng muốn đồng loạt tạo ra những thanh niên như Đường Nguyên Bảo thì trước hết phải xuất bản hàng loạt sách vở. Sách, chính là người bạn của loài người. Nếu

như không có sách, cho đến giờ này chúng ta vẫn còn mò mẫm trong đêm tối...”

“Tôi không đồng ý đánh giá Đường Nguyên Bảo cao như thế,” cô giáo dạy ba lê rất phần nộ nói. “Tôi không biết tại sao tổng hội lại đi bồi dưỡng một con người như thế, lại còn đưa anh ta lên địa vị cao như vậy để mà tuyên truyền. Tôi chỉ tiếp xúc với Đường Nguyên Bảo có một lần thôi, tôi phát hiện ra con người này vô cùng tồi tệ, rất gian manh trí trá. Bề ngoài thì thật thà trung hậu, mà bên trong thì hiểm ác, không hề có liêm sỉ, bề ngoài thơn thớt nói cười, mà trong nham hiểm giết người không dao, lại thêm thói lấu cá. So với những thanh niên quyết chí tự cường, tự tôn tự trọng mà nói, nhân cách con người anh ta quả thực rất thấp kém, dung tục, tôi không thể tin tưởng và có thiện cảm với một con người mất hết lòng tự trọng, tự mình coi mình không đáng là người như anh ta. Nếu con người này trở thành tấm gương cho thanh niên thời đại chúng ta, thì tôi cho rằng tương lai của đất nước chúng ta thật đáng lo ngại. Tôi cho rằng tác giả tạo ra Đường Nguyên Bảo không hề nghiêm túc, từ Đường Nguyên Bảo có thể thấy được sở thích thấp kém và tâm lý muốn thu hút sự chú ý của tác giả, chúng ta tạm thời không nói tới người đó có thể còn có ý đồ khác. Không hề đáng cười một chút nào, họ đã lấy sự ghê rợn làm thú vui. Nói không khách khí, đó chính là vết nhơ, là sự sỉ nhục đối với thanh niên Trung Quốc thời đại chúng ta. Tôi muốn hỏi tác giả, ở con người của Đường Nguyên Bảo có

bao nhiêu phần trăm là sự thực? Rất nhiều tấm gương thanh niên ưu tú chịu thương chịu khó, chăm chỉ cần cù của các ngành các nghề thì không mô tả, lại đi chú ý tới một kẻ khiến cho người ta phải căm ghét như thế, vậy có xứng đáng với thời đại này của chúng ta hay không? Trách nhiệm và sứ mệnh của tác giả để ở đâu? Tác giả định lôi kéo tầng lớp thanh niên của chúng ta đi về đâu?"

"Tôi xin góp lời," Bạch Độ nói. "Tôi xin trả lời câu hỏi mà nữ đồng chí này đã nêu ra. Đầu tiên, chúng tôi sáng tạo, bồi dưỡng nên Đường Nguyên Bảo là vì một mục đích trực tiếp và đơn giản, đó là đem lại vinh quang cho đất nước, đạt giải quán quân trong giải thi đấu tự do Trung Quốc mở rộng, giương cao lá cờ đỏ năm sao. Thứ đến, chúng tôi đặt ra các cách thức tập luyện và các phương án tùy theo điều kiện cá nhân của Đường Nguyên Bảo, cũng không hề nghĩ tới tính áp dụng rộng rãi cho thanh niên toàn quốc, lại càng không hề có ý muốn cho thanh niên toàn quốc lũ lượt noi theo. Trên thực tế, Đường Nguyên Bảo là Đường Nguyên Bảo, chẳng ai học theo được anh ta cả. Chúng tôi cũng không muốn đem anh ta ra làm trò cười để thu hút sự chú ý làm gì, lại càng không hề muốn lợi dụng anh ta để hủ hóa, làm nhục phần đông thanh niên. Dương nhiên, việc bồi dưỡng Đường Nguyên Bảo cũng không hề có tiền lệ để mà tuân theo, trong quá trình mò mẫm chúng tôi không tránh khỏi vấp ngã thất bại, gà phượng ở chung, vượt qua quãng đường vòng, có chỗ chúng tôi cũng không nắm chắc được, chùng mực

chưa thỏa đáng, đây là bài học mà chúng tôi cần phải tiếp thu. Còn về Đường Nguyên Bảo rốt cuộc có chân thật hay không như lời đồng chí nói, điều này tôi cũng khó nói, mỗi con người đều có mặt nạ nhân cách của riêng mình. Chúng ta có thể không thích nhau, nhưng nên học hỏi lẫn nhau. Ví dụ như tôi không thích cô, tôi cũng không thể nói sự tồn tại của cô là sự hủ hóa và nhục mạ đối với phụ nữ.”

“Chúng ta thảo luận gay gắt quá!” Cô gái dẫn chương trình nói. “Quan điểm của mọi người hoàn toàn khác nhau. Tôi nghĩ, tiếp đây hay là như thế này, trước tiên tạm thời không vội đánh giá Đường Nguyên Bảo, mà nên tập trung vào vấn đề: nếu như Đường Nguyên Bảo đại diện cho diện mạo của tầng lớp thanh niên thời đại mới của đất nước chúng ta, vậy thì chúng ta sẽ phải làm thế nào để có càng nhiều Đường Nguyên Bảo xuất hiện ở ạt?”

“Tôi thấy vẫn nên thừa nhận Đường Nguyên Bảo. Tôi không rõ lắm về những biểu hiện riêng tư của anh ta, cũng không biết trong thâm tâm anh ta đang nghĩ gì. Nhưng với những biểu hiện như tinh thần không sợ hãi và sự dũng cảm dám đối mặt với tất cả khó khăn trong buổi biểu diễn báo cáo hôm nọ, tôi cho rằng vẫn rất đáng để người ta phải khâm phục.”

“Có đại diện cho tầng lớp thanh niên thời đại mới hay không tạm thời chưa nói đến, nhưng bản thân con người Đường Nguyên Bảo không đáng để bị chỉ trích. Nói thật lòng, đứng trước anh ta tôi thấy tự hổ thẹn vì mình

không bằng được. Có chôn sống tôi trong đồng vàng tôi cũng chẳng có nổi lòng dũng cảm như anh ta, sống chết vinh nhục tất cả đều bỏ lại một bên, đây cũng là một vài hình bóng mà chúng ta có thể nhìn thấy được ở những tín đồ Cơ đốc và những người Cộng sản thời kỳ đầu.”

“Tôi vẫn cho rằng các anh đã đưa anh ta lên quá cao, đã bị những hành động giả tạo của anh ta mê hoặc. Anh ta làm sao có thể so sánh với nhà cách mạng lão thành thuộc giai cấp vô sản, anh ta càng không phải vì có được lòng tin cao cả mà xông vào nơi nước sôi lửa bỏng quyết chẳng từ nan.”

“Tôi cho rằng có thể gọi Đường Nguyên Báo là người đàn ông số một của Trung Quốc, cho dù khái niệm này không được khoa học lắm. Bất luận anh ta xuất phát với động cơ gì, nhưng hành vi của anh ta đều khiến cho chúng ta hết sức kính nể. Đồng chí vừa rồi có nói anh tự thấy xấu hổ vì không bằng anh ta, tôi cũng thấy tự thấy xấu hổ, trong những người ngồi đây liệu có vị nào có thể làm được như anh ta không? Tôi thấy chúng ta đều là những người hết sức tự tôn. Nếu như Trung Quốc thực sự có được lớp người như Đường Nguyên Báo, vắng đi sự tồn tại của anh, của tôi, tôi nghĩ Trung Quốc sẽ tốt hơn rất nhiều! Còn về làm thế nào để càng nhiều người giống Đường Nguyên Báo xuất hiện ồ ạt thì tôi cũng chưa nghĩ được thấu đáo. Đọc sách có thể làm cho con người ta thông minh lên không? Tôi thấy chưa chắc đã như vậy, tôi thấy chúng ta ngồi đây ai chẳng là một sách? Tôi lại có một cách nghĩ

chưa chín chắn là, nên chẳng viết một tác phẩm trên bản đồ gien, đây là cách đáng tin cậy nhất hữu hiệu nhất, khoa học kỹ thuật hiện đại đã có thể nhân bản những khả năng của con người trên quy mô lớn...”

“Việc này nên thận trọng, nếu làm không tốt thì sẽ nhận hậu quả đời F2 toàn là lũ ngốc.”

“Tôi chỉ xin một điều,” Nguyên Bảo mặt như đưa đám nói với cảnh sát. “Chép tôi vào lũ tội phạm trộm cướp cưỡng dâm đều được, nhưng tôi quyết không chịu làm phạm nhân chính trị.”

“Điện của số 008.”

Triệu Hàng Vũ và bọn Tôn, Lưu đang ngồi ăn cơm, người nào cũng ngồi ngay ngắn, miệng ngậm chặt nhai thức ăn, mặt không chút biểu cảm nghe cô thư ký đứng bên cạnh đọc nội dung bức điện.

“Vì tin tức được phát rộng rãi trong nước nên *tên béo* đã biết được kế hoạch của chúng ta, hẳn cảm thấy tuyệt vọng vì đã trở thành kẻ thù của cả một tỷ con người, vì thế khoảng đêm qua rạng sáng ngày hôm nay hẳn đã ngậm ống hơi ga tự sát, toi mạng thương thay¹, quốc sĩ đã rửa, không kìm nổi nỗi vui mừng hân hoan, nay chờ xin chỉ chỉ

1. Nguyên văn 身亡嗚呼哀哉: xưa dùng trong văn tế, nay dùng chỉ đã chết hoặc qua đời hàm ý mỉa mai, hài hước.

bước tiếp theo, có nên chụp mấy bức ảnh lễ tang để làm thỏa lòng người trong nước hay không? 008.”

“Hắn chết rồi sao?” Lưu Thuận Minh mồm ngậm đầy thức ăn hỏi. “Hắn chết như thế nào? Sao không dám đến độ sức?”

Triệu Hàng Vũ buồn bã không vui, tiếp tục ăn mà chẳng nói một lời nào.

“Tự biết là không địch lại nổi, hiểu chưa?” Tôn Quốc Nhân nói. “Như thế thì càng tốt, coi như mấy cái mặt của các anh được giữ rồi còn gì?”

“Cậu thì hiểu cái gì?” Triệu Hàng Vũ đỡ đầu nhìn lên trên trần nhà. “Có thể diện, nhưng mà lại mất miếng ăn.”

“Thế là sao ạ?”

“Không có đối thủ, thì Tổng hội này của chúng ta sẽ làm gì?”

Tôn, Lưu chợt hiểu ra.

“Điện lại cho 008.” Triệu Hàng Vũ nói từng chữ một. “Tuyệt đối giữ bí mật không được phát tang, không được tiết lộ tin tức cái chết của tên béo ra trong nước, phải cắt đứt mọi liên lạc qua điện thoại, điện báo và thư từ giữa hai nước Trung - Pháp.”

“Làm thế thì giải quyết được vấn đề gì?”

Sau khi cô thư ký đi ra, Tôn Quốc Nhân vội vàng hỏi:

“Dọa chết một người nước ngoài, đây chính là vinh quang chói lọi của người Trung Quốc chúng ta, các báo trong nước còn phải tìm đủ trăm phương ngàn kế tranh cướp nhau để đưa tin cơ mà.”

“Tranh thủ thời gian,” Triệu Hàng Vũ soát một cái đứng phắt dậy, “tranh thủ được ngày nào hay ngày ấy. Các cậu lập tức phát động mọi người, giờ xem tất cả các tạp chí Trung Quốc và tiếng nước ngoài, xem xem tuyển thủ của nước ta lại thất bại trong cuộc thi nào.”

“Nhiều lắm, tìm không hết,” Lưu Thuận Minh nói. “Năm nay chưa hề nghe thấy ở giải đấu nào tuyển thủ Trung Quốc thắng cả, chỉ trừ có giải đấu golf thôi.”

“Tôi cần cái thất bại thảm hại nhất, thua tới mức quần lót cũng chẳng còn mà mặc nữa.”

“Được.”

“Quay lại,” Triệu Hàng Vũ gọi Tôn, Lưu đang quay người chuẩn bị đi. “Đường Nguyên Báo đang ở đâu? Mau sai người giữ anh ta lại, đừng để anh ta chạy lung tung.”

“Chậc, đêm qua anh ta đã bị Cục công an giữ rồi, cũng vì bận quá nên quên không báo cáo với anh.”

“Xem ra chính phủ biết thông tin cũng sớm đấy. Được, có chính phủ phối hợp với chúng ta thì không phải sợ gì cả.”

“Không phải, Cục công an bắt anh ta vì tội kích động phản loạn.”

“Không cần là vì cái gì, dù sao cũng là giúp chúng ta rồi. Bị giam lại ở chỗ chính phủ thì tôi yên tâm rồi, điều kiện nơi giam giữ của bọn họ tốt hơn chúng ta nhiều.”

“Chúng tôi quả thực không tìm thấy giải thi đấu của nam giới,” Lưu Thuận Minh đưa cho Triệu Hàng Vũ một

chồng báo lớn nói. “Đến tư cách thi đấu của nam cũng bị hủy bỏ ạ.”

Triệu Hàng Vũ chau mày nhăn nhó suy nghĩ, đột nhiên, ngược lên hỏi Lưu Thuận Minh:

“Thế còn giải thi đấu của nữ thì sao?”

CHƯƠNG XVII

“**T**ôi cương quyết không đồng ý hoạn đồng chí Đường Nguyên Báo!” Bạch Độ đứng trước cửa sổ giận dữ quay phắt người lại, nói với bọn Triệu, Tôn, Lưu đang ngồi bên hội nghị bàn tròn bốn người. Mỗi cô run rẩy, cố kiềm chế bản thân:

“Tôi cương quyết không đồng ý hoạn đồng chí Đường Nguyên Báo. Các vị, Bạch mỗ tôi hoành hành trong thiên hạ cũng đã mấy chục năm nay, tôi tự biết mình cũng độc địa tàn nhẫn không kém ai. Nhưng mà việc này, tôi xin lỗi, tôi thấy thật ghê tởm, tôi thấy quá đáng vô cùng.”

“Vậy thì cô có cách gì xoay chuyển tình thế không?” Triệu Hàng Vũ hỏi. “Chúng tôi tất nhiên cũng bắt đắc đi mới phải bàn tới hạ sách này.”

“Tôi không có, bây giờ trong lòng tôi vô cùng hỗn loạn bối rối, chẳng nghĩ ra nổi cao chiêu gì.”

“Vậy thì cũng không thể giương mắt lên nhìn sự nghiệp mà chúng ta cùng nhau sáng lập ra bị hủy hoại như vậy. Cô nghĩ xem, chúng ta nằm gai nếm mật, đổ mồ

hôi sôi nước mắt mới có được ngày hôm nay, những ngày tháng tốt đẹp vừa bắt đầu thì....”

“Muốn phấn đấu thì phải có hy sinh, chúng ta không thể mềm yếu như đàn bà được. Đây không phải là nhằm vào một cá nhân ai cả. Nếu cần thiết, tôi nghĩ mỗi người trong chúng ta ngồi đây sẽ không chút do dự mà cống hiến những thứ quý giá nhất của mình - chúng ta đã cống hiến thể diện liêm sỉ của chúng ta rồi đấy thôi.”

“Hãy thử nghĩ cho Nguyên Bảo mà xem, anh ta vẫn còn trẻ, chưa dùng bao giờ đã bị vĩnh viễn mất đi, điều này sẽ gây nên một vết thương lòng vô cùng đau đớn cho anh ta. Vết thương ấy sẽ vĩnh viễn rỉ máu - anh ta phải có quyền giữ thân thể của mình toàn vẹn chứ.”

“Từ ngày chúng ta chọn trúng Nguyên Bảo, tất cả mọi thứ trên người anh ta đều đã thuộc về chúng ta rồi. Anh ta chính là thể diện của toàn quốc. Để cho thể diện này được hoàn chỉnh thì các phương diện khác của anh ta phải chịu khiếm khuyết, đây là quy luật khách quan e rằng không thể dùng ý chí của con người mà có thể lay chuyển được, sự lựa chọn đau khổ này e rằng sớm muộn cũng phải thi hành mà thôi.”

“Anh đã từng nói, bây giờ anh ta là thể diện sống duy nhất còn được lành lặn của đất nước ta hiện nay mà.”

“Anh ta vẫn là như thế, chúng ta không cần anh ta phải tàn phế, trừ phi cô cho rằng bản thân phụ nữ vốn là tàn tật.”

“Điều này cũng không có gì mất mặt cả, anh ta cũng

không vì thế mà trở thành một con quái vật. Hàng ngàn hàng vạn phụ nữ dù không có cái đó, nhưng chẳng ai oán hận cả, cho dù đôi lúc cũng có chút tiếc nuối thì họ vẫn tràn đầy niềm tin sống như một người bình thường.”

“Thậm chí lại nhẹ nhàng hơn, so với người bình thường lại có cả một thế giới riêng tươi đẹp.”

“Có thứ mất, tất có cái được.”

“Cái mà những người cộng sản mất đi chỉ là xiềng xích, nhưng cái thu về lại là cả thế giới.”

“Về lý lẽ thì tôi biết là như thế, nhưng về tình cảm thì vẫn không chịu đựng nổi. Anh có chắc chắn sau khi hoạn Nguyên Bảo sẽ không bị biến thái, vẫn có thể giữ được sức mạnh và lòng dũng cảm không?”

“Hãy thử đi mà, không thử thì làm sao biết được? Dù sao tình hình cũng không thể xấu hơn được nữa, nếu như chúng ta không có được một nữ chiến binh Amazon⁽¹⁾ mà lại có phải một tên nửa vảy nửa quần thì chúng ta cũng đành cuốn cờ im trống, giải tán Tổng hội, ngày sau tỉnh tiếp, trở lại cầm quyền.”

“Lá cờ lớn là Nguyên Bảo không thể bị gãy, cô chẳng những phải rẽ theo hướng này, mà còn cần đích thân đi làm công tác tư tưởng cho Nguyên Bảo, khiến cho anh ta vui vẻ mà chấp nhận quyết định của tổ chức. Nếu không chúng tôi chỉ còn cách khai trừ cô ra khỏi Đoàn chủ nhiệm Tổng hội.”

1. Chiến binh Amazon: một bộ lạc không có đàn ông, chỉ có các nữ binh thiện chiến trong thần thoại Hy Lạp.

“Đấy là quyết định của tổ chức sao?”

“Đúng vậy, Đoàn chủ nhiệm Tổng hội đã nhất trí thông qua, và chỉ định ba chúng tôi tìm cô nói chuyện.”

“Đã là quyết định của tổ chức, vậy thì tôi chấp hành, nhưng xin bảo lưu ý kiến của cá nhân tôi.”

“Cho phép bảo lưu, nhưng quyết định của tổ chức phải được quán triệt chấp hành, không được bớt xén gì hết.”

“Tôi vẫn còn có một thỉnh cầu cuối cùng, nếu như một khi việc Nguyên Bảo thay đổi giới tính thất bại, tôi khẩn cầu tổ chức sẽ không tính toán để tô vẽ Nguyên Bảo thành tráng sĩ thêm lần nữa.”

“Cô nghĩ chúng tôi đề tiện quá rồi đấy. Nói thực lòng, lúc quyết định, chúng tôi cũng rất không đành lòng, rất nhiều đồng chí đã rơi nước mắt, cảm thấy không phải với Nguyên Bảo.”

“Mấy người chúng ta à, cũng đều là khẩu xà tâm phật mà thôi, nếu như không phải là đứng ở cương vị này, tình cảm phải tuân theo yêu cầu, phải nghĩ tới lợi ích của toàn cục, thì sao có thể mặt người dạ thú như vậy đây?”

“Tiểu Bạch à,” Triệu Hàng Vũ khoát tay lên vai Bạch Độ dẫn cô cùng đi đi lại lại trong phòng. “Phải tính toán kỹ lưỡng những khó khăn nặng nề của nhiệm vụ. Việc này nói thì dễ mà làm thì khó, cũng phải, đem người ta ra hoạn ai mà không bức mình, chỉ trừ thái giám thôi. Nên lấy lý mà hiểu, lấy tình mà làm, giảng rõ đạo lý phụ nữ cũng là người, về điểm này, cô là phụ nữ, cô có lợi thế, nên tận

dụng. Phương pháp là do con người nghĩ ra, đến hoàng đế chúng ta còn cải tạo được, Đường Nguyên Bảo chẳng nhẽ cứng đầu hơn cả hoàng đế sao?”

Cánh cửa sắt của phòng giam mở đánh “kẹt” một tiếng, một viên cảnh sát đứng trong vệt nắng rọi từ ngoài cửa sổ, hướng vào căn phòng giam tối tăm gọi:

“Đường Nguyên Bảo ra đây, mang theo hành lý.”

Trong phòng khách của trại giam, cán bộ cảnh sát đang nói chuyện với Bạch Độ một cách nghiêm túc:

“Tôi chấp nhận sự giải thích của cô. Nhưng tôi phải cảnh cáo các vị rằng, các vị chỉ là một tổ chức xã hội, tất cả hoạt động, ngôn luận đều không được vượt qua phạm vi xã hội, không được phép lẫn lộn với công tác của chính phủ, càng không được phép tạo cho dân chúng cảm giác lầm lẫn các vị nghiêm nhiên trở thành một chính phủ lâm thời.”

“Nhất định là như vậy rồi.”

“Hành động thì không được hung hăng càn rỡ, nói năng thì không được bừa bãi cầu thả như vậy. Làm việc gì cứ thành thực mà làm. Tổ chức thi đấu thì nói là tổ chức thi đấu, bồi dưỡng tuyển thủ thì nói là bồi dưỡng tuyển thủ, cần phải khai thác hơn nữa những nội hàm và hoàn cảnh khó khăn của con người ta, chứ không nên nói một đằng làm một nẻo, lạc đề quá xa. Có những vấn đề xã hội các vị nêu ra các vị đã giải quyết nổi chưa? Đối với những

vấn nạn của xã hội, chỉ đứng một chỗ mà nói phét, cười cợt thì có tác dụng gì?”

“Vâng ạ, chúng tôi nhất định sẽ chú ý, tự mình chỉ lo những việc của mình.”

“Tôi cũng không bảo các vị chỉ lo việc của mình mà không lo việc của người khác. Việc của người khác có thể lo, nhưng thái độ thì nhất định phải đứng đắn, nhất định phải có thiện ý. Có trách nhiệm đối với xã hội là việc tốt, nhưng phát triển tới mức quá quắt, gay gắt, thậm chí tới mức phi báng và ám chỉ một cách độc địa thì không tốt chút nào cả.”

“Tôi nhất định sẽ nhắc bọn họ phải chú ý.”

“Cái gì mà nhắc bọn họ chú ý? Tôi bảo cô chú ý, bây giờ tôi đang nhìn vào cô.”

“Tôi sẽ chú ý.”

“Chỉ nói đảm bảo suông không đủ, tôi sẽ phải xem hành động của cô. Tôi quá hiểu mấy người các cô, bọn cô đều là ra vẻ phục tùng, nhưng thực ra thì ngầm ngầm chống đối.”

“Đâu phải như vậy, nhất định là chúng tôi sẽ một lòng một dạ nghe theo. Đến lúc chúng tôi tổ chức trận thi đấu với người nước ngoài sẽ gửi ông hai tám vé, mời ông tới tận nơi chỉ đạo.”

“Tôi chưa chắc đã đi. Tôi chẳng hứng thú gì việc đấu võ với người nước ngoài, việc trong nước đã đủ làm tôi bận bù đầu rồi. Yêu nước thì phải yêu như vậy, thi đấu thắng thua với người nước ngoài thì dù giành thắng lợi cũng chẳng có ý nghĩa gì ghê gớm, giúp đỡ chính phủ đưa

cả nước tiến lên mới là con đường chính đáng.”

Viên cán bộ cảnh sát đứng dậy, bắt tay chào tạm biệt Bạch Độ, tiễn cô ta ra cửa: “Lần này tôi bỏ qua cho các vị. Lần sau mà Đường Nguyên Báo lại làm những việc như thế này, tôi nhất định sẽ truy cứu tới cùng trách nhiệm của cô. Ai bảo cô là tác giả tạo ra anh ta.”

“Tôi nhất định sẽ chú ý không để anh ta có cơ hội nói xằng nói bậy nữa đâu.”

“Phải nghiêm túc giáo dục thêm nữa, hạn chế sử dụng.”

Nguyên Báo lẻ loi đứng ngơ ngẩn trước cổng trại giam.

Bạch Độ khoác túi ra khỏi phòng khách trại giam, rào bước đi tới. Nguyên Báo thấy Bạch Độ thì nhoen cười.

“Còn cười nữa à?” Bạch Độ nói. “Tôi vì anh mà bị người ta dạy dỗ không biết bao nhiêu? Về sau phải chú ý, đừng có vì vui vẻ một lúc mà không tính tới khi gặp vận đen, tôi cũng bị vạ lây này... Đi thôi.”

Bạch Độ vừa dẫn Nguyên Báo ra khỏi cổng trại giam, một đám phóng viên và những người hiếu kỳ đã vây quanh họ.

Nắng chiếu chói chang trên đường, người xe qua lại vô cùng náo nhiệt. Nguyên Báo bị nắng rọi hoa cả mắt lên, đôi mắt mở to đờ đẫn, mặt xị ra, anh ta được Bạch Độ che chắn rẽ đám đông đi ra.

“Anh có thấy ăn năn hối hận vì những gì đã làm không?”

“Nếu như có cơ hội, anh có làm những việc như thế nữa không?”

“Có phải anh cho rằng anh đã bị đối xử không công bằng? Nhà cầm quyền đã cố tình bóp méo ý tứ của anh phải không?”

Đám phóng viên nhao nhao hỏi. Nguyên Báo chẳng nói lấy một lời. Bạch Độ luôn miệng trả lời: “Không thể tiết lộ thông tin gì cả.”

Ánh nắng ấm áp, trong phòng bày biện đồ đạc rất thoải mái tiện lợi, Nguyên Báo bên chiếc bàn trải tấm khăn trắng lộng lẫy ngồi ăn cơm. Không gian vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bát đĩa khê va vào nhau “lách cách”.

Thức ăn rất thịnh soạn, màu sắc mùi vị vô cùng hấp dẫn.

Nguyên Báo khuôn mặt vô cảm ngồi ăn, ăn và ăn, anh ta khóc, hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Bạch Độ ngồi đối diện với anh, tay thì má nhìn anh ta, bất động, cũng không nói gì.

Nguyên Báo mau chóng lau nước mắt, lại tiếp tục ăn, cũng chẳng ngẩng đầu nhìn Bạch Độ lấy một lần.

Nguyên Báo ăn được một lúc, buông bát đĩa xuống, ngược mắt nhìn Bạch Độ, lạnh lùng nói:

“Tôi ăn xong rồi.”

Bạch Độ hơi cử động, gật gật đầu: “Ăn xong rồi.”

“Tiếp theo phải làm gì?” Nguyên Báo kéo chiếc khăn ăn buộc ở ngực ra, vứt nó xuống đất, đứng dậy, đến bên

một chiếc bàn rút một điều thuốc, cố sức đánh vài que diêm mới châm được thuốc hút, ngẩng lên hắt hàm hơi.

“Không làm gì hết, không có việc gì cả.” Bạch Độ cup mắt xuống, tay nghịch nghịch cái nĩa trên bàn, xoay tròn cái nĩa, nói: “Anh muốn làm gì thì có thể làm cái đó.”

“Không thể, làm gì có chuyện không làm gì cả?” Nguyên Bảo nhả ra một chùm khói, nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Tôi muốn làm gì cơ? Tôi thì có thể làm gì đây? Tôi chẳng muốn làm gì cả - các cô muốn làm gì?”

“Chúng tôi cũng không muốn làm gì cả,” Bạch Độ nói. “Anh được tự do, giao ước hủy bỏ, từ giờ trở đi anh thích đi đâu thì đi đấy, muốn làm việc gì thì làm việc đấy, tất cả đều theo ý của anh.”

Nguyên Bảo nhìn Bạch Độ hồi lâu, điều thuốc trong tay cháy dần, tàn bay lả tả xuống đất.

Anh quay lại bàn ăn, ngồi lại chỗ cũ, gí điều thuốc vào gạt tàn, bình tĩnh nói:

“Tôi chẳng có nơi nào để mà đi.”

“Tại sao cô lại dám nói như thế với Nguyên Bảo? Ai cho cô quyền nói vậy?” Triệu Hàng Vũ đập bàn, quát tháo Bạch Độ đang đứng trước mặt ông ta. “Cô rành rành là đồ phản bội.”

“Tôi cho rằng cô ấy đã đánh mất lập trường của một nhân viên làm việc cho Tổng hội rồi,” Lưu Thuận Minh đứng bên cạnh nói.

“Khai trừ, lập tức khai trừ tư cách hội viên của cô

ta!” Triệu Hàng Vũ hết hơi hết sức gào lên với tất cả các thành viên của Đoàn chủ nhiệm Tổng hội ngồi quanh bàn hội nghị. “Có ai phản đối không? Không có - nhất trí thông qua.”

“Cũng tốt,” Bạch Độ bình tĩnh nói. “Thế này đỡ cho tôi những thủ tục phiền phức khi xin ra khỏi hội.”

“Cô rút ngay đi cho tôi nhờ, tôi không muốn thấy mặt cô nữa, trăm năm nữa cũng chẳng muốn gặp lại cô.”

“Sau trăm năm tôi cũng chẳng muốn gặp lại anh, dẫu tôi có hóa ra tro thì cũng không muốn rải trên cùng một mảnh đất với anh!”

Bạch Độ xoay người rời khỏi phòng họp.

Triệu Hàng Vũ ngoác mồm ra chửi: “Con đi thôi, cô có hóa thành tro thì tôi vẫn nhớ cái mặt cô!”

Ông ta ủ dột ngồi xuống, tay bưng lấy mặt bi phẫn nói: “Sao tôi lại mù quáng như thế, chẳng hề phát hiện con rắn độc xinh đẹp từ trước tới giờ vẫn luôn ngủ bên cạnh chúng ta. Cô ta đã phụ sự tin cậy của tôi, lòng tôi giờ lạnh lẽo, về sau còn dám tin ai đây...”

“Chủ nhiệm Triệu, anh đừng đau buồn quá.” Lưu Thuận Minh nói thận trọng từng li từng tí. “Cô ta đi rồi vẫn còn chúng tôi cơ mà.”

“Để chủ nhiệm Triệu nghỉ ngơi một chút, anh ấy phải chịu cú sốc lớn quá.” Tôn Quốc Nhân dìu Triệu Hàng Vũ rời bàn họp, nằm xuống một chiếc ghế sofa dài bên cạnh, gọi một cô gái tới, để ông Triệu gối đầu lên đùi cô ta, bảo cầm lấy quạt khe khẽ phe phẩy.

“Chúng ta tiếp tục họp,” Tôn Quốc Nhân ngồi vào vị trí của Triệu Hàng Vũ, “tiếp tục bàn về vấn đề Đường Nguyên Bảo - cuộc họp tạm thời do tôi chủ trì.”

“Tôi đề nghị,” Lưu Thuận Minh nói, “Bạch Độ đi rồi, việc của Đường Nguyên Bảo vẫn phải tiếp tục làm, hơn nữa phải giao cho một người có khả năng, đáng tin cậy mới có thể cứu vãn được những tổn thất và ảnh hưởng xấu do Bạch Độ gây nên. Đây là một trách nhiệm vô cùng nặng nề, người được chọn vô cùng quan trọng. Tôi cho rằng trừ anh Tôn Quốc Nhân ra không có ai có thể đảm nhận được trách nhiệm này.”

“Không, không, không,” Tôn Quốc Nhân vội vàng nói, “tôi không làm, không làm được đâu.”

“Anh đừng khiêm tốn quá.”

“Không phải tôi khiêm tốn, tôi còn có công việc phải làm ở ngõ Đàn Tử, làm gì có thời gian mà lo cho anh ta. Tôi đề nghị chọn người giỏi giang miễn cán hơn tôi là anh Lưu Thuận Minh thay thế công việc của Bạch Độ. Anh ấy có thể làm việc như tôi, lại đã từng trông nom Đường Nguyên Bảo, lại có kinh nghiệm phong phú về đấu địch, tìm một người lạ bắt tay làm lại tất cả từ đầu chỉ bằng tìm một đồng chí đã quen thuộc với Nguyên Bảo.”

“Không, không, tôi không làm được, công việc lần trước tôi làm không tốt mà...”

“...Có ai phản đối không? Không có, nhất trí thông qua.”

CHƯƠNG XVIII

“**N**guyên Báo, thu dọn đi, anh phải chuyển nhà rồi,”
Lưu Thuận Minh nói với Đường Nguyên Báo.

“Chuyển đi đâu? Ở đây không phải rất tốt sao?”
Nguyên Báo uể oải nhôm dậy trên giường, thu dọn hành lý.

“Thay đổi môi trường,” Lưu Thuận Minh nói. “Cậu cần một môi trường mới, phải giúp cậu cải tạo tốt hơn nữa.”

“....”

“Cậu sẽ ném trải thử một cuộc sống kỳ diệu vô cùng. Cậu sẽ thích cho mà xem.”

Lưu Thuận Minh giúp Nguyên Báo mang hành lý xuống tầng. Một chiếc xe ô tô đậu ngoài cửa, Lưu Thuận Minh và Nguyên Báo rẽ sang hai bên ngồi lên xe, ô tô bắt đầu lăn bánh.

Khuôn viên của một trường đại học, các nhóm học sinh đang túm năm tụm ba vừa đi vừa tán chuyện, cười cười nói nói. Nhìn thấy ô tô chạy qua, tất cả đều dừng lại nhìn vào trong xe.

Chiếc ô tô dừng lại trước một dãy nhà ký túc xá, trên ban công hành lang treo đầy đồ lót và những vật dụng hàng ngày muôn hình muôn vẻ của con gái, từng tốp nữ sinh cúi xuống nhìn Nguyên Bảo vừa bước khỏi xe, không ngớt xì xào bình luận, tò mò sẫm soi anh ta, thỉnh thoảng lại rộ lên những trận cười giòn tan.

“Đi thôi, đi lên đi!” Lưu Thuận Minh cấp lẩy chần chiếu của Nguyên Bảo quay lại nói, rồi dẫn anh ta bước lên cầu thang.

Trên cầu thang, khi bọn họ nghiêng vai lách qua mỗi nữ sinh hoặc đang bung chấu hoặc cầm một quyển sách đều ngẩng ra một lúc, quay đầu lại nhìn bọn họ một cách nghi hoặc.

Bọn họ leo lên tầng cao nhất, rẽ sang một bên.

Ở mỗi cửa phòng mà hành lang chạy qua đều có một đám nữ sinh đứng túm tụm, mỉm cười nhìn bọn họ. Một nhóm bốn nữ sinh ăn mặc trang nhã, xinh đẹp vô cùng đứng chính tề trước cửa phòng ở giữa hành lang ký túc xá nhìn Nguyên Bảo với ánh mắt triu mến.

“Đây chính là nơi ở mới của anh,” Lưu Thuận Minh dừng lại trước mặt bốn nữ sinh, quay sang nói với Nguyên Bảo. “Bọn họ đều là cô giáo mới của anh, sẽ sống chung với anh. Làm quen một chút nhé.”

Lưu Thuận Minh giới thiệu bốn cô gái với Nguyên Bảo: “Đây là cô giáo Châu, cô giáo Ngô, cô giáo Trịnh, cô giáo Vương.”

Nguyên Bảo bắt tay bốn cô gái: “Tôi là Đường

Nguyên Báo, chữ Nguyên trong từ nguyên soái, chữ Báo trong từ con báo.”

“Chào mừng cậu,” cô gái đứng cuối hàng nói. “Hy vọng cậu sẽ thích nơi này.”

“Cô giáo Vương là trưởng nhóm,” Lưu Thuận Minh đặc biệt nhấn mạnh. “Về sau anh có gì không rõ hoặc không hiểu thì có thể hỏi cô giáo Vương.”

“Nếu tôi giải thích không được cặn kẽ,” cô giáo Vương nói, “thì cậu có thể hỏi những cô giáo khác.”

“Chỉ cần cậu không khách sáo là được,” ba cô gái đồng thanh nói.

“Tiếp theo cần thông báo một số kỷ luật.” Vào trong phòng. Lưu Thuận Minh nghiêm nghị nói với Nguyên Báo. “Đối với các cô giáo cần phải kính trọng, có thể đoàn kết thành một khối, chứ không được kết đôi kết cặp. Phải biết trân trọng cơ hội học tập tốt như thế này, mỗi cô giáo đều có nhiều phẩm chất tốt, cần phải quan sát cẩn thận, chịu khó để tâm, qua một thời gian tôi sẽ đi kiểm tra xem cậu rút cục đã học hỏi được điều gì.”

“Hãy để chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau, học tập lẫn nhau,” cô giáo Vương nghiêm túc nói.

“Trường học của chúng ta là cơ sở tốt nhất đào tạo nên đội ngũ giáo viên, các học sinh nhất định sẽ rất vui mừng vì đã có được cơ hội thực tập này.”

Trong hội trường nhỏ của trường, chủ nhiệm phòng giáo vụ đang họp với những thành viên cốt cán của đoàn

thể và các cán bộ hội học sinh của toàn trường.

“Các đồng chí Tổng hội tín nhiệm chúng ta, đưa Đường Nguyên Bảo tới đây giao cho chúng ta bồi dưỡng, đó là vinh dự của trường chúng ta. Các bạn học sinh nhất định phải tích cực phối hợp với công tác của Tổng hội, phải quan tâm đến Đường Nguyên Bảo trên mọi phương diện từng ly từng tý một, phải thể hiện sự dạy dỗ và chỉ hướng của chúng ta, từ việc nhỏ nhất tới những việc lớn, đều có ảnh hưởng với Nguyên Bảo. Các bạn học sinh, cải tạo con người là một công việc gian khổ, khó hơn nhiều việc sinh ra một con người. Đường Nguyên Bảo là một con người rất tài hoa, công việc chúng ta phải làm vô cùng nhiều. Tôi đặc biệt nhấn mạnh rằng, những người được tín nhiệm giao công việc này không được lẫn lộn tình cảm cá nhân, các nam sinh không được ghen tỵ, tại sao anh ta có thể ở phòng nữ trong ký túc mà chúng ta thì lại không được? Anh ta ở đó là vì nhiệm vụ. Các nữ sinh cũng không được nghĩ lung tung, việc này có lý do hết sức quang minh chính đại. Các bạn nghĩ như vậy tức là đã chôn vùi đồng chí của Tổng hội, bao nhiêu công sức trước đây của chúng ta sẽ đổ xuống sông xuống bể. Phàm những ai bị phát hiện ra có những manh mối như vậy thì nhất loạt sẽ bị thôi học. Hoặc sẽ bị ghi rõ trong học bạ: Học sinh này không chấp hành theo sự phân công.”

“Các cán bộ cốt cán của các đoàn thể phải làm gương,” vị lãnh đạo trường ngồi bên cạnh nói chen vào.

“Phải coi đây là việc quan trọng, cho điểm cao thấp, cuối cùng điểm số sẽ được tính vào tổng thành tích kỳ thi học kỳ. Đánh giá học sinh ‘ba tốt’ để phát học bổng cũng phải dựa vào điểm số của môn học này. Ai không có điểm cao thì không thể tốt nghiệp, một cá nhân Đường Nguyên Bảo mà dạy dỗ không đạt, thì sao các anh chị có thể ra ngoài xã hội làm thầy giáo cô giáo đây?”

“Cảm ơn sự ủng hộ của toàn thể học sinh,” đại biểu của Tổng hội - Tôn Quốc Nhân đứng dậy bày tỏ sự cảm ơn. “Chúng tôi cũng đã phải suy nghĩ nhiều lần, mới quyết định xin quý trường giúp đỡ chúng tôi. Trước đó, cũng có người giới thiệu một số cơ quan, như nhà máy dệt này, bệnh viện này, đều bị chúng tôi từ chối, bọn họ không tầm thường dung tục thì cũng là môi trường hỗn loạn, đều không phải là môi trường tốt để dạy dỗ, giáo dục.”

“Cậu ngủ ở chiếc giường tầng trên bên cạnh cửa sổ nhé,” cô giáo Vương chỉ cho Nguyên Bảo, giúp anh ta xếp chăn trải đệm. “Như thế này thì chúng tôi làm gì trong phòng cậu đều có thể nhìn thấy được.”

“Được rồi, ngủ đâu mà chả được.”

“Không không, vẫn là ai ngủ chỗ người đấy, không thể ngủ chung ngủ chạ được.”

“Chúng tôi thì không sao cả, chỉ sợ không gánh nổi tội danh hủy hoại cậu thôi,” cô giáo Thẩm nói.

“Tôi không nghĩ ra các cô có thể làm gì để hủy hoại tôi?” Nguyên Bảo ngồi trên giường ngậy mặt ra nói.

Mấy cô gái nhất thời cứng họng, nhìn nhau chẳng thốt được lời nào.

“Mọi người làm sao thế?” Cô giáo Vương vẫn là người già dặn, phá tan sự im lặng vừa cười vừa nói. “Đừng có giữ kẽ làm gì, chớ coi Nguyên Bảo là người ngoài, từ giờ trở đi chúng ta đều là chị em gái một nhà, mọi việc cọ rửa, ăn vặt, tán gẫu ở đây đều như trước.”

Các cô gái lại sôi nổi trở lại, soi gương, giũa móng tay, nói chuyện khiến không khí ồn ào hẳn lên.

Càng tin của trường học, người đông kín kịt, xếp thành một hàng dài trước ô lấy cơm. Nguyên Bảo đứng giữa bốn cô Châu, Ngô, Trịnh, Vương cầm hộp cơm khua khuấy ầm ĩ, hùng dũng đi tới.

“Đừng ăn thịt, cậu sẽ béo đấy,” cô giáo Vương nói với Nguyên Bảo. “Chúng mình đều ăn đậu phụ, mỗi người một phần.”

Nguyên Bảo học theo các cô gái, liếm vào đầu ngón tay đếm không sót mấy tấm phiếu đồ thức ăn béo đưa cho cấp dưỡng; hai tay bung hộp cơm lách ra ngoài, ngó trước ngó sau tìm chỗ ngồi; chen vào ngồi một chỗ trống trong chiếc bàn các cô gái đang ngồi, dẫu môi liếc mắt, gầy gầy chọn thức ăn; lén lén lút lút ghé tai thì thầm, mồm ngậm đầy cơm cười nghiêng ngả, cười xong lại ngồi nghiêm trang nhìn lơ đãng bốn phía, rồi xúc ăn từng thìa cơm một.

Trên phố lớn sầm uất, bốn cô gái và Nguyên Bảo nắm tay nhau tung tăng bước đi, hề nhìn thấy một tủ kính liền dừng lại, chỉ chỉ trỏ trỏ bình luận các đồ vật bày trong tủ kính, không nỡ rời đi. Rồi nhìn thấy một tủ kính khác, lại dừng lại...

Một cô gái ăn mặc rất thời trang đi ngang qua, năm người liền cùng ngoái đầu lại nhìn rất ngưỡng mộ. Đợi cô gái kia đi xa, cả bọn liền làm ra vẻ rất khách quan, chẳng đáng bận tâm, ghé sát vai nhau vừa đi vừa bàn tán: “Bộ quần áo cô ta mặc chẳng đẹp tí nào.”

Thỉnh thoảng nhìn thấy một thiếu nữ mặc bộ váy đẹp đáng vẻ hiền hòa e lệ, năm người liền vây quanh:

“Này bạn, bộ váy này của bạn mua ở đâu thế?”

Nhìn thấy những chàng trai đang nói chuyện gẫu ở bên đường, năm người liền nghiêm túc, thẳng lưng không nhìn ngang nhìn ngửa đi qua trước mặt họ. Một cô trong nhóm không nhếch mép mà thì thào được với bạn: “Cậu nhìn anh chàng bên trái kia.”

Năm người đi quá một đoạn mới từng người một quay lại, liếc nhanh một cái, rồi vui vẻ bước:

“Thế nào? Chẳng đẹp trai tẹo nào.”

“Cái quần bò hần ta mặc trông y như khoác lên cái cẳng gà ý.”

Trong trung tâm thương mại, mấy cô gái đứng trước tủ kính bày những đồ trang sức quý giá ánh sáng rực rỡ lóng lánh, yên lặng ngắm môi, hăm hực nhìn kỹ từng thứ

mặt, mặt bùng đỏ, mái tóc rối bời, ánh mắt long lanh, quay lưng một cách khó khăn, loạng choạng bước đi, vừa kiên quyết lại vừa tiếc nuối, ai nấy trên mặt đều lộ vẻ trầm tư.

Đứng trước các quầy hàng quần áo, giày dép giảm giá, các cô đã lấy lại tự tin. Điên cuồng chen vào trong, khăn giọng hò hét, lôi kéo, chẳng thèm hỏi giá đã một tay trao tiền một tay nhận hàng. Rồi các cô lại chen chúc ra ngoài một cách điên cuồng giống như trước, vừa ra khỏi đám đông lập tức rũ quần áo ra, lấy cầm giữ lại, uớ lên người thử, cũng chẳng để tâm đến đám người phía sau lưng đang xô đẩy ùn qua ùn lại, có khi mừng thầm, có khi thất vọng, có khi tự an ủi bản thân, có khi lại chẳng có ý kiến gì.

“Các cô gái, đừng chỉ chăm chăm mua đồ rẻ cho chúng ta đấy nhé,” cô Vương đang mừng thầm đột nhiên nghĩ tới Nguyên Bảo. “Học sinh đâu mất rồi?”

Các cô gái ngẩng lên tìm Nguyên Bảo, phát hiện Nguyên Bảo đứng một mình ở một góc xa, lộ rõ vẻ hoang mang chán chường, bó tay hết cách giữa dòng người đông đúc.

Tinh thần trách nhiệm lại ùa trở về với các cô gái, các cô rẽ ngược dòng người một cách dễ dàng như không, chạy đến vây quanh Nguyên Bảo. Trách móc anh ta:

“Sao cậu không đi cùng chúng tôi?”

“Thực tình tôi đã cố hết sức rồi,” Nguyên Bảo nói.

“Tôi chẳng biết làm cách nào để giống được như các cô, đi

mua sắm thực sự là một loại kỹ thuật phức tạp không phải cứ học là làm được.”

“Cậu thấy làm con gái không dễ phải không?”

“Không dễ tẹo nào, làm thẳng hề trong gánh xiếc cũng chẳng khó đến thế.”

“Đừng đừng, cậu đừng có nản lòng. Cậu thấy khó vì cậu chỉ cảm nhận được sự vất vả mà chưa hề nếm trải sự sung sướng hạnh phúc khi làm con gái. Khi cậu mua được mấy bộ quần áo đẹp mà mình thích, ăn mặc tươm tất, dạo trên những con phố lớn, trong lòng cậu tự nhiên sẽ trào dâng một niềm tự hào, niềm vui ấy là vô bờ bến.”

Cô Vương quay lại cùng với mấy cô kia ngẩng mặt lên nhìn một dãy váy sắc sỡ, chỉ tay vào một cái trong số đó, gọi cô bán hàng đang bận tối mắt tối mũi: “Chị ơi, lấy cho chúng tôi cái màu hồng đào kia.”

“Không không, tớ thấy cái màu xanh sẫm mới đẹp,” cô Châu nói. “Mặc lên sẽ rất tôn làn da trắng.”

“Tớ thích cái màu vàng tơ kia,” cô Ngô nói. “Màu vàng tơ mặc lên trông rất sáng.”

“Thế cái màu xanh lam thì sao?” Cô Trịnh hỏi. “Mặc màu xanh lam chẳng phải trông sẽ rất dịu dàng sao?”

“Các cô rốt cuộc lấy màu gì?” Cô bán hàng sốt ruột hỏi. “Nghĩ cho kỹ đi.”

“Cái màu hồng.”

“Cái màu xanh.”

“Cái màu vàng.”

“Cái màu lam.”

“Trong các cô rồi cuộc là ai mặc?”

“Anh ta,” cô Vương chỉ về phía Nguyên Bảo. “Thế cô thấy anh ấy mặc màu nào thì đẹp?”

Cô bán hàng chăm chú nhìn Nguyên Bảo, lại nhìn mấy cô gái, hít một hơi, rồi quay người bỏ đi:

“Anh ấy không mặc được, ở đây không có size to như thế.”

“Đến đây nào, đến đây nào.”

Các cô gái dẫn Nguyên Bảo chen vào một quầy bán đồ mỹ phẩm, hân hoan ngửi mùi thơm ngào ngạt tỏa ra từ quầy hàng này, chỉ trỏ các loại nhãn hiệu, các loại công dụng của mỹ phẩm, nghiêng đầu hỏi Nguyên Bảo: “Cậu thích loại nào, mùi nào?” Sau đó nhiệt tình giới thiệu sản phẩm của những hãng mình yêu thích:

“Nước hoa Sislan thế nào? Từng giọt đều thơm nồng nàn.”

“Phấn Orchid tốt lắm, đánh vào là trắng sáng da lắm đấy.”

“Ai bảo cậu không đánh phấn loại Red Bird?”

“Tùy các cô cả.” Nguyên Bảo hỏi cô Vương. “Tôi có thể không dùng những loại có mùi thơm này không?”

“Thế cậu đã thấy cô gái nào không có mùi thơm chưa?”

Trong một cửa hàng cắt tóc, ông chủ cúi gập người lại chào đón: “Các cô làm đầu ạ.”

Các cô gái nhanh chóng né người, để lộ ra Nguyên Bảo ở phía sau.

“Anh ấy làm,” cô Vương nói.

Ông chủ trở mắt nhìn Nguyên Bảo, con người cứ đảo qua đảo lại mấy vòng, rồi tức khắc lấy lại vẻ phục vụ nhiệt tình lúc trước.

“Mời ngồi vào đây ạ, ngồi vào đây ạ.”

Nguyên Bảo quần một tấm khăn trắng trên người, ngồi trên chiếc ghế cắt tóc, nhìn tấm gương ở trước mặt, ông chủ cầm lược và máy sấy tóc đứng một bên hỏi nhỏ với vẻ nghi ngờ:

“Anh muốn làm kiểu gì ạ?”

“Kiểu giống của tôi,” cô Vương đứng bên cạnh, ngoe nguẩy mái tóc ngắn nói. “Kiểu Bách Huệ.”

Trong gương, Nguyên Bảo trở mắt nhìn bộ dạng của mình, anh vừa mới uốn tóc, lại mặc trên người chiếc áo sơ mi nữ. Các cô gái đang dùng mấy thứ mỹ phẩm mới mua được tranh nhau trang điểm cho anh.

Cô Vương dùng tay bóp ra một ít sữa rửa mặt chấm vào trán, vào chóp mũi, hai má và cằm, sau đó xoa đều, rồi lại bóp ra ít kem nền nhẹ nhàng thoa đều lên má Nguyên Bảo. Tiếp đó, lại lấy một cây cọ nhỏ đánh phấn trắng hết lớp này đến lớp khác, khiến cho mặt Nguyên Bảo trắng toát một màu, cả lông mi lông mày cũng mờ đi.

Cô Châu lại dùng bút kẻ lông mày tô lại đường lông mày của Nguyên Bảo, đôi lông mày vừa nhỏ, vừa dài, vừa

đen lại hơi cong cong. Cô Châu tiếp tục đánh phấn mắt cho Nguyên Bảo, bắt anh ta nhắm mắt lại, và cẩn thận tô từng nét trên mí mắt.

Cô Ngô dùng cái kẹp mi kẹp cho lông mi của Nguyên Bảo thành một hàng cong vút, lại dùng một chiếc cọ nhỏ bôi lên một chút dầu dưỡng mi.

Cô Trịnh dùng một chiếc bút màu vẽ hai đường mờ mờ lên hai bên sống mũi Nguyên Bảo, dùng tay xoa đều, làm cho mũi của anh ta có vẻ cao hơn. Sau đó lại dùng bút vẽ viền môi, vắn một thổi son cẩn thận tô cho Nguyên Bảo đôi môi đỏ tươi.

Cuối cùng cô Vương lại xoa một ít phấn lên gò má của Nguyên Bảo, như thế này, hình tượng của Nguyên Bảo cuối cùng đã xong.

Đó là một bộ mặt lờ lợt kinh người.

Các cô gái nhìn Nguyên Bảo trong gương cũng thấy sợ.

“Chỗ nào có vấn đề nhỉ? Có phải là lờ lợt quá không?”

“Không phải vấn đề ấy. Bình thường chẳng phải chúng mình vẫn trang điểm như thế này sao?”

“Mặt trắng quá, môi đỏ quá, mắt lại xéch quá.”

Các cô gái lại cầm đồ trang điểm, sửa sang lại cho Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo nhìn mình, chẳng tỏ thái độ gì, tiếp đó, anh từ từ ngoác mồm ra cười. Đôi môi đỏ tươi giống như một cái miệng đầy máu, đến hàm răng anh cũng bị dính

đỏ lỏm. Lớp phấn trắng trên mặt anh bị co lại, tạo thành các nếp nhăn, bột phấn lả tả rớt xuống.

Anh ta ngưng cười, khuôn mặt ấy đã biến thành chỗ xanh chỗ tím.

CHƯƠNG XIX

“**B**iểu hiện của Nguyên Bảo thế nào?”

Trong xe ô tô, Triệu Hàng Vũ say bí tỉ ngồi ghế cạnh tài xế, không buồn quay đầu lại, hỏi Lưu Thuận Minh đang ngồi ở hàng ghế sau.

“Tâm lý của anh ta ổn định chứ?”

“Tương đối ổn định,” Lưu Thuận Minh nhích về phía trước trả lời Triệu Hàng Vũ. “Xem ra anh ta tương đối bình tĩnh, rất ngoan ngoãn rất nghe lời, luôn vâng vâng dạ dạ. Anh ta ở đấy chung sống với các cô gái cũng rất tốt, bảo làm gì thì làm đấy, không hề có một điều tai tiếng gì xảy ra, thật là một chàng trai tốt, xem ra những gì mà Bạch Độ một phen nói xằng nói bậy với anh ta chẳng có chút tác động gì.”

“Cần chú ý theo dõi, có thể đấy chỉ là vẻ bề ngoài. Cho đến ở cùng với các cô gái xinh đẹp, điều này ai mà chẳng dị nghị, nếu như một ngày biết được dụng tâm thật sự của chúng ta liệu anh ta có lập tức thay đổi, làm âm ỉ lên hoặc thậm chí phát sinh những chuyện còn tệ hại hơn - như không làm nữa chẳng hạn?”

“Trước mắt vẫn khó nói lắm, nhưng tôi cảm thấy sẽ không như thế đâu. Nguyên Bảo không giống với Bạch Độ, con người anh ta rất trung hậu. Đương nhiên việc này cũng cần phải trải qua một quá trình, cho nên tôi cũng không vội gì mà nói rõ với anh ta. Trước tiên nên để anh ta thoải mái vài ngày đã, cho quen đi, khi anh đã quen mùi rồi, sau đó chúng ta sẽ nhắc đến việc này, như thế sẽ dễ dàng hơn.”

“Không nên qua loa quá, cũng không nên quá tin tưởng vào những thể hiện bề ngoài của một con người, chúng ta đã từng ném bài học đau khổ về điểm này rồi. Ai là người thật thà, ai là người trung hậu? Bề ngoài càng thật thà bao nhiêu thì bên trong lại càng xấu xa bấy nhiêu. Tôi cũng đã nhìn thấu rồi, đều là giả dối cả, tất cả đều là giả dối, cùng diễn kịch cho nhau xem mà thôi. Đối tốt với anh ta nữa thì cũng chẳng để làm gì, đều là phường vong ân bội nghĩa, rồi có lúc sẽ quay lại cắn anh một phát. Chẳng có nghĩa lý gì... sống mà không có nghĩa lý gì, có lúc tôi chỉ muốn khóc to một trận...”

Triệu Hàng Vũ sụt sùi thốn thức.

“Anh đừng bi quan quá, anh Triệu,” Lưu Thuận Minh khuyên giải. “Đừng nghĩ tiêu cực thế, một Bạch Độ thôi mà làm cho anh mất đi nhiệt huyết sống thì thật không đáng chút nào.”

“Mấy ngày nay, tôi thường tỉnh dậy vì khóc trong mơ, tỉnh dậy rồi trước mặt chỉ toàn là bóng đen mịt mù, tôi tự hỏi: mình đang ở đâu đây? Một lời chưa nói hết,

sống mũi đã cay cay, nước mắt lại cứ thế rơi tiếp.”

“Anh đừng khóc mãi nữa, tâm trạng như thế khóc nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Không khóc thì tôi có thể làm được gì đây? Mấy ngày nay, chỉ có một ý nghĩ cứ thường trực trong đầu tôi: đời người một kiếp, cây cỏ cứ tới mùa thu là tàn úa

Trắng trong hoa thắm rồi tàn

Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ.”¹⁾

“Ôi chao, anh Triệu à, anh có thể không càn nghĩ thế không, bao nhiêu con người trông cậy cả vào anh đấy.”

“Hừm, ai có thể lo cho ai đây? Bố mẹ con cái đâu có sống hết đời hết kiếp với nhau, công danh lợi lộc là gốc rễ bất diệt được hay sao? Vũ trụ đều bị tàn phá, đời người cũng chẳng quá trăm năm, tôi đây đến đi đều chả có lo âu gì.”

Triệu Hàng Vũ bung mặt khóc òa.

Lưu Thuận Minh nghe những lời bộc bạch mà không tránh khỏi đau buồn, nhưng vẫn cố gượng cười nói:

“Nghĩ thế thì tiêu cực quá. Những người làm cách mạng như chúng ta đều phải sống không ngừng, chiến đấu không nghỉ, bánh xe của công cuộc giải phóng loài người đã không đổ thì chỉ có lăn tiếp. Hãy nghĩ tới hai phần ba nhân dân vẫn đang trong cảnh lầm than nước sôi lửa bỏng, chúng ta không cứu họ thì chẳng có ai cứu họ cả.”

1. Câu này nằm trong bài “Táng hoa tử” trong *Hồng lâu mộng*.

“Bọn họ là bọn họ, tôi là tôi, họ trong cơn lâm than nước sôi lửa bỏng thì tôi có thể làm gì chứ? Trong lòng tôi đau khổ không biết kêu ai thì sao đây? Từ giờ trở đi, tôi chẳng thiết gì, chúng ta cũng chẳng làm gì cho nhau nữa. Sớm nay có rượu sớm nay say⁽¹⁾, chẳng cần biết đông hạ xuân thu⁽²⁾, ...Tối nay có rượu tối nay say, đêm nay say bên bến Tần Hoài....”

Triệu Hàng Vũ khẽ ngâm nga, chốc lát, lại khe khẽ ngâm tụng khúc Tống từ:

“Lần này đằng đẳng hàng năm⁽³⁾... ra đi ngàn dặm mịt mù yên ba, chiều buông mây Sở chốn nhà⁽⁴⁾... phong tình muôn vạn cũng là hư không, không khuây, ai tỏ nỗi lòng... biết chẳng có biết chẳng là, một màu xanh lá còn hoa đỏ gầy...⁽⁵⁾”

Xe dừng lại, Triệu Hàng Vũ vẫn ngâm từ: “Áo ngọc lạnh lẽo biết chia sẻ cùng ai, nỗi sầu vừa mới thoáng lên mi, giờ đã thấu tận trong lòng⁽⁶⁾...”

“Cậu có thể mời tôi nhảy một điệu không?”

“Được.”

Nguyễn Bảo mặt mày bồi trát lờ lợt đứng dậy, cúi nhìn cậu thanh niên thấp hơn mình tới nửa cái đầu, một

1. Thơ Lã Ẩn: Nguyên văn: Kim triều hữu tửu kim triều túy.

2. Bài “Tự trào” của Lỗ Tấn: Nguyên văn: Quân tha đông hạ dữ xuân thu.

3. Bài từ “Vũ linh lâm” của Liễu Vĩnh.

4. Bài từ “Vũ lâm linh” của Liễu Vĩnh.

5. Bài từ “Nhu mộng lệnh” của Lý Thanh Chiếu.

6. Một câu trong bài từ “Nhất tiền mai” của Lý Thanh Chiếu.

anh chàng yếu ớt tới mức gió thổi cũng bay, dang rộng đôi cánh tay để anh ta ôm eo, cho anh ta cầm lấy tay của mình, cùng anh ta tiến vào sàn nhảy.

Trong nhà ăn lơ mờ tối, rất nhiều cặp nam sinh nữ sinh im lặng cùng nhau lướt đi trong tiếng nhạc. Nữ sinh trang điểm trông như gấu mèo, mắt kính của nam sinh lấp lóa tựa như người ngoài hành tinh vừa tới trái đất. Duy chỉ có Nguyễn Báo, cả khuôn mặt trắng bệch đứng cao hơn hẳn đầu người khác, mặt mũi từng nét lộ lộ tựa như một Tần Hương Liên¹ cao lớn đang dắt đứa con bé bỏng.

“Cậu là CP hay là CY?” Nguyễn Báo hỏi cậu bạn nhảy đang giãy giụa trong tay mình.

“Đều không phải.”

“Vậy là người của tổ chức nào? Chắc chắn phải có người phái cậu tới.”

“Hội liên hiệp cử tôi tới. Tôi mà là người của tổ chức thì đã chả thăm như thế này, tôi chỉ là một người tích cực dựa vào tổ chức thôi.”

Chàng trai với vóc dáng nhỏ bé dịu người Nguyễn Báo vất vả như đang đẩy một cỗ xe, giơ cao cánh tay Nguyễn Báo, nhảy lên cao để vòng qua đỉnh đầu của anh ta, rồi tự chao đảo qua lại trước mặt Nguyễn Báo, gấp gáp giậm chân, vừa nhìn đường vừa lúi anh ta đi về phía trước, vội vàng tới mức rối tinh rối mù.

1. Tần Hương Liên là người vợ hiền thảo của Phò mã Trần Thế Mỹ. Trần Thế Mỹ lên kinh thi đậu Trạng Nguyên đã già vờ chưa lấy vợ để được làm Phò mã. Nàng đưa hai con lên kinh tìm chồng nhưng bị chồng xua đuổi.

“Cậu không phải vất vả thế làm gì, vẫn còn nhiều thời gian mà.”

“Không sao đâu, hồi nhỏ tôi cũng từng giúp gia đình làm ruộng rồi, khổ thế nào tôi cũng nếm trải rồi.”

“Thế cậu có biết bước nhảy của con gái không?”

“Đừng đừng, anh nhất định không được thông cảm với tôi, làm tôi mệt chết.”

“Nhưng đến con mèo tôi cũng chẳng nỡ ngược đãi.”

“Đây là tự tôi hại tôi, chả liên quan gì tới anh cả.”

“Nghĩ tới con lừa bên cối xay, cậu cũng chỉ hơn thế một tẹo mà thôi.”

Khúc nhạc kết thúc. Chàng trai nhỏ bé dựa vào tay Nguyên Bảo nghỉ một tẹo, rồi đứng thẳng người cảm ơn Nguyên Bảo, rung rung nước mắt đầy về xúc động đi về một phía. Chủ nhiệm phòng giáo vụ đứng ở phía đó vỗ vỗ vào vai cậu ta, nói mấy câu khích lệ, rồi trịnh trọng ghi một điểm tốt vào cuốn sổ trên tay ông ta.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ vẫy tay, lại có một chàng nghĩa sĩ bí tráng bước ra, hướng về phía Nguyên Bảo đang ngồi giữa đám con gái bước tới.

“Bọn cô thành lập một đội cảm tử quân thì phải?” Nguyên Bảo hỏi cô Vương đang ngồi bên cạnh.

“Anh cho chúng tôi là loại người gì?” Cô Vương hỏi lại. “Chẳng phải cũng là cảm tử quân sao?”

“Nói như thế, thì có tới hai chi đội.”

Nghĩa sĩ bước tới gần Nguyên Bảo, trên mặt đưa đẩy một nụ cười ngọt ngào.

Nguyên Bảo cũng vội vàng cười đưa đẩy một cái, nhìn nghĩa sĩ rất đa tình.

“Có thể làm quen một chút được không?” Nghĩa sĩ không mời mà tự đến ngồi bên cạnh Nguyên Bảo. “Hình như tôi gặp cậu ở đâu rồi thì phải?”

“Hình như tôi cũng gặp cậu ở đâu thì phải.”

“Cậu tên là gì?”

“Tôi họ Đường, Đường Tam Tháii.”

“Thật không? Chả trách thấy cậu không giống với những người khác.”

“Thật không? Thích tôi rồi phải không?”

“Tôi không thể kiềm chế nổi tình cảm của mình nữa rồi.”

“Vậy thì mời tôi ăn cơm đi, nếu có can đảm thì ăn cơm xong lên giường với tôi.”

“Tôi chỉ muốn chuyện trò với cậu, chứ không phải động chân động tay...”

“Lần này sao lại ngoan thế? Bình thường cậu đâu có vậy.”

“Đừng có không biết tốt xấu như thế. Tôi đã cố gắng hết mình, cậu không phối hợp thì đây là chuyện của cậu - cậu gọi cảm quá.”

“Bây giờ cậu gọi tôi là bố cũng được. Xong việc rồi có gặp lại tôi là cậu co chân lên chạy.”

“Cậu sao có thể hiểu đàn ông như thế này nhỉ?” Nghĩa sĩ kìm cơn bực tức nói. “Sự nhẫn nại của tôi chỉ có hạn thôi.”

“Hãy hôn tôi một cái đi.”

Nguyễn Báo dẫu đôi môi lớn đỏ choét lên, nghĩa sĩ đứng phắt dậy, sải bước đi luôn. Tới chỗ chủ nhiệm phòng giáo vụ cậu ta không ngớt phân bua, chủ nhiệm phòng giáo vụ chỉ lắc đầu nguây nguây, tỏ vẻ tiếc nuối mở cuốn sổ ra, ghi cho cậu ta một điểm xấu. Nghĩa sĩ chỉ biết cắn răng nắm chặt đôi tay ngửa mặt than trời.

“Đến đi, chúng ta cùng nhảy.”

Tiếng nhạc lại vang lên, cô Vương kéo Nguyễn Báo và các cô gái khác kết thành một vòng tròn bao quanh, giậm chân như đầm đất, cúi đầu theo tiếng nhạc đung đưa qua lại, quăn lẩy nhau.

Một đám nam sinh bước tới, lôi kéo, gò ép tách các cô gái ra, một kèm một cùng khiêu vũ.

Nguyễn Báo nhìn thấy bộ dạng tiến thoái lưỡng nan co rúm sợ sệt của cậu nghĩa sĩ ban nãy thì chủ động bước tới, giơ hai cánh tay mời cậu ta cùng nhảy với mình.

“Cậu không cần xấu hổ thế đâu.”

Tiếng nhạc du dương hùng hồn, mấy nhạc cụ điện tử tham gia vào đội nhạc, tô điểm cho bầu không khí đang như những con sóng biển trào lên dội xuống bằng những tiếng động và nhịp phách, âm lượng cũng tăng lên, giống như những đợt sóng vô cùng vô tận dội vào bãi cát, nặng nề than thở rồi nhẹ nhàng rút đi...

Nhà ăn đã thay đổi bố cục, hai tấm màn đã dòn sang

một đầu, từ giữa bức phong nhô ra một sân khấu hình chữ T trải dài. Những ngọn đèn được gắn ở bốn góc phòng chiếu những chùm sáng cực mạnh lên sân khấu. Trên bức phong treo tấm bảng viết “*Vòng sơ tuyển cuộc thi người mẫu nghiệp dư các trường đại học và cao đẳng thủ đô.*”

Ba mặt sân khấu hình chữ T chen chúc đầy học sinh và khách khứa. Tôn Quốc Nhân và Lưu Thuận Minh cũng ngồi trong số đó.

Giữa những tràng vỗ tay vang lên như sóng biển, một cô gái trong trang phục áo tắm đường hoàng bước ra giữa tấm phong, đầy vẻ kiêu sa bước ra tận đầu của sân khấu chữ T. Mỗi lần đi vài bước lại xoay một vòng, quay trái quay phải khoe khoang một lượt. Đến khi đi đến sân khấu chạy ngang, lại càng ưỡn ngực cong mông sang bốn phía khoe dáng, lại vừa chống nạnh vừa dang tay, khép háng khuyu gối xoạc chân rồi đứng nghiêm, làm đủ các động tác khêu gợi, rồi quay người bước đi. Đi được một đoạn xoay một vòng, dừng hết sức nhìn thẳng vào mắt mấy vị giám khảo ngồi ở vị trí trung tâm. Đi một đoạn xoay một vòng, cho đến khi bước ra ngoài cánh gà vẫn lưu luyến không rời, còn liếc nhìn tất cả khán giả một lượt, tạo ra một cảnh tượng vừa đáng vỗ tay vừa rất trêu người rồi nghiêm mặt bước đi - khiến cho người xem nhớ mãi không thôi dáng vẻ khăng khiu, lép kẹp của cô.

Người thứ hai bước ra là cô Vương, tuy rằng người cô hơi mỏng, nhưng những cái cần có thì về cơ bản đều có, chỉ ít là cũng có vẻ như thế. Cô đi đôi guốc cao gót mà có

cảm giác như đang bước trên bùn lầy, bước thấp bước cao, nếu đánh giá một cách rộng lượng, thì gần như có vẻ gượng gạo. Chết nổi, thần thái trên khuôn mặt cô cực kỳ chuyên nghiệp. Lạnh lùng, cao ngạo, vừa phô bày cái đẹp lại vừa nhún nhường ngoan ngoãn. Mỗi bước đi mỗi dấu chân, từ đông sang tây, từ tây sang đông, đi đi mãi, mỗi bước mỗi chỗ đều lộ một vẻ buồn thảm ai oán.

Tiếp đến, cô Trịnh ngoáy móng bước ra, cười tươi roi rói, bước đi ào ào, nói cô vội mong trở thành người mẫu chuyên nghiệp cũng đúng, mà bảo cô đang vội chạy theo xe bus cũng chẳng sai, nói thế nào thì cũng sẽ không có người nghi ngờ.

Cô Châu then thùng đi ra, nụ cười trên khuôn mặt không giấu nổi sự trống rỗng trong lòng. Người biết thì hiểu cô ta chỉ xoay một vòng là có thể đi vào được rồi, người không biết thì sẽ tưởng cô ta sắp phải đi vào chỗ chết. Kỳ thực lẽ ra cô ta chẳng phải sợ sệt gì, đừng nói là trên người cô vẫn có một tấm vải che chỗ kín, dù cô có không mặc gì thì những khán giả tinh mắt cũng chẳng nhìn được cái gì cả. May mà cô ta vẫn là một con người, nếu như là một con gà, có bán được rồi thì khách hàng cũng quay lại thắc mắc, cho là người bán hàng đã xà xẻo mất những chỗ ngon lành nhất.

Cô Ngô thì không có nổi điểm gì có thể khen được, dường như cô đang vênh mặt bước ra. Ngoại trừ cô ta, tất cả người xem ở buổi diễn đều giống như đã mắc phải một tội lỗi gì nghiêm trọng lắm, đều bối rối cúi đầu xuống, họ

cảm giác thời gian đột nhiên trôi đi rất chậm chạp.

Khán giả bị sốc trước cô Ngô vẫn chưa kịp hồi phục thì Nguyên Bảo đã bước ra sàn diễn. Tiết tấu của sóng biển cũng có chút rối loạn, sóng nước dâng trào, rồi chậm chậm không muốn rút đi, đợt sóng thứ hai không thể dồn về đầu khác, bật ra những âm thanh khó mà hình dung được.

Nguyên Bảo mặc một chiếc áo tắm hở lưng sặc sỡ, bước ra với một thần thái hết sức tự nhiên, vịn tay người bạn dẫn từng bước từng bước vừa đi vừa lắc hông. Bước đến sân khấu ngang, anh ta cúi xuống chào đám quý ông quý bà ngồi hàng trước phía dưới, uốn thẳng bụng dưới để phô bày cơ thể cho bọn họ xem. Rồi lại xoay người, quay mông về phía họ, hóp mông, để bọn họ thỏa sức ngắm nghía. Sau đó đi lần lượt vòng quanh các hướng để mọi người đều được nhìn ngắm, rồi xoay người bước đi.

Người xem vỗ tay.

Nguyên Bảo dừng lại, lại quay người một lần nữa, hướng mặt về phía mọi người uốn bụng, mỉm cười, nở nụ cười mê hoặc, lại uốn bụng mà đi tiếp.

“Anh có thấy gì khác thường không?” Lưu Thuận Minh hỏi Tôn Quốc Nhân.

“Không nhìn ra có gì khác thường. Chỉ là hơi chướng mắt, nên cất đi của anh ta càng sớm càng tốt, như thế mới hoàn toàn giống.”

“Đúng vậy, nếu so sánh, thì vẫn có gì đó không được thoải mái lắm.”

“Thứ đồ chơi này có vẻ hơi dữ dằn, tôi không thích.”

“Tôi cũng không thích, dường như ẩn chứa một sự đe dọa nào đó, cho dù là anh ta đang cười.”

“Thứ đồ chơi này khiến tôi không an tâm, có lẽ lời sếp Triệu nói là đúng, không có ai đáng tin cậy cả. Biết người biết mặt chẳng biết lòng, nên cho Nguyên Bảo làm một bài kiểm tra, tìm hiểu xem rốt cuộc anh ta nghĩ gì. Tôi ngày càng hoài nghi anh ta có lẽ không đơn giản như cái vẻ ngoài kia, có lẽ kẻ bị chơi khăm không phải anh ta mà chính là chúng ta cũng nên.”

“Nếu đã thật sự thấy như thế thì không thể khác được, tôi đồng ý phải kiểm tra anh ta lại một lần nữa.”

“Anh ta chưa bị hoạn ngày nào là tôi ăn không ngon ngủ không yên ngày đấy.”

Màn biểu diễn áo tắm đã kết thúc, tiếng nhạc dặt dìu vang lên, rồi lại vui vẻ rộn ràng, các người mẫu bắt đầu màn trình diễn thời trang.

Nguyên Bảo và các cô gái đội mũ cối, mặc những bộ lễ phục, thường phục tự thiết kế trông rất xấu xí, đồng loạt trang trọng bước ra. Trông giống như đội mật vụ mặc thường phục đi lùng sục quân Bát lộ, đi rồi lại dừng, thỉnh thoảng tay đặt lên vành mũ nhìn trái nhìn phải, có người vừa đi vừa cời váy cầm ở một tay, được một lúc lại tiếp tục mặc lên người. Bước tới sân khấu ngang, từng người phanh áo khoác ra, lộ rõ đồ lót bên trong, trông như một người bán quần áo rong, vội vàng cho bạn xem nhãn hiệu, rồi giấu tiết, thật là điên loạn hết chỗ nói.

Nguyên Bảo đặt một tay lên chóp mũ, còn một tay

kéo váy xoay một cái, chiếc váy cũng tung bay phấp phơ
phấp phới khá đẹp mắt...

Ban giám khảo nhắm tịt mắt lại.

Nguyễn Báo nhắm mắt, đôi cánh tay để trần, nằm
trên một chiếc giường trắng phau. Trong phòng rất tối,
tám rèm dày đã che kín cửa sổ. Bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe
tiếng nước chảy tí tách phát ra từ vòi nước, một âm thanh
khe khẽ đang đếm bên tai Nguyễn Báo:

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám... ở đây không
có gì làm phiền tới cậu... trừ những lời tôi nói và tiếng
nước chảy, cậu chẳng nghe thấy gì khác... cậu đã mệt mỗi
buồn ngủ rồi... cậu phải đi ngủ thôi... bây giờ tôi sẽ đếm
cho cậu... theo lời tôi đếm cậu sẽ càng buồn ngủ hơn... một,
một cảm giác ấm áp dễ chịu sẽ chảy vào toàn thân cậu...
hai, đầu óc cậu mơ mơ màng màng, ba... càng lúc càng mơ
màng... bốn... năm... cậu càng buồn ngủ hơn... sáu... xung
quanh cực kỳ yên tĩnh... bảy... cậu ngủ đi, ngủ say đi...
tám... chín... cơn buồn ngủ không gì cưỡng lại được đã
chụp lấy cậu... mười... cậu đã ngủ say rất dễ chịu rồi...
mười một... ngoài tiếng tôi nói ra cậu chẳng nghe thấy gì
hết... mười hai... cậu ngủ đi, ngủ thật say đi...”

Nguyễn Báo thở đều đều, lồng ngực phập phồng,
ngáy khe khẽ.

Lưu Thuận Minh và Tôn Quốc Nhân mặc trên người
chiếc áo cánh màu trắng nhẹ nhàng bước vào, nhà thời
miên thì thầm nói với họ:

“Ngủ rồi, có thể hỏi được rồi đấy.”

Lưu Thuận Minh rút từ trong túi ra một tờ giấy ghi những câu hỏi, đưa cho nhà thời miên.

Nhà thời miên nhìn tờ giấy, đến ngồi xuống bên cạnh Nguyên Bảo.

“Bây giờ tôi hỏi cậu mấy câu, cậu có đồng ý trả lời không?”

“Đồng ý.” Nguyên Bảo vui vẻ đáp.

“Cậu có thích những bộ quần áo màu mè đấy không?”

“Thích.”

“Thích nhìn người khác mặc hay thích chính cậu mặc?”

“Thích nhìn người khác mặc, tự mình mặc cũng thích.”

“Cậu trang điểm, ăn mặc như con gái, đứng ở giữa đám đông cậu không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Không.”

“Tại sao không? Như thế chẳng hề đẹp, một người đàn ông mặc quần áo con gái tại sao lại đẹp được?”

“Điều này không phải là vì đẹp hay không đẹp...”

“Vậy thì tại sao?”

“Đẹp hay không không hề quan trọng.”

“Cậu không trả lời câu hỏi của tôi: Nếu không vì đẹp thì vì cái gì?”

“Đẹp thực ra không hề tồn tại, chẳng ai đẹp cả, đây không phải là vấn đề đẹp hay không đẹp...” Giọng

Nguyên Bảo trở nên gấp gáp. “Tôi không nói rõ được, tôi mặc quần áo con gái có thể không đẹp mà cũng chẳng xấu, đấy chẳng qua có vẻ hơi ngược đời mà thôi, chứ tôi không hề quan trọng mặc quần áo như thế nào, hoàn toàn không quan trọng chuyện đó...”

“Vậy có phải cậu luôn thầm mong trở thành một cô gái đúng không?”

“Không, tôi không nói thế, có lẽ cũng có lúc mong muốn, nhưng không phải là mãnh liệt. Tôi không cho rằng làm con gái là một chuyện gì to tát lớn lao lắm, cũng không phải là chuyện gì xấu xa cả. Tôi chưa từng cân nhắc kỹ lưỡng việc này. Tôi không quá quan tâm tôi trông như thế nào, cho dù là bộ dạng đẹp hay xấu cũng chỉ có thể ảnh hưởng tới người khác, còn tôi rất ít khi nhìn bản thân mình.”

“Thế cậu có vừa lòng với hoàn cảnh làm đàn ông như hiện nay của mình không?”

“Tôi không thể đòi hỏi hoàn cảnh tốt hơn. Tôi không oán thán gì, tất cả đều là lẽ đương nhiên,”

“Lẽ gì cơ.”

“Tất cả đều là lý lẽ, vì thế cũng chẳng cần nói lý lẽ về điều gì cả.”

“Nếu như bây giờ cậu được vứt bỏ thân phận đàn ông của mình cậu có thấy vui vẻ không?”

“Tôi không tự mình làm được gì, có thể là người khác làm cho tôi. Thân phận đàn ông mà tôi có được này cũng là công sức của người khác, tôi chẳng tốn một chút sức lực nào.”

“Cái gì có được dễ dàng bao nhiêu thì mất đi cũng dễ dàng bấy nhiêu.”

“Chẳng có gì dễ dàng, càng chẳng có gì gìn giữ. Không có gì là lâu dài, bởi vì chẳng có gì là của bản thân tôi cả.”

“Bao gồm cả cơ thể cậu? Bao gồm cả ý chí của cậu?”

“Tất cả, đều là công lao và tội lỗi của người khác. Tôi tính toán cái gì? Chẳng qua chỉ là một đồ vật sống trong mắt các người, chỉ cần các anh nhắm mắt lại thì tôi không còn tồn tại nữa. Chỉ khi các anh có phản ứng thì tôi mới cảm thấy mình đang sống. Chỉ cần các anh thấy vui, tôi mới cảm thấy sự tồn tại của mình là có giá trị. Không cần phải quản lý tôi đâu.”

“Cậu không hề cảm thấy đau khổ và tủi nhục sao? Nói cách khác, khi cậu hy sinh bản thân để giúp cho người khác cậu thực sự vì đại nghĩa không hề do dự sao? Một chút tình cảm xao động cũng không có ư?”

“Tất cả vẫn chưa tới giới hạn khiến tôi không thể chịu đựng nổi.”

“Đều không tới mức đó sao?”

“Sức tưởng tượng của tôi đã đến cực hạn.”

“Giả sử thật sự xảy ra chuyện khiến cậu không thể chịu đựng nổi, giả sử... trong phút chốc tôi cũng không thể tưởng tượng nổi một hành vi cụ thể nào.”

“Tôi sẽ nhắm mắt lại.”

“...Sao cậu lại như thế này? Nếu như thế... ôi, trong lòng vĩnh viễn chỉ có người khác, không hề có bản thân.”

“Nói thì dài dòng lắm.”

“Hãy để chúng ta lội ngược dòng quá khứ, khi cậu còn nhỏ, khi cậu bắt đầu hiểu chuyện, cậu chưa từng thể hiện cá tính của mình sao?”

“Hồi nhỏ...” giọng của Nguyên Bảo mơ màng, “lần đầu tiên... nước đá... bùn... thành lũy.”

“Dùng nước đá và bùn đắp thành phải không? Ở đâu? Ở ngõ hẻm phải không? Hay bên đường? Dưới gốc cây hay ở sân nhà cậu?”

“Dưới gốc cây ở bên đường.”

“Vây thành lũy ấy có đặc điểm gì không?”

“Thiên An Môn...”

“Ồ, Thiên An Môn đắp bằng nước đá và bùn, vậy thì phải rất khéo tay và kiên nhẫn lắm, hẳn là một công trình rất tuyệt.”

“Chẳng ai thềm nhìn...”

“Có thể mọi người không nhận ra thứ cậu đắp là Thiên An Môn. Thiên An Môn mà cậu đắp có chút không giống với Thiên An Môn mà mọi người quen thuộc.”

“Đều là Thiên An Môn mà...”

“Đúng, đều là Thiên An Môn, thế nhưng mọi người chỉ ngẩng nhìn Thiên An Môn kia, việc đó khiến cậu đau lòng phải không?”

“Đúng vậy...”

“Thực ra cậu không cần phải để bụng, cậu có thể vĩnh viễn giữ gìn Thiên An Môn trong lòng mình, tự mình thưởng thức.”

“Tôi đã dùng chân giẫm nát nó.”

“Cậu ương bướng quá.”

“Thực sự nó không thể nào so sánh với Thiên An Môn, cất giữ nó trong lòng thì nó cũng không thể trở thành bất hủ được, bởi vì tôi vốn không thể sống tới nghìn năm vạn năm.”

“Cậu cảm thấy sự nhỏ bé của bản thân mình, phải không?”

“Tôi cảm thấy thế giới thật nhỏ bé.”

“Cậu cảm thấy tuyệt vọng?”

“Tôi cảm thấy: Không có gì đáng sợ cả!”

Im lặng.

“Còn cần hỏi gì nữa không?” Nhà thôi miên mệt rũ người đứng thẳng dậy hỏi hai người Lưu, Tôn. Hai người chờ đần lắc lắc đầu, rón rén bước ra khỏi phòng.

“Sau năm phút, tôi sẽ gọi cậu tỉnh lại,” nhà thôi miên khẽ nói với Nguyên Báo. “...Sau khi cậu tỉnh dậy sẽ thấy vô cùng dễ chịu... cậu sẽ thấy tinh thần thoải mái như trải qua một giấc ngủ ngon... đầu óc của cậu sẽ vô cùng minh mẫn... bây giờ tôi đếm từ một tới năm, đợi tôi đếm trong chốc lát cậu sẽ hoàn toàn tỉnh lại, sau khi tỉnh cậu sẽ thấy cực kỳ dễ chịu! Được, tôi đếm đây: năm, bốn... cậu bắt đầu tỉnh dần... tinh thần cậu sẽ sáng khoái... cơ bắp sẽ trở nên linh hoạt và đầy sức mạnh... Ba!... Đầu óc cậu minh mẫn... cậu bắt đầu phân biệt được các âm thanh... Hai, cậu tỉnh hẳn rồi... Cảm giác vui vẻ và tinh thần sáng khoái hoàn toàn chi phối cậu... Một, tỉnh

dậy đi! Chú ý không được nấc ợ, đánh rắm, ho... cấm tất cả các hiện tượng phun khí...”

Nguyên Bảo mở mắt ra, ngồi dậy, một dòng nước mũi vừa lớn vừa trong từ lỗ mũi trào ra.

CHƯƠNG XX

“**A**nh thấy có vấn đề gì không?”

Lưu Thuận Minh, Tôn Quốc Nhân ngồi xôm ngang hàng nhau trên hố xí, ống quần kéo lên, trong tay mỗi người cầm một tờ báo xé làm đôi, hút thuốc, vừa rặn vừa khẽ nói chuyện:

“Tôi cảm thấy không có lý do gì đình chỉ công việc của Nguyên Bảo,” Lưu Thuận Minh nói. “Tuy rằng tôi cũng cảm thấy con người Nguyên Bảo tư tưởng rất có vấn đề, nhưng anh ta vẫn chưa nảy sinh tâm lý phản kháng mạnh mẽ, đây chính là điều rất may mắn trong những điều bất hạnh.”

“Đúng thế, trước đây chúng ta lo lắng nhất là điểm này, sợ rằng trong lòng cậu ta ngầm oán hận chúng ta. Bây giờ xem ra vẫn ổn, tiêu cực thì có tiêu cực một chút đấy, chỉ cần không tới mức phản động, có lẽ lại vừa khéo cho chúng ta cơ hội này.”

“Cậu ta làm cho tôi rất cảm động, người Trung Quốc bất khuất kiên trung trước muôn vàn trắc trở, trong cái khó ló cái khôn, bền bỉ dẻo dai, luôn có thể tìm cho mình

một lối thoát, có lẽ đây chính là nguyên nhân quan trọng khiến cho dân tộc chúng ta đời đời đứng vững giữa muôn vàn dân tộc trên thế giới.”

“Nhân dân cao cả, chúng ta nếu không làm một chút gì thì thực là phụ mảnh đất được ông trời hậu đãi này.”

“Như thế xương máu của các bậc tiền bối mới không bị uổng phí.”

Hai người thở vắn than dài cảm khái một hồi, rồi lại quay trở về thực tại. Tôn Quốc Nhân thì thầm nói với Lưu Thuận Minh:

“Anh thấy con người Triệu Hàng Vũ thế nào?”

“Rất tốt.” Lưu Thuận Minh cảnh giác nhìn Tôn Quốc Nhân một cái. “Làm người ai chẳng có chút khuyết điểm, nhưng làm một lãnh đạo thì chúng ta không thể đòi hỏi anh ấy nhiều hơn nữa.”

“Anh không thấy gần đây tâm tình của anh ấy có gì không bình thường à?” Tôn Quốc Nhân đưa mắt nhìn Lưu Thuận Minh với vẻ cao thâm khó dò, giọng nói đầy hàm ý mập mờ.

“Anh còn phải ý tứ gì nữa, nói thẳng đi, anh em chúng ta còn có gì không thể nói với nhau nữa chứ?”

“Tôi chẳng hề có ý gì khác. Kể ra thì con người cá nhân có quyền biểu lộ tình cảm, nhưng làm lãnh đạo mà lại quá chìm đắm trong tình cảm, thì thực là nguy hiểm. Mức độ ảnh hưởng tới công việc sẽ vượt ra khỏi phạm vi cá nhân. Cần phải lãnh đạo toàn cục mà, thường xuyên kêu la khóc lóc thì còn ra gì nữa? Công việc thì không làm,

không phải ăn uống thì cũng là thơ từ ca phú.”

“Đúng vậy, anh Triệu đúng là có chút buông thả giống hàng thú dân tầm thường,” Lưu Thuận Minh trầm tư nói.

“Thực tế thì,” Tôn Quốc Nhân rít một hơi thuốc, “công việc giai đoạn này chủ yếu là do anh đảm nhiệm. Tôi thấy không có ai khác động chân động tay, chúng ta cũng làm được rất tốt mà.”

“Thậm chí cực tốt.”

Tôn Quốc Nhân cười, nhìn Lưu Thuận Minh một cái đầy ý tứ sâu xa: “Anh Triệu thích thơ từ, tôi thấy nên để anh ấy chuyên tâm nghiên cứu thơ từ không phải càng tốt sao?”

Lưu Thuận Minh cũng cười: “Trồng hoa húp cháo, sống thêm vài năm, còn những việc hao tâm tốn sức này thì để những người trẻ tuổi như chúng ta gánh vác.”

“Tôi thấy lo thay cho anh Triệu,” Tôn Quốc Nhân nói rất chân tình. “Anh ấy không thể chịu nổi một cú sốc nào nữa, sau chuyện của Bạch Độ anh ấy già đi mấy tuổi.”

“Những quốc bảo sống như thế của quốc gia, chết một người là thiếu đi một người, không thể để họ chết được.”

“Cần phải quan tâm cứu lấy họ như cứu lấy những loài thú quý hiếm đang đứng trước nguy cơ tuyệt chủng, phải bảo vệ nghiêm ngặt.”

“Dù cho phải dựng nên cả một khu bảo tồn tự nhiên.”

Hai người cười ha hả, cầm tờ giấy báo chùi đất qua quít, kéo quần rồi đứng dậy.

“Các đồng chí vẫn mạnh khỏe chứ? Thế nào? Chủ nhật đều nghỉ ngơi tốt chứ?”

Triệu Hàng Vũ mặt mày vui vẻ cầm túi đi vào phòng họp, nghiêm nhiên bước vào vị trí đầu của bàn họp, vừa lôi ra từ trong túi những chén pha trà, hộp trà và quyển sổ ghi chép bằng bút máy vừa cười ha hả chào hỏi những người cùng ngồi xung quanh.

“Hai ngày nay tôi tràn trề cảm hứng, đọc được ít thơ từ, trong lòng rất vui vẻ thoải mái. Tự mình cũng viết được mấy bài, lúc nữa sẽ thử đọc cho mọi người nghe, ha ha, xin được dâng chút tài mọn, mong mọi người chỉ giáo cho tôi. Loại sâm Tây này rất tốt, tôi mách cho mọi người, mọi người về ăn thử, ăn xong sẽ cảm thấy thật khác lạ, giống như ta mặc một chiếc áo da, ngày đông tháng rét để tay trần chạy trên đường quả thực là toàn thân mồ hôi vã ra như tắm đấy... Ha ha...”

Triệu Hàng Vũ ngồi xuống ghế đầu, hỏi Tôn Quốc Nhân: “Cậu Tôn này, hôm nay họp gì thế? Vội vàng mời tôi đến như thế này, không có tôi không được hay sao?”

“Lát nữa anh sẽ biết ngay mà,” Tôn Quốc Nhân ngồi ở đầu bàn bên kia, lạnh lùng đáp. Anh ta quay đầu tìm Lưu Thuận Minh: “Mọi người đến đủ cả chưa? Đến đủ rồi thì chúng ta bắt đầu họp thôi.”

Thành viên của Đoàn chủ nhiệm Tổng hội đều ngồi im phăng phắc hai bên bàn họp.

“Chủ đề buổi họp hôm nay là gì?” Triệu Hàng Vũ vừa mỉm cười vừa gõ tay xuống bàn, nhẹ nhàng nói với Tôn Quốc Nhân. “Tôi là người chủ trì mà cũng không biết nữa.”

“Buổi họp hôm nay do tôi chủ trì,” Tôn Quốc Nhân nói, quay mặt về phía mọi người. “Chủ đề thứ nhất, là phân công lại công việc một cách rõ ràng. Xét thấy chức danh của tôi đã có sự thay đổi, chức vụ Tư lệnh đội bảo an ở ngõ Đàn Tử đang để khuyết, tôi đề nghị để Lưu Thuận Minh khôi phục chức vụ trước đây, bây giờ biểu quyết...”

“Lưu Thuận Minh khôi phục chức vụ trước đây e rằng không hợp lý đâu?” Triệu Hàng Vũ nói một cách chậm rãi từ tốn. “Cậu ta bị bắt giải đi một cách công khai kia mà.”

“Có ai phản đối không? Không có ai phản đối, nhất trí thông qua.”

Tôn Quốc Nhân cúi đầu đọc văn bản đã được đánh máy: “Tiếp theo, chủ đề thứ hai, là rửa sạch nỗi oan cho đồng chí Lưu Thuận Minh, khôi phục danh dự và lật đổ tất cả những lời lẽ bôi nhọ láo toét đã chụp lên đầu đồng chí Lưu Thuận Minh, có ai phản đối không?”

Tôn Quốc Nhân ngẩng đầu nhìn những người có mặt. “Không có ai phản đối, nhất trí thông qua. Tiếp theo, chúng ta tiến hành chủ đề thứ ba, về việc triển khai phản đối tất cả những tư tưởng hành vi của giai cấp tư sản mang

tính chất tiêu cực, có hại, không cầu tiến đang tồn tại trong nội bộ Tổng hội; vận động quét sạch ảnh hưởng của những tư tưởng và hành vi này... có ai phản đối không?”

“Các cậu làm những việc này đã bàn bạc với tôi hay chưa?”

“...Không có ai phản đối, nhất trí thông qua.”

“Làm vậy!”

Triệu Hàng Vũ đập bàn. “Ai cho các cậu có cái quyền làm những cuộc vận động này? Việc lớn như vậy các cậu không hỏi tôi lấy một câu, tự mình quyết định, trong mắt các cậu còn có biết đến nguyên tắc của tổ chức nữa hay không?”

“Tiếp theo tiến hành chủ đề thứ tư: Tuyên đọc thư chia tay đồng chí Triệu Hàng Vũ...”

“Đánh lén bất ngờ. Hoàn toàn là đánh lén bất ngờ,” Triệu Hàng Vũ giận tới mức toàn thân lẩy bẩy, bàn tay run rẩy, nói không thành câu. “Sao có thể đối xử với đồng chí của mình như thế... chư hầu khởi binh thảo phạt triều đình vẫn phải đọc hịch văn trước chứ...”

“Xin anh trật tự, nghe tôi đọc thư.” Lưu Thuận Minh nói với Triệu Hàng Vũ, tay cầm lấy tờ giấy đứng dậy đọc: “Đồng chí Triệu Hàng Vũ kính mến, toàn thể thành viên của Đoàn chủ nhiệm Tổng hội chúng tôi có mặt ở đây ngày hôm nay đều bày tỏ sự tôn trọng và lòng biết ơn đối với đồng chí. Trong những ngày thành lập Tổng hội, đồng chí đã quên ăn quên ngủ, một ngày phải giải quyết hàng trăm việc, không ngừng không nghỉ, lao tâm khổ tứ, tận

tâm tận sức, đã dâng hiến tinh lực cả đời cho sự nghiệp giải phóng của nhân dân Trung Quốc. Kim âu⁽¹⁾ đã được thu thành một mối, chia đất chia đai thật là bận rộn; sống thì cao cả, chết thì vinh quang; máu đào đã kết thành hoa trắng lợi, giận hờn rừng đao viết bài thơ⁽²⁾.

Quan ải vụt bay đi⁽³⁾
Nâng chén mời trăng sáng⁽⁴⁾;
Trong mộng trời đất lớn,
Tỉnh giấc tháng ngày dài,
Ngàn dặm dặm lán dài,
Cuối cùng phải chia tay
Hoa đẹp không nở mãi,
Cảnh đẹp chẳng lâu dài;
Đến lúc buông tay hãy buông tay,
Tới lúc tha thứ cho người thì hãy tha thứ,
Thế cục chưa tàn thời mặc kệ
Hoa rơi nước chảy xuân qua rồi⁽⁵⁾,
Nhân gian thay đổi.
Thuyền con một chiếc lưng lơ,
Phó cho sông biển kiếp thừa phù du⁽⁶⁾,
Đợi đến khi hoa núi khoe sắc,

1. Kim âu: cái bình vàng, người ta thường ví kim âu với nước nhà.

2. *Nộ hướng đao tung mịch tiểu thi*. - Một câu thơ rất nổi tiếng của Lỗ Tấn.

3. Nguyên văn: *quan sơn độ nhược phi*, đây là một câu trong bài "Mộc lan tử".

4. Nguyên văn: *Cử bôi yêu minh nguyệt*, đây là một câu trong bài "Nguyệt hạ độc chúc" (Uống rượu một mình dưới trăng) của Lý Bạch.

5. Lấy ý trong bài "Xuân giang hoa nguyệt dạ" của Trương Nhược Hư.

6. Nguyên văn: *Tiểu chu tông thủ khứ, giang hải ký dư sinh*, vốn là hai câu trong bài "Đại quy Lâm Cao" của Tô Đông Pha.

Ở chốn ấy anh sẽ cất tiếng cười¹⁾...”

Lưu Thuận Minh đọc rất truyền cảm tiếng thơ thôn thức, khiến cho tất cả những người nghe đều sục sục không nguôi, lòng dạ rầu rĩ.

Triệu Hàng Vũ trong lòng lửa giận ngùn ngụt bỗng chốc biến thành chua xót, đã vội khóc như chết đi sống lại rồi nói:

“Tôi không được diu lên ngựa thì thôi, thế đưa tiễn một đoạn thì sao?”

“Đừng đi đâu nữa,” Tôn Quốc Nhân lau nước mắt nói. “Hôm nay anh trở về nhà, về sau hãy sống thật tốt vào nhé.”

“Nhưng tôi không an tâm, cơ đồ lớn thế này, các cậu liệu có làm ra gì không? Tôi thực là ngựa hay nhốt chuồng, chỉ ở muôn phương²⁾...”

“Làm không ra gì hoặc làm không tôi ư? Dù thế nào thì cũng chẳng kém anh làm đâu... tiễn anh Triệu về phủ.”

Hai nhân viên bảo vệ bước vào, một trái một phải đứng hai bên Triệu Hàng Vũ.

Triệu Hàng Vũ vẫn muốn nói tiếp điều gì đó, nhưng nhìn thấy hai nhân viên bảo vệ lại không thốt nửa lời,

1. Nguyên văn: *Đãi đảo sơn hoa lạn mạn thời, nhĩ tại tùng trung tiếu*, lấy ý thơ của bài “Vịnh mai” theo điệu Bốc toàn tử của Mao Trạch Đông (*đãi đảo sơn hoa lạn mạn thời, tha tại tùng trung tiếu*).

2. Nguyên văn: *lão ký phục lịch*, nguyên là thơ của Tào Tháo: “lão ký phục lịch, chí tại thiên lí, liệt sĩ mộ niên, tráng tâm bất dĩ.” (tạm dịch: ngựa hay nhốt chuồng, chỉ ở muôn phương, người tài xế bóng, chí lớn phi thường). Ở đây chúng tôi dịch thêm câu sau để rõ nghĩa hơn.

ngoan ngoãn đứng dậy, rồi loạng choạng bước ra ngoài.

Những người trong phòng họp tiễn ông ta bằng tràng pháo tay.

Triệu Hàng Vũ vịn tay đi từng bậc một xuống cầu thang, hai nhân viên bảo vệ đi theo ông ta. Họ cũng không cần dìu, mà chỉ nhìn theo ông ta vất vả đi xuống lầu.

Triệu Hàng Vũ đi tới trước cửa tòa nhà, không thấy ô tô đâu nữa, mà chỉ có một người đàn ông và một chiếc xe đạp chờ ông ta, yên sau xe đạp có bọc một miếng vải da.

“Anh ngồi ‘xe hạng hai’ nhé,” một nhân viên bảo vệ chỉ chiếc xe đạp nói. “Tiền xe chúng tôi đã trả rồi.”

Một nhân viên bảo vệ khác ném chiếc túi rách toạc của ông ta, chiếc túi bay vào lòng Triệu Hàng Vũ.

Hai người quay trở lại.

Triệu Hàng Vũ ôm chiếc túi ngựa mặt than trời: “Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng?”

Trong giảng đường lớn của trường học, Nguyên Bảo và các cô gái cùng ngồi ở hàng trước, mở những đôi mắt vô tri nên càng sáng long lanh ngây thơ nhìn thầy giáo có dáng người cao gầy đang khoa chân múa tay trên bục giảng một cách rất sinh động - người thường bị chính những lời nói của mình trêu chọc tới mức cười không thành tiếng.

Thầy giáo lấy tay đẩy gọng kính, cúi đầu lặt lặt quyển giáo trình, rồi ngẩng đầu lên:

“Những gì tôi vừa giảng chỉ là phần dạo đầu, bây giờ

chúng ta đi vào vấn đề chính: Lịch sử do ai sáng tạo ra?”

Thầy giáo vô cùng đặc ý nhìn khắp lượt học sinh đang ngồi dưới nghe giảng:

“Bạn nào biết, thì trả lời.”

Cô Vương đứng dậy: “Quần chúng ạ.”

“Ngồi xuống, không-đứng. Bạn có hai cái đuôi ngồi phía trước, bạn đứng dậy trả lời.”

Nguyễn Bảo chỉ vào mình: “Em ạ?”

“Bạn đấy, bạn là nam sinh hay nữ sinh tôi cũng không rõ, dù sao thấy bạn cũng rất kỳ quặc.”

Nguyễn Bảo đứng dậy: “Là do sách sáng tạo ra ạ.”

“S-ai,” thầy giáo phủ định. “Sách cũng là do con người tạo ra mà.”

“Vậy là do người viết sách tạo ra ạ.”

“Nhặng-cuội! Ngồi xuống, có ai biết không?”

“Đế vương quan tướng.”

“Nói lăng nhăng, cách nói như thế đã bị phê phán bác bỏ từ lâu rồi.” Thầy giáo nhìn khắp một lượt: “Còn có ai biết không? Không có ai biết à? Vậy thì cho các em biết, lịch sử là do đàn bà tạo thành... khà khà.”

Thầy giáo rất hài lòng vì hiệu quả do câu nói của mình tạo ra.

“Các em thử nghĩ xem, gà có trước hay trứng có trước? Theo tự nhiên thì gà có trước. Gà có thể là do chim biến thành, nhưng trứng không do gà đẻ ra, nó là trứng gì thì cũng không thể gọi là trứng gà được. Lịch sử chính là một quả trứng, là quả trứng do đàn bà sinh ra! Dù là quần

chúng, anh hùng, người viết sách có người nào là không do đàn bà nuôi lớn? Chỉ ít cũng là dĩ điểm nuôi lớn. Nhìn suốt chiều dài lịch sử Trung Quốc, mỗi khi đến một thời khắc then chốt đều có một người phụ nữ đứng ra đứng mũi chịu sào, gạt bỏ mây mù lèo lái con thuyền đưa lịch sử tiến lên phía trước. Từ Đất Kỳ thời Ân Thương tới Bao Tự của thời Cơ Chu, từ Tây Thi tới Lữ Trĩ, Vương Chiêu Quân, Triệu Phi Yến, Dương Ngọc Hoàn, Võ Tắc Thiên đều là như thế, loại kém hơn thì có bọn bắt chước, cải trang thành phụ nữ như Triệu Cao, Cao Lặc Sĩ, Ngụy Trung Hiền, Tiểu An Tử, Tiểu Lý Tử... vân vân. Những người này tuy không phải gánh vác, không phải đặng tay, nhưng chỉ cần một lời cũng có thể làm hưng bang, một cái cau mày cũng có thể làm vong quốc. Song bọn họ lại chẳng hề mang vai trò là kẻ thù của giai cấp và cũng chẳng có cách nào để trở thành kẻ thù của giai cấp cả. Từ đó, bọn họ cũng có thể khiến cho lịch sử của chúng ta trở nên thú vị vô cùng, thịnh suy bất định, để lại sự cảm thán không cùng cho chúng ta, tưởng tượng và trau chuốt một chút, họ đã đem tới cho sự phát triển của lịch sử một loại mô thức khác, có thể lấy được thiên hạ từ trên lưng ngựa, thì cũng có thể lấy được thiên hạ từ trên giường. Lời của Tôn Tử viết rằng: không cần đánh mà thắng, ấy là tướng tài vậy. Tôi thì nói rằng: không vát vũa mà lại đạt được, ấy là thánh nhân vậy. Các bạn học sinh, các bạn nữ sinh, sự đánh giá này vẫn còn chưa cao sao? Không cần phải sợ bọn đàn ông nói này nói nọ, nào là phu quyền, nào là chủ nghĩa đàn ông. Bọn họ

cảm thấy sợ hãi trước các bạn, nên mới nghĩ ra những chiêu này để mong tìm được sự cân bằng về mặt tâm lý. Các bạn hãy xem tại sao Cục công an không bắt những người tốt, mà chỉ chuyên bắt những phường lưu manh trộm cướp, chẳng phải vì sợ bọn lưu manh trộm cướp gây hại hay sao? Cho nên nói các bạn tuy là phận nữ lưu, nhưng hoàn toàn có thể giống đàn ông, có thể làm được những điều mà mình muốn làm. Đừng tự ti! Đàn bà thì sao? Đàn bà còn hung tàn hơn cả đàn ông...”

Thầy giáo đánh một quả rắm nghe rất du dương trầm bổng, dư âm vang mãi không dứt, tự thấy xấu hổ vô cùng.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi, vô cùng xin lỗi, bất lịch sự quá, xin cả lớp bỏ qua cho.”

“Không sao,” cô Vương thay mặt cả lớp nói. “Buổi trước cũng có người bình ra nhưng chúng em cũng không để ý đâu.”

“Lẽ nào anh không hiểu? Bọn họ muốn hại anh đấy.”

Trong giảng đường, mọi người đều đã đi hết, chỉ còn lại Nguyên Bảo và Bạch Độ đã cải trang thành đàn ông đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Bạch Độ vô cùng xúc động nhưng vẫn khá bình tĩnh.

“Tất cả những việc làm này của bọn họ đều có mưu tính, có mục đích cả. Anh nên mau nghĩ cách thoát khỏi bọn họ càng nhanh càng tốt, nếu không thì muộn mất.”

Nguyên Bảo nhìn một cách lơ đãng vào mấy hàng

ghế trống trong giảng đường, nửa nghe nửa không nghe, chẳng thốt một lời.

“Tôi đã tính rồi, tôi đưa cho anh mấy bộ quần áo. Tối ngày mai, anh giả vờ đi vệ sinh, anh vào nhà vệ sinh rồi thay bộ quần áo này, sau đó trèo qua tường rào đằng sau nhà vệ sinh, 8 giờ tôi sẽ đợi anh ở ngoài.”

Bạch Độ lấy ra một bộ cảnh phục từ trong túi của cô.

“Anh mặc bộ quần áo này vào rồi thì chẳng ai dám chặn hỏi anh đâu.”

Nguyễn Báo nhìn bộ cảnh phục một lúc, mà vẫn chẳng có chút phản ứng gì, cũng không cầm lấy.

“Rốt cuộc anh đồng ý hay không đồng ý? Nếu như anh cảm thấy phương án này chưa ổn, chúng ta có thể nghĩ cách khác. Tôi cũng có thể tìm một chiếc xe cảnh sát rồi đến trường học công khai bắt anh đi...”

“Không, tôi không muốn đi.” Nguyễn Báo bình thản nói. “Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng tôi không muốn đi.”

“Tại sao? Có phải anh lo lắng không biết đi về đâu? Tạm thời anh có thể đến chỗ của tôi cũng được mà.”

“Không, đây không phải là vấn đề, chỉ là tự tôi không muốn đi.”

“Anh vẫn còn lưu luyến cái gì? Ở đây có ai coi anh là con người đâu? Bọn họ đều có những động cơ này động cơ kia, muốn lợi dụng anh, hủy hoại anh thôi. Bọn họ nhào nặn anh thành các kiểu tùy theo ý thích của họ. Lẽ nào anh không thấy tức giận và bị sỉ nhục sao? Sao anh có thể chịu đựng được chứ?”

“Theo ý cô, thì thế gian này vẫn còn có cõi niết bàn⁽¹⁾ sao?”

“Anh không nghĩ thế hay sao?”

“.....”

“Chúng ta có thể đi Tây Sơn, đến khu giải phóng... Ở đó trời xanh nước biếc, nơi nơi hoa tươi khoe sắc. Mọi người đều no cơm ấm cất, chẳng còn áp bức, chẳng còn bóc lột, muốn thế nào thì như thế ấy, tự do tự tại, ngày ngày vui sống hát ca...”

“Không cần làm việc nữa sao?”

“Không cần. Trên đường chỗ nào cũng có vàng, chỉ cần anh cúi xuống, đưa tay ra là có thể nhặt được mấy ao xơ vàng.

“Nghe giống như nước Mỹ nhỉ.”

“Cũng gần giống, kẻ tám lạng người nửa cân, điều không giống duy nhất là không có tranh cử tổng thống. Chẳng có ai cai quản chúng ta cả.”

“Không ai cai quản, thực sự tôi không quen lắm.”

“Đáng buồn thật, người Trung Quốc sao mà đáng thương.”

“Đi cái... cái mẹ tôi! Sao tôi lại không bằng cả đồ vật thế này, tốt xấu không phân biệt được, bùn nhão không thể đắp nên tường, hổ vàng hổ bạc khơi ra ngay ở dưới chân tôi, tôi cũng không dám nhắm mắt nhắm xuống. Tôi đúng là phụ lòng tốt của người ta, tôi thấy mình thật có lỗi

1. Nguyên văn: chốn tịnh thổ, là chỉ nơi Phật ở.

với những người quan tâm tới tôi. Tôi dứt khoát phải cho mình hai cái bạt tai mới đáng.”

“Nói như thế thì anh quyết định sẽ đi phải không?”

“Không đi, tôi ngại ra đi. Cô hãy coi như tôi chỉ là cái dít gà chỉ đáng hai xu đi, đừng nói gì tới chuyện đắt rẻ. Vốn dĩ chẳng là tha gì, không đáng để cô phải lo lắng tới chuyện sống chết của tôi.”

“Anh thật không coi chính mình là người nữa... tôi thấy rất buồn.”

“Xin cô đừng buồn, tôi vốn dĩ chẳng phải là con người rồi.”

“Tôi phải buồn chứ, tôi nên buồn chứ. Tôi rất hiểu anh, tôi cũng có một phần trách nhiệm trong việc tạo ra con người anh ngày hôm nay. Tôi không trốn tránh, tôi phải đối diện với sai lầm của chính mình, tôi ăn năn, tôi tự cảnh tỉnh, tôi không tha thứ cho sự yếu lòng trong phút chốc của tôi, tôi phải gánh vác trách nhiệm lịch sử ấy của mình. Khi gặp cơn sóng to gió lớn, những trụ cột của Trung Quốc như chúng ta tại sao lại tách nhau ra? Tại sao chúng ta không tự sát tập thể mà lại tiếp tục sống như một lũ chó thế này? Lại ủng hộ một cách giả dối, lại gắng gượng một cách giả dối...”

“Những lời như thế này để dành tới trước lúc chết nói cũng không muộn mà...”

“Không được, tôi phải nói ra, dù sao bây giờ cũng chẳng còn nguy hiểm gì nữa rồi.”

“Nhưng cô cũng không cần thiết phải dằn vặt mình

như thế. Tuy cô không thể hiện ra dũng khí của mình, nhưng tôi vẫn cảm thấy cô là một người tốt, hình tượng của cô trong lòng tôi luôn luôn cao đẹp, tôi chẳng hề đòi hỏi cô phải làm khác như chúng tôi trong những lúc nguy nan. Huống hồ cô lại luôn cho rằng chúng ta gặp phải nghịch cảnh thảm hại như thế này là vì cô không trượng nghĩa nói thẳng, có phải thế không? Sai rồi, chúng tôi rất vui vẻ. Từ xưa tới nay cũng chưa bao giờ được náo nhiệt như thế này. Người nghèo đòi đòi là thế nào? Thế này chính là người nghèo được đòi đòi! Các cô quen làm hảo hán rồi, đến khi quay trở lại đóng vai hề thì lại gượng gạo, chúng tôi được đóng vai hề cũng không dễ gì. Chỉ cần khán giả khen hay, thấy cần thì chúng ta không thể nào thoát được vai diễn của mình - đòi người có được mấy hồi diễn?"

"Anh hãy nghĩ tới hậu quả. Vai hề chẳng thể diễn được suốt một đời, dù sao chính kịch sớm muộn gì cũng sẽ khai màn, cái mà người xem thích xem nhất vẫn là đế vương tướng lĩnh, tài tử giai nhân."

"Bọn họ chẳng qua cũng là lũ hề được mặc áo giáp, được đeo râu mà thôi."

"Cho dù là cái gì đi nữa, dù sao cũng chẳng phải là vở kịch của anh, lúc hạ màn anh sẽ làm như thế nào?"

"..."

"Có những thứ khi mất đi rồi thì sẽ không thể nào tìm lại được, đã thiến thì không thể mọc lại được đâu. Anh không thể vì ham vui một chốc mà đánh mất hạnh phúc cả đời được."

“...”

“Quyết định đi, đừng đợi tới lúc dao hạ xuống.”

“...Tôi nuôi nó lớn, không phải là để dùng sao?”

“ Anh dùng theo cách bỏ mặc hay là dè sẻn để dùng lâu dài đây?”

“...”

“Sinh mạng rất quý, giá trị của nó lại càng cao hơn.”

“Cao? Cao cái gì? So với trời không thể sánh được, so với đất, không thể sánh bằng, so với người, cũng vẫn không thể so được - người Trung Quốc chết còn không sợ, sao còn sợ sống chứ?”

CHƯƠNG XXI

Tại cung thể thao thủ đô, cờ bay phấp phới, tiếng ca vang lừng. Hơn mười tám nghìn cô gái muôn màu muôn sắc, muôn hình muôn vẻ thuộc mọi thành phần công nông binh học sinh thương nhân hùng hực khí phách ngồi chật kín khu vực khán đài, hăng hái cùng nhau hát hò, hô vang khẩu hiệu, hoa chân múa tay vô cùng náo nhiệt, nóng lòng chờ đợi sự bắt đầu của “Đại hội biểu diễn tuyên thệ của phụ nữ anh hùng toàn quốc động viên Đường Nguyên Bảo gia nhập hàng ngũ phụ nữ.”

“Tiểu Mai xách giỏ hãy a, hãy a. Đi nhặt than đốt! Gánh nước chặt củi à à à, đều chỉ dựa vào cô bé ấy thôi...”

Khán đài phía đông cất lời hát, khán đài phía tây cũng hát, tiếng hát càng lúc càng sôi động.

“Một tiếng sấm rung động cả trời đất. Mặt đất này có ai không biết đến người nữ công nông Triệu Tiểu Anh...”

“Dọn bàn bát tiên... mời gọi mười sáu phương, ai đến cũng là khách, chỉ cần mở miệng, gặp nhau cười đùa, chẳng cần nghĩ ngợi, người đi rồi, trà nguội hết ý a ý a ý a...”

Tiếng hát của khán đài phía bắc thì vô cùng sôi nổi hùng tráng, còn bên khán đài phía nam lại uyển chuyển tha thiết.

“Dòng suối hiền hòa bên nhà à à à là nơi bèo nước gặp nhau, ba đời đào than hây hây hây làm thân trâu ngựa...”

Đường Nguyên Bảo mặt mày rạng rỡ theo sau cô gái mặc váy ngắn cầm bảng hiệu, hai cánh tay chống nạnh hùng dũng tiến vào hội trường.

Toàn thể cung thể thao vang lên tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay như sấm. Tiếng hát lại càng dấy đất, nối tiếp nhau không dứt.

“Cru Sơn mở tiệc kết bạn cùng ta, trăm chén vạn bát cùng nâng lên ô ô ô...”

“Nghe bà kể chuyện cách mạng, anh dũng bi tráng, hóa ra ta sinh ra từ trong mưa gió lớn lên từ trong bão táp hây hây...”

“Chuyên tập kích Đảng cộng sản, trái tim người ở đâu, ý người ở phương nào...”

“...Vòng lại có lối thoát, chiến đấu ở khắp nơi, đánh du kích mới có thể thắng được giặc mạnh...”

Trong tiếng hát, một nhóm đàn bà có bộ ngực khổng lồ lục tục tiến lên đài chủ tịch, ngồi vào chỗ ngồi của mình, lạnh lùng nhìn ngang ngó dọc, thăm thì nói chuyện riêng.

Nguyên Bảo đi một vòng quanh sân, gửi đến mọi người một nụ hôn gió, rồi sau đó cũng lên đài chủ tịch. Một bà chỉ chỗ cho anh ta đứng, đó là vị trí chính giữa phía

dưới bàn chủ tịch, Nguyễn Bảo chạy đến chỗ đó đứng, hai cánh tay buông thông, cúi đầu.

“Thưa các chị em”, người dẫn chương trình đảm nhận việc điều khiển nghi thức buổi lễ, một anh chàng rất xinh trai, gõ gõ micro, nói hết sức nghiêm túc: “Thưa các bà các cô, bây giờ tôi xin tuyên bố Đại hội biểu diễn tuyên thệ của phụ nữ anh hùng toàn quốc động viên Đường Nguyễn Bảo gia nhập hàng ngũ phụ nữ chính thức bắt đầu.”

Tiếng vỗ tay vang lên, đội nhạc gồm toàn phụ nữ bắt đầu tấu nhạc.

“Tiết mục đầu tiên, tất cả cùng hát Đội ca trung đội nữ màu hồng¹.”

Anh chàng dẫn chương trình chạy đến bên cạnh Nguyễn Bảo, kéo anh ta ra, tự mình đứng vào chỗ đó, hai tay giơ lên ra sức múa may.

“Tiến lên phía trước, tiến lên phía trước, trách nhiệm của người chiến sĩ nặng nề, oán thù của người phụ nữ sâu nặng. Xưa có Hoa Mộc Lan thay cha ra mặt trận, nay có nương tử quân cầm súng vì nhân dân...”

Toàn thể phụ nữ trong đại hội cùng cất cao tiếng hát, từng người từng người hát đến mức toát cả mồ hôi, tự cho là nhất trên đời. Cứ thế hát cho đến khi Nguyễn Bảo hồn xiêu phách lạc, toàn thân lạnh toát.

1. Đơn vị biên chế của quân giải phóng Trung Quốc trong thời kỳ chiến tranh giải phóng, tương đương với quân đoàn.

“Thưa các chị em, các bà các cô,” tiếng hát vừa dứt, anh chàng dẫn chương trình lúc này đã quay trở lại sân khấu, cầm micro nói to, “tiếp theo đây là tiết mục thứ hai, do đại diện của các tầng lớp phụ nữ trình bày những kinh nghiệm cũng như những điều tâm đắc của họ khi làm phụ nữ, xin mọi người một tràng vỗ tay hoan nghênh.”

Một chị phụ nữ bên lên tiến lên sân khấu từ đám đông quần chúng đi đến đài chủ tịch. Người dẫn chương trình bắt tay cô, cầm micro nói với cô:

“Xin hỏi, có phải hôm nay cô cảm thấy rất xúc động không?”

“Vâng đúng vậy, tôi đang rất xúc động. Xã hội cũ đã biến con người ta trở thành ma quỷ, còn xã hội mới biến ma quỷ trở thành con người.”

Người dẫn chương trình chớp chớp mắt, một lúc sau mới lên tiếng: “Nói hay lắm, lời nói của chị khiến trái tim tôi lặng đi. Xin hỏi công việc của chị là gì? Sao có thể nói hay đến như vậy?”

“Tôi là nhân viên phục vụ ở tiệm ăn.”

“Đó là một công việc rất thú vị.”

“Đúng vậy, tôi học được cách nhìn người trong công việc, nhìn thấy loại người như thế nào thì nói kiểu như thế ấy.”

“Giỏi quá, chị có mất nhiều thời gian để học ngón nghề này không?”

“Không khó đâu, chỉ cần học qua là biết ngay thôi.”

“Đừng làm phiền cô ấy nữa, để cho cô ấy tự nói đi.

Không cần anh ở đây giúp chó ăn phân đâu.”

Khán đài vang lên những tiếng la ó sột ruột.

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi,” anh chàng dẫn chương trình ra sức cáo lỗi với những nơi vọng đến tiếng phản đối, nhường lại micro cho cô gái. “Xin mời chị!”

Chị phụ nữ uốn ngực, tay cầm micro, nuốt nước bọt hắng giọng, trợn mắt, nói rất nhanh:

“Bọn đàn ông đều là loại không ra gì, nói như việc đến quán ăn cơm, kỳ thực là muốn tranh thủ lợi dụng chúng tôi. Trong xã hội cũ mẹ tôi vốn là một cô hầu, không ít lần bị bọn đàn ông sờ mó cấu véo, còn phải cười bồi với chúng, đến khi không thể trốn tránh được nữa, thì bị bố tôi bá chiếm. Còn xã hội mới thì tốt rồi, địa vị của chị em phụ nữ chúng tôi đã được nâng cao. Cùng là người phục vụ, nhưng người bị bắt nạt đã thay đổi. Từ khi làm công việc này, tôi chưa từng cho những kẻ ăn cơm một chút sĩ diện nào, muốn ăn thì ăn, không ăn thì rút, chả ai mời mọc cả. Chị em trong quán chúng tôi đều là người cứng cỏi. Đừng nói đến chuyện khách thượng cẳng chân hạ cẳng tay, chỉ cần chúng hơi nhúu mày một cái, đĩa thức ăn trong tay tôi sẽ bay vào mặt chúng.”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Cô ta vô cùng đắc ý: “Đều là người, dựa vào cái gì mà anh được ăn còn tôi lại phải đứng nhìn. Đừng coi phụ nữ không là người, các bà các cô đã nổi dậy rồi. Bản thân tôi đã có một hai chục năm kinh nghiệm, tôi nhận thấy, bọn đàn ông giống như chuyện chọn quả hồng, chuyên chọn

quả nào mềm để nắn, bắt nạt mềm sợ hãi cứng, bạn đối xử tốt với anh ta thì anh ta sẽ ra oai với bạn, còn nếu bạn trở thành cộp mẹ thì anh ta sẽ quỳ mọp dưới chân bạn. Tóm lại một chữ thôi, đó chính là ‘đấu tranh’!”

Tiếng vỗ tay vang lên.

“Ban đầu, tôi nhận thấy mình là nữ giới, nên vẫn còn rất đau khổ. Bây giờ thì không đâu nhé, trải qua một thời gian cọ sát, tôi của hiện tại đã làm phụ nữ đến mức thành thực, đến mức nghiện rồi. Tiền công mỗi tháng không ít hơn đàn ông, còn hơn vài hào cơ đấy. Một năm trở lại đây, đàn ông nghỉ thì bọn tôi cũng được nghỉ, lại còn được nghỉ phép nhiều hơn nửa ngày. Tôi mãn nguyện lắm rồi, đem cái gì ra đổi tôi cũng không đổi. Làm phụ nữ thật sự rất tốt đẹp.”

Toàn thể đại hội lại rộ lên những tiếng cười, tiếp đó là một tràng pháo tay.

Người phụ nữ xoay người bắt tay với từng bà già trên đài chủ tịch, ôm người áp mặt rồi sung sướng bước xuống.

“Tiếp theo đây sẽ là vị nào nhỉ?” Người dẫn chương trình cầm micro nhìn trên khán đài tìm kiếm.

“Tôi, đến lượt tôi,” một giọng nói ồm ồm cất lên. Tiếp đến một cô gái làng chơi đứng dậy từ đám gái làng chơi đang cười rúc rích, uốn éo bước từng bước lên đài chủ tịch.

Người dẫn chương trình đưa micro lại cho cô gái.

“Cảm ơn, tôi bây giờ, từng giây từng phút đều rất xúc động.” Cô gái liếc mắt đưa tình với anh chàng dẫn chương trình, làm cho cả khán đài cười nghiêng ngả. Anh ta đỏ

mặt tía tai, cố lấy lại vẻ tự nhiên nhất để hỏi: “Xin hỏi công việc của cô là gì?”

“Cái gì cũng không làm. Điều sống dựa vào việc làm phụ nữ,” cô nàng trả lời lãnh lớt.

Khán đài lại rộ lên tiếng cười. Anh chàng dẫn chương trình ủ rũ ngồi xuống một bên.

Cô nàng lườm anh ta một cái, hai ngón tay nhón lấy chiếc micro, một tay vẫn đưa từng hạt hướng dương cho vào miệng, lanh lẹ phun vỏ, nghiêm túc nói:

“Tôi là một người phụ nữ lao động tự kiếm ăn bằng sức lực của mình, tôi cảm thấy rất vinh quang, không có gì là mất thể diện cả. Những người đàn ông từ xưa đến nay đều đề chúng tôi xuống, xem chúng tôi như những món đồ chơi. Bọn họ có thể chiếm vài cô cùng một lúc, vậy mà vẫn được xưng tụng là những bậc tài tử phong lưu. Còn chúng tôi thì sao, chỉ cần có quan hệ với hơn một người đàn ông là bị xem là gái gì gì đó, thử hỏi có công bằng không? Thân thể là của bản thân chúng tôi, dựa vào cái gì mà đàn ông thì được phép làm loạn còn chúng tôi thì không? Tôi không tin được điều phi lý này, nên phải bóc trần cái sự đồi bại đó. Đất nước ta đang rất khó khăn, một lượng lớn vốn trôi nổi nằm trong tay dân chúng, đầu cơ tích trữ, nếu toàn bộ số tiền này lưu thông trên thị trường thì sẽ tạo nên một cơn chấn động cực mạnh về tài chính, thậm chí có thể dẫn đến sụp đổ nền kinh tế. Đất nước không đủ sức cung cấp hàng hóa đầy đủ để thu hồi bộ phận tiền tệ này, hướng tiêu dùng của dân chúng lại tập

trung ở hàng hóa tiêu dùng hằng ngày cũng như những sản phẩm có độ bền cao, đây chính là hậu quả tạo thành bởi phương châm bao cấp mà nước ta thực hiện trong một thời gian dài. Bất kể cái gì cũng được dùng miễn phí hoặc chỉ chi trả một cách tượng trưng như phòng ở, chữa bệnh... Cơ cấu tiêu dùng này rất không hợp lý, ngay như các nước phát triển ở phương Tây cũng không dám bao cấp toàn bộ, vậy mà nước đang phát triển như chúng ta lại dám làm điều đó! Muốn phát triển nền kinh tế đất nước một cách lành mạnh, không chế được sự lưu thông của tiền tệ nước ta cần phải kiên quyết thay đổi cơ cấu tiêu dùng bất hợp lý hiện nay. Giảm thiểu hoặc hủy bỏ phụ cấp, thực hiện chính sách căn cứ theo chất lượng để xác định giá trị, thiếu một đồng cũng không bán. Tất cả đều phải tuân theo quy luật kinh tế, kết thúc thời kỳ quá độ nghèo đói. Cho thuê phòng cũng cần phải được cải cách, chữa bệnh bằng tiền công cũng phải cải cách, việc giao hợp cũng phải được cải cách, đây chính là xu thế mới của thời đại. Do vậy phụ nữ chúng ta phải hưởng ứng lời hiệu triệu của tổ quốc, mà trước tiên là cần xác định rõ quan niệm nền kinh tế hàng hóa trong suy nghĩ của mình. Cái gì mà chồng? Cái gì mà tình nhân? Tất cả đều phải trả tiền, tất nhiên, thu phí cũng cần hợp lý, khi định giá cũng nên nghĩ đến tổng thu nhập bình quân hiện nay của đất nước, không nên làm cho người ta bị phá sản. Theo kinh nghiệm của tôi, có thể đặt ra một giới hạn giá cao nhất và một giới hạn giá thấp nhất, căn cứ vào khả năng chi trả khác nhau của những đối

tượng khác nhau mà linh động giữa hai giá đó. Có thể nói cho mọi người biết, hiện nay tôi là người nổi trội trong ngành này, thuế giao nộp nhiều nhất, giá trị lao động bình quân hằng ngày rất cao, bất cứ một người đàn ông nào, dù anh ta là nhà khoa học hay công nhân lành nghề đều không thể sánh được. Tiêu chuẩn để đánh giá một người có ích với xã hội hay không là gì? Đó chính là việc cô ta đã đem lại cho xã hội bao nhiêu của cải. Ở điểm này thì phụ nữ chúng tôi có được điều kiện trời ban. Việc các nam đồng chí làm được chúng tôi cũng có thể làm được, việc mà các nam đồng chí không thể làm được thì chúng tôi vẫn có thể làm!”

Lại rộ lên những tràng pháo tay, xen lẫn là tiếng hò reo tán thưởng.

Cô gái biến ra một cái máy đo tốc độ trên taxi như biểu diễn ảo thuật, giơ cao trong hai tay, hét lên:

“Các chị em ơi, hãy nhanh chóng động viên nhau, đều đi mua một cái máy đo như thế này, hãy làm xanh hóa địa cầu, hãy làm cho bọn đàn ông đều bị cấm sùng!”

Cô gái xúc động bắt tay với các bà trên sân khấu đang hướng về phía cô vỗ tay cổ vũ, sau khi thổ lộ hết lòng mình, cô gái vui vẻ chúc phúc cho họ, gương mặt cô nhòa lệ.

Những tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên không dứt. Người dẫn chương trình tiến lên phía trước, cầm lấy micro, mấy lần định lên tiếng nhưng đều bị tiếng vỗ tay át mất. Anh ta lặng lẽ hỏi Nguyễn Bảo, lúc này đang gục đầu đứng phía trước:

“Này này, anh nghe bài phát biểu trên có cảm tưởng gì không?”

Nguyễn Báo quay lại liếc nhìn anh ta: “Đem cái bản lĩnh ăn trộm số trên đồng hồ điện ra đi.”

“Tự mình đi, từ nhỏ đã bị người ta liên hệ với một loại thực phẩm danh tiếng rồi.”

Người thứ ba lên phát biểu là một phụ nữ gầy gò vàng vọt, cặp mắt nói lắm bầm:

“Loại thực phẩm này là gì vậy? Đúng là chó cũng không thèm đụng đến. Tôi sinh ra có hơi xấu, vì thế nên tôi vô cùng oán hận số phận, đã từng tự ti trong một thời gian rất dài, bọn đàn ông nhìn thấy tôi không sợ đến phát khóc thì cũng ra sức châm chọc, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng chán nản. Nhất là vào thời thanh xuân của mình, đã mấy lần tôi tuyệt vọng muốn tự sát, cảm giác như cuộc đời không còn ý nghĩa gì nữa. Mọi người thử nghĩ xem, đàn bà con gái có ai là không có lòng tự tôn của mình, bọn Nhật hiếu sắc à? Trong huyện của tôi thôn nào bọn chúng cũng đặt lô cốt pháo, riêng mới đến đầu thôn chúng tôi, vừa nhìn thấy tôi chúng liền bỏ đi. Tôi cũng là con người mà, chị em ở đây có ai là không có ước muốn, có ai là không có người theo đuổi, các cô bạn tới mức vắt chân lên cổ, còn tôi thì nhàn rồi muốn giúp việc đều chẳng có ai cần, nửa đêm nhảy vào tường nhà người ta thế nào thì bị người ta vớt ra thế ấy. Nhục nhã như thế, có người con gái nào chịu được? Đã mấy lần tôi treo mình trên xà nhà, đến lúc sắp tắt thở lại vội vàng nhảy xuống.

Không thể chết được! Tôi tự nhủ, chẳng nhẽ đàn bà không thể sống nếu thiếu đàn ông sao? Người thì phải sống, cách thức là do con người nghĩ ra, người sống không thể để bị bức chết được. Không đi được Tây An thì ta đi Diên An, Lư Sơn không cho ta lên thì ta trèo Tĩnh Cương Sơn. Mặt đất này vốn làm gì có đường, người đầu tiên đi thì sẽ tạo ra đường, cũng phải có người làm một lần việc mà sử sách chưa hề có tiền lệ, rồi dần dần mọi người theo đó mà làm thì lại trở thành chuyện thông thường. Sau khi nghĩ thông, tôi phấn chấn hẳn lên, kiên cường vững vàng tiếp tục sống. Mọi người nhìn xem, cuộc sống hiện nay của tôi không phải là rất tốt sao! Tôi hiện sống cùng một người cùng cảnh ngộ khốn khổ, yêu thương đùm bọc, giúp đỡ học tập lẫn nhau. Cho dù có những lúc cảm thấy bất tiện, cảm thấy lực bất tòng tâm, rốt cục ăn chay trăm món không bằng chân gà một miếng, tuy chúng tôi cũng gặp một số khó khăn song vẫn luôn tìm cách khắc phục, mò mẫm để tìm ra phương pháp mới con đường mới mang bản sắc Trung Quốc. Chúng tôi cảm thấy vô cùng tự hào và vui vẻ, không có đàn ông chúng tôi vẫn sống được đấy thôi, thậm chí là cuộc sống còn thú vị hơn. Không có giày da thì chúng tôi đi giày cỏ, không có vải tốt thì chúng tôi mặc vải gai, nhưng nếu như chúng tôi không cung cấp lương thực cho mọi người thì sao đây?”

Tiếng vỗ tay, tiếng vỗ tay lại vang lên không dứt.

“Ồ chớ!” Người phụ nữ vừa phát biểu trềnh trềnh

nhìn Nguyên Báo đang cúi mặt đứng một bên đầy hận thù. “Tâm địa của chúng mày còn độc ác hơn rắn rết, lang sói hơn địa chủ! Không có thì chúng mày kêu gào thảm thiết, có rồi thì lại giở trò kén cá chọn canh. Chính chúng mày đã bức bách tao đến đường cùng, phải ăn tẩm ăn cám, sống không bằng trâu ngựa. Sáu mươi năm khổ nhục, tao phải bỏ làng đi kiếm miếng cơm vẫn còn tìm được chút lá du của đất quan âm hay thứ gì đó để ăn, còn ở chỗ chúng mày, đến một nơi nhóm lò cho riêng mình cũng không thể có, tao có thể để cho chúng mày chết đói chết khát... Tao ném toẹt vào chúng mày, đấy không phải là những thứ con người cần, đồ khốn nạn! Tao không cần những thứ đó, ai thèm dùng những thứ đó, hãy trả lại tuổi thanh xuân của tao...”

“Đừng, đừng! Quân tử dụng khẩu bất dụng thủ, có thể tố giác nhưng đừng đánh nhau.” Anh chàng dẫn chương trình vội vàng chạy đến ôm chặt lấy bà cô già đang ra sức cào cấu Nguyên Báo. “Bánh mì sẽ có, mà bơ sữa cũng sẽ có!”

“Bỏ tao ra! Sao lúc này mày mới ôm tao? Lúc trước thì mày làm gì? Buổi tối khi tao tìm người ôm thì mày trốn ở đâu hả?”

“Thả bà ấy ra!” Một bà nghiêm khắc nói với anh chàng dẫn chương trình. “Anh không được ngăn cản hành động cách mạng của phụ nữ chúng tôi.”

“Bà thử nhìn bộ dạng bà ấy xem, tôi sợ bà ta đánh chết người,” anh chàng dẫn chương trình vội buông bà gái

già còn trình ra, nói với vẻ không yên tâm. “Đại hội của chúng ta không phải lấy mục tiêu là cứu rỗi sao?”

“Ai tàn độc?” Bà ta nghiêm giọng nói. “Mấy nghìn năm nay, máu của phụ nữ đã chảy thành sông...”

“Hắn là cái thá gì? Đại hội phụ nữ chúng tao sao lại để hắn dẫn chương trình cơ chứ?” Bà gái già chỉ vào anh dẫn chương trình gào lên với đám đông. “Hắn ta cũng là đàn ông, phải bị giải ra đài đấu tố mới phải.”

“Đứng lên, đứng lên!” Mười tám nghìn cô gái kêu gào kinh thiên động địa. “Nét mặt của hắn không ra gái mà cũng chẳng ra trai, quen thói làm những... trò... quỷ!” Các cô gái đồng thanh cất cao tiếng hát.

“Thưa các nữ tướng, thưa các vị phụ nữ cách mạng,” anh chàng dẫn chương trình run rẩy giải thích, “tôi là người đứng về phía các bạn, tôi cũng là người có mối hận thù vĩ đại, tôi... bây giờ tôi xin tuyên bố tôi là trung tính...”

“Người cách mạng thì đứng ra, còn không cách mạng thì cút xéo! Đánh đánh đánh, cút cút cút!” Các chị em phụ nữ đồng thanh, hô theo nhịp xua đuổi người dẫn chương trình, sau đó lại tiếp tục hát. “Hãy xem mẹ ta đánh đuổi bọn lang sói, chưa đánh hết lang sói nhất quyết không rời chiến à á a trường...”

“Tha cho tôi đi mà.” Anh chàng dẫn chương trình ra sức van nài các bà. “Tôi từ xưa đến nay đều không dám coi khinh phụ nữ các vị, nhìn thấy một là yêu một.”

“Anh không nghe thấy yêu cầu của phụ nữ cách

mạng à?" Các bà lạnh lùng nói, "Chủ động một chút đi, đừng để chúng tôi phải ra tay đuổi anh."

"Lên đi!" Bà gái già ra sức đẩy anh chàng tội nghiệp.

Anh chàng dẫn chương trình thất tha thất thểu bước đến đứng cạnh Nguyên Bảo, tuyệt vọng nhìn bốn phía, những người phụ nữ khắp bốn phía khán đài đều một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hai anh chàng đầu bù tóc rối, cười nhạt rồi đồng thanh hát:

"Người có lý, í í, dám nói với bách tính, dù cho người có dùng muôn phương nghìn kế cũng không thể gây trở ngại cho ta. Bến Sa Gia¹ cũng sẽ có ngày được giải phóng, còn nhìn bọn Hán gian cấu tặc bán nước chúng mày sẽ có ngày bị đánh... ánh... ánh gục!"

Người dẫn chương trình buồn bã gục đầu xuống, lẩm bẩm: "Mẹ nhà nó, ai đã giúp chúng nó dàn dựng trò hề này."

"Người còn có điều gì muốn nói à?" Người đàn bà tiếp nhận vai trò dẫn chương trình mới đưa micro hỏi anh chàng.

"Không, không, không có gì để nói cả!" Anh ta sợ hãi xua tay rồi rít. "Hôm này tôi xong đời rồi!"

Bà ta khinh miệt liếc nhìn anh ta, vuốt mái tóc ngắn của mình, ngẩng cao đầu rạng rỡ nói với toàn thể hội trường:

"Thưa các chị em, hành động cách mạng của chị em ngày hôm nay đã nêu cao uy phong của phụ nữ chúng ta,

1. Nằm bên hồ Dương Trưng thành phố Tô Châu.

diệt trừ được chí khí của một gã đàn ông nhỏ mọn! Làm tốt lắm! Thực đã làm vui lòng người. Chúng ta đã đánh đổ được bốn kẻ đại gian đại ác tại đây, giẫm đạp lên chúng để chúng vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.”

Một chị béo ục ịch nhảy lên đài chủ tịch, cầm lấy micro nói:

“Tôi sẽ nói đơn giản thôi, mấy chị em trước đã nói hết những điều trong lòng chúng tôi muốn nói rồi. Tôi cho rằng chúng ta đã đối xử trọn tình trọn nghĩa với Đường Nguyên Báo. Chúng ta đã nói đạo lý với anh ta rồi, cũng đã chỉ đường hướng cho anh ta rồi, bây giờ phải xem anh ta đã chịu giác ngộ hay chưa, đã chịu rời bỏ quá khứ của mình chưa, quay trở về con đường chính đáng, tôi đại diện cho toàn thể phụ nữ sẽ lau mắt chờ đợi.”

Tất cả phụ nữ trong khán trường đều gạt nước mắt, tròn tròn mắt nhìn.

“Chúng tôi đang chờ anh đấy!” Người phụ nữ cầm micro mỉm cười nói.

Nguyên Báo chậm chậm ngẩng đầu lên, tất cả những cái nhìn đều là những ánh mắt tha thiết chờ đợi và cổ vũ nhiệt tình.

Nguyên Báo chậm chậm bước lên đài chủ tịch, nhận lấy micro từ tay chị béo, miệng run run, mãi mà không nói nên lời, anh ta nhìn khắp bốn phương tám hướng đâu đâu cũng dày đặc các bà các cô, vô cùng cảm động.

“Các chị em đã đối xử với tôi tốt là thế, quan tâm là thế, tôi thật vô cùng xấu hổ.”

Toàn thể mọi người trong khán trường cùng thở phào nhẹ nhõm, nghe giống như tiếng sấm dậy.

Một chị ghen ngào nói: “Thế này còn chưa được coi là tốt nhất đâu, lòng thương người của chúng tôi đã chịu đựng được rất nhiều.”

“Tôi hiểu rồi,” Nguyễn Báo gật đầu nói tiếp. “Về điểm này tôi đã nhận không hết. Rất nhiều sự quan tâm, rất nhiều sự ảm áp, nếu tôi không hạ quyết tâm trở thành một người phụ nữ... thì thật có lỗi với các bạn.”

Một tràng vỗ tay như sấm động.

“Thành công rồi, thành công rồi.” Mười tám nghìn cô gái xúc động trào nước mắt, bắt tay nhau chúc mừng, ngược nhìn Nguyễn Báo. “Rốt cuộc chúng ta cũng đã có quả bom nguyên tử của mình rồi.”

“Anh không thể để tôi ở đây một mình được,” anh chàng dẫn chương trình khom lưng quay đầu thì thào nói với Nguyễn Báo. “Tôi không muốn bị từng người một trong bọn họ nhai sống đâu.”

Nguyễn Báo liếc nhìn người dẫn chương trình một cái, rồi khoát tay ngăn tiếng reo hò của toàn khán trường, nói với mọi người:

“Tôi bỏ tà theo chính, nhưng tại đây vẫn có kẻ ngoan cố không chịu biến chuyển.” Anh ta chỉ vào người dẫn chương trình. “Chúng ta có phải nên cố gắng để giúp đỡ anh ta biến chuyển không?”

“Treo cổ nó lên, treo cổ nó lên.” Toàn thể phụ nữ trong khán trường giơ nắm tay như phát điên, kêu gào

cuồng loạn, xen vào đâu đó là những tiếng cười lớn.

Người dẫn chương trình ngắt lịm, ngả trên mặt đất.

“Giết chết nó đi, giết nó ngay đi, phanh thân nó ra trăm mảnh, nhét vào nòng đại bác bắn lên không trung!”

Đám phụ nữ gào thét điên cuồng, tinh thần phấn uất, không thể khống chế được. Có một vài người động tác nhanh nhẹn đã xông lên, nắm lấy anh chàng dẫn chương trình, nhanh thoăn thoắt tát anh ta.

“Khoan khoan, các chị em xin ngừng tay,” bà dẫn chương trình kéo đám chị em đang vây quanh. “Xử lý hấn ta như thế này thì nhẹ quá. Chẳng phải hấn ta coi thường phụ nữ chúng ta sao, thế thì chúng ta hãy cho hấn ném sự lợi hại của phụ nữ - hãy ném hấn ta vào núi mãnh thú.”

“Ồ!” Đám phụ nữ hoan hô.

Một vài người lôi anh chàng dẫn chương trình xuống, anh ta nằm vắt trên những đôi vai cứng như sắt nguội của đám phụ nữ, quay đầu cười với bà dẫn chương trình:

“Bà phải hứa là hổ trong núi mãnh thú đều là bọn hổ cái.”

“Yên tâm đi,” bà dẫn chương trình nghiêng rằng nghiêng lợi nói. “Đủ để người chết một cách công bằng.”

Người dẫn chương trình bị lôi vào trung tâm sân của cung thi đấu thể thao. Cửa bốn bên khán đài đều đóng chặt. Người nhân viên ném cho anh chàng dẫn chương trình một tấm vải màu đỏ, rồi co căng chạy mất. Anh chàng nhặt tấm vải đỏ, hoang mang không biết làm gì với nó, bèn khoác tấm vải lên người, nhìn lên

khán đài cười ngớ ngẩn. Cũng lúc này, một cánh cửa được mở ra, một người phụ nữ hung hãn cúi đầu lao như tên bắn về phía người dẫn chương trình. Bốn phía khán đài vang lên những tiếng hoan hô đầy kích động. Đám phụ nữ đứng nhổm khỏi chỗ ngồi, vừa gào thét vừa hoa tay múa chân.

Trong khoảnh khắc người đàn bà lao đến, người dẫn chương trình theo phản xạ tự nhiên phát tám vải đỏ lé sang một bên, người đàn bà lao suột qua người anh ta, không húc trúng.

Người dẫn chương trình chưa kịp vui mừng thì người đàn bà kia đã quay lại, âm thầm không thềm nói một lời nào, hung hãn lao vào người anh ta một lần nữa.

Hai tay cầm tám vải, khi người đàn bà lao đến gần, anh ta lại phát một lần nữa khiến cho người đàn bà lao trượt sang một bên.

Cả khán đài sôi sục đến đỉnh điểm, tiếng hò reo của mười tám nghìn cô gái khiến cho cả cung thể thao muốn vỡ tung.

Người đàn bà nhìn thấy tám vải đỏ điên cuồng xông đến hết lần này đến lần khác, không hề dừng lại, không hề biết mệt mỏi. Người dẫn chương trình dần dần không trụ vững được nữa, phản ứng cũng chậm đi, né tránh không còn linh hoạt, mấy lần bị người phụ nữ kia suột vào, quần áo bị rách mấy mảng lớn, trên người cũng bị cào chảy máu.

Cuối cùng, khi người đàn bà lại lao đến lần nữa, anh

ta không kịp tránh, bị húc đổ, nhấc lên cao một lát rồi bị quăng ra xa, treo trên lan can nằm bất động.

“Ồ!” Đám phụ nữ kêu lên kinh hãi, nhưng rồi lại lập tức vỗ tay nồng nhiệt.

CHƯƠNG XXII

“**D**ao... kéo... kìm... nhíp...”

Dưới bóng đèn flash, một nhóm bác sĩ mặc áo trắng đội mũ trắng đeo khẩu trang trắng đang nhịp nhàng tiến hành phẫu thuật...

Cửa phòng phẫu thuật mở, một chiếc băng ca được y tá kéo ra, trên băng ca phủ một tấm khăn trải màu trắng, lúc này Nguyễn Báo đang nhắm nghiền mắt nằm thêm thiếp dưới tấm khăn trải giường.

Guang mặt của anh ta trắng bệch, bình thần, nhẹ nhàng.

Chiếc băng ca được đẩy men theo dây hành lang về phía xa, khoan thai lướt nhẹ, bánh xe nhẹ nhàng lăn trên mặt đất không phát ra một tiếng động.

Lưu Thuận Minh, Tôn Quốc Nhân, bốn cô gái Chu, Ngô, Trịnh, Vương cùng các bậc lãnh đạo của giới phụ nữ đang đứng tại phía đầu dây hành lang đợi chiếc băng ca được đẩy đến.

Chiếc băng ca dừng lại trước mặt họ, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Nguyễn Báo đang nằm ở trên.

“Phẫu thuật tiến hành như thế nào?” Tôn Quốc Nhân hỏi người y tá.

“Vô cùng thành công,” người y tá đáp. “Xin mọi người hãy yên tâm.”

“Mấy ngày nữa thì anh ta có thể xuất viện được?”

“Sẽ nhanh thôi,” người y tá đẩy băng ca vào phòng bệnh, quay đầu lại nói. “Thứ anh ta cắt bỏ là thứ đồ vật thừa, không đúng sao?”

“Đúng đúng,” Tôn Quốc Nhân nói. “Thế là tôi có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.”

“Câu thực sự không cần phải lo lắng như thế,” Lưu Thuận Minh nói. “Đây chẳng qua chỉ là một ca phẫu thuật thông thường, và lại anh ta cũng không phải là người đầu tiên làm loại phẫu thuật này.”

Tôn Quốc Nhân xoay người bắt tay với từng người phụ nữ: “Cảm ơn sự ủng hộ và giúp đỡ của các vị, nếu không có sự giúp đỡ của mọi người thì công việc của chúng tôi đã không suôn sẻ như thế này.”

“Không cần khách sáo,” bà già thủ lĩnh nói. “Bồi dưỡng vun trồng con người mới là trách nhiệm chung của chúng ta, đã làm việc nghĩa thì không cần lời cảm ơn.”

“Sau khi Đường Nguyên Bảo xuất viện, vẫn có thể sống cùng chúng tôi được không?” Cô Trịnh hỏi.

“Tôi e là không thể được,” Tôn Quốc Nhân cười nói. “Nhiệm vụ của các vị đã hoàn thành rồi. Hãy nỗ lực học tập, đợi sau khi các cô tốt nghiệp bước ra xã hội, sẽ có rất nhiều thứ có thể sáng tạo rơi vào tay các cô.”

Cô Vương nói: “Chúng tôi sẽ rất nhớ Đường Nguyên Bảo, anh ấy còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm, đại diện cho giới phụ nữ chúng ta tham gia thi đấu. Đây là việc lớn, quan trọng hơn nhiều so với việc sống cùng với chúng tôi đúng không?” Cô Vương trong sáng tin cậy nhìn Tôn Quốc Nhân.

“Đúng vậy,” Tôn Quốc Nhân đáp. “Anh ta còn có chút việc phải thay đổi, rồi lại phải xông ra chiến trường nữa.”

“Từ tận đáy lòng chúng tôi cầu chúc cho anh ấy vừa ra quân đã lập chiến công, mã đáo thành công,” cô Vương thay mặt cho các bạn bày tỏ cảm xúc.

“Có thể nào lại không như thế? Dù tìm khắp thiên hạ cũng không có người thứ hai có tinh thần như anh ấy để bồi dưỡng đâu.”

“Và cũng bởi anh ta ở trong khối của chúng ta nên mới có điều kiện tốt như thế.” Lưu Thuận Minh bổ sung thêm.

“Xin hỏi, bây giờ anh cảm thấy như thế nào?”

Trong phòng bệnh, Nguyên Bảo ngồi dựa vào thành giường, khắp nơi chất đầy hoa tươi, đang trả lời phỏng vấn của phóng viên.

“Phẫu thuật xong, anh có cảm thấy điều gì không thoải mái không?”

“Hoàn toàn không, cảm giác rất tốt, vô cùng nhẹ nhõm.” Mắt Nguyên Bảo nhìn lên trên, cố hình dung cảm giác của mình. “Nó giống như việc cõng một chiếc hòm to

đi mấy trăm quãng đường, đột nhiên đánh rơi, dù cho trong hòm là vàng bạc châu báu nhưng vẫn cảm thấy hết sức thoải mái. Tuy bị tổn thất đôi chút, song không đến nỗi vì thế mà chết mệt, ngoài ra cũng là cách để đi thật nhanh trên đường.”

“Xin hỏi, anh đánh rơi chiếc hòm này...” Một nhà báo đeo kính đang hỏi dở chừng, thì tất cả mọi người trong phòng cười phá lên.

Nhà báo nọ hơi ngượng, đẩy đẩy chiếc kính, đổi lối diễn đạt, nói: “Xin hỏi, trong lòng anh nghĩ gì khi đồng ý tiến hành phẫu thuật? Lẽ nào không có chút... ừm, ví dụ như là... do dự chẳng? Phải biết, đó là... ừm, nói thế nào nhỉ... là một quyết định rất quan trọng.”

“Do dự đương nhiên là có, nhưng tôi đã khắc phục được. Mỗi lần nghĩ đến trách nhiệm mà đất nước giao phó, sự kỳ vọng của nhân dân, trong đầu tôi không có chỗ cho chủ nghĩa cá nhân nữa. Hơn nữa, thép tốt dùng ở lưỡi dao, rượu ngon dùng trong quốc yến. Đường Nguyên Bảo tôi lún sâu vào con đường xấu, bốc mùi lên rồi, cũng không bằng cả cái thứ đồ chơi trên bàn. Thế mà nay được sắp xếp có ích lớn như thế khiến cho nhân dân cả nước có thể thở phào nhẹ nhõm, đấy chính là vinh dự của tôi. Cũng không oan ức gì, chiến mã chết ở trận tiền, tráng sĩ chết dưới lưỡi dao, chỗ nào ở Thanh Sơn cũng chôn những hài cốt trung thành, hà tất gì phải chịu cảnh da ngựa bọc thây, đến như Hạng Vũ đã làm ma muôn đời, chết anh hùng cũng không được về nhà...”

“Ngừng lại đi ngừng lại đi, chúng tôi rất hiểu ý anh.”

“Vậy sao, xem ra tôi đã đánh giá thấp các anh rồi.”

“Tốt hơn cả là anh đừng xem thường chúng tôi, ở phương diện chuyên môn đánh bóng bàn thân này đẳng cấp của chúng tôi không hề thua kém anh đâu”.

Nguyễn Báo cười hi hi: “Vậy thì nói thành thật chút đi, các anh có thực sự cảm thấy tôi đưa ra quyết định này là rất trọng đại không? Các anh có thực sự cảm thấy cái món đồ chơi đó đặc biệt có ích không?”

“Nhìn từ đạo lý thông thường thì đúng như vậy mà? Du lịch tại gia, ai ai cũng phải chuẩn bị, chống đau đầu, chống buồn chán, chống lười biếng, chống đau lưng...”

“Xem ra các anh đúng là vật tận kỳ dụng, nhưng đối với tôi mà nói, đưa ra quyết định này rất đơn giản, giống như việc quyết định cắt bỏ ruột thừa cắt bỏ tuyến hạch...”

Nguyễn Báo hạ giọng, mỉm cười nói với vẻ bí mật: “...Bởi vì tôi vốn không hề có cuộc sống cá nhân.”

Các phóng viên bỗng bừng tỉnh ngộ, tiếp đó nhất loạt cầm cúi ghi lại câu nói đó của Nguyễn Báo.

“Nói như thế, có nghĩa là anh trước sau đều nhất quán việc nằm gối giáo đờ trời sáng¹?” Một nhà báo nhìn cuốn sổ ghi chép của mình hỏi. “Trước sau nhất quyết thi hành ‘ba không’ ở hai bờ eo biển sao?”

“Chúng tôi không ngờ anh lại thâm như thế,” một nhà báo khác thành thật nói.

1. Ý nói luôn trong tình trạng cảnh giác, sẵn sàng chiến đấu.

“Các ngài cũng đừng ra cái vẻ trái đời như vậy.” Nguyên Báo cười nói. “Tôi nghĩ mãi không ra người dân Trung Quốc nào có một cuộc sống cá nhân thực sự, cũng chỉ đều là khi đội lột người mà thôi.”

“Anh có kỳ vọng gì đối với chị em phụ nữ?” Một nữ nhà báo hỏi. “Sau khi gia nhập vào đội ngũ chúng tôi?”

“Tôi vô cùng khâm phục họ, hy vọng họ giữ mãi được vinh quang, họ chính là một đội ngũ rất trẻ trung, dù khởi đầu muộn song muộn cũng có cái hay riêng, có thể học tập từ nhiều tấm gương đi trước, hạn chế đi đường vòng, tuyệt đối không để trong lúc hấp thụ tinh hoa của nam giới thì cũng hấp thu luôn căn bã của họ.”

“Nghe nói anh có tham gia một lần vào đại hội biểu dương lực lượng của phụ nữ, vậy sự việc đó có đem lại ấn tượng sâu sắc cho anh không?”

“Đúng vậy, bọn họ đúng là khí thế ngút trời, đi tới đâu quét sạch mọi chông gai tới đó, dũng mãnh khác thường.”

“Vậy điều đó có phải là một nhân tố quan trọng thúc đẩy anh hạ quyết tâm cuối cùng không?”

“À đúng,” Nguyên Báo nghiêm trang nói. “Tôi vốn thích đứng cùng với những kẻ mạnh.”

“Cảm ơn anh đã nhận lời phỏng vấn. Cuối cùng, xin hỏi anh có điều gì muốn nói với khán giả và độc giả của chúng tôi?”

Nguyên Báo ngồi thẳng người, hắng giọng, hướng về chiếc micro với điệu bộ như đang nói với nhân dân cả

nước: “Xin đừng lo buồn cho tôi, cuộc sống của tôi hiện nay rất tốt, các vị lãnh đạo cũng như các đồng chí đều hết sức quan tâm đến tôi, không có một chút kỳ thị, phân biệt. Mỗi ngày tôi đều tham gia lao động, vừa lao động vừa cải tạo, mỗi tuần vào thứ Ba thứ Năm thì được ăn thịt, dăm bữa nửa tháng còn có thể được đi xem phim. Hiện nay tôi đang viết sách, cuốn sách nói về cuộc đời trước đây của tôi. Sau này tôi còn dự định dựng bộ phim mang tựa đề là ‘Giọt nước mắt hối hận’. Cuộc đời tôi đã hại không biết bao nhiêu người nhưng tất thấy mọi người đều không hận tôi, coi tôi như chính bản thân mình, đều đối xử với tôi lương thiện như thế, vậy tôi cũng không khách khí nữa, khổ một thân tôi nhưng mọi người đều được hạnh phúc... Thôi tôi chỉ nói đến đây, nói nhiều lại loạn.”

“Ông còn điều gì muốn nói không?”

“Bao nhiêu từ ngữ bay đầu hết rồi, chỉ còn việc nói tôi là kẻ phản quốc thì tôi không phục.”

Ông già họ Đường mơ mơ màng màng mắt nhắm nghiền, miệng lẩm nhẩm.

“Tôi và người Hán các anh vốn không cùng một nước, chúng tôi là người của nước Đại Thanh, đất nước của chúng tôi đã bị diệt vong lâu rồi, tôi có muốn phản cũng không phản được, tôi là một kiều dân, cùng lắm cũng chỉ là gián điệp của nước đối địch mà thôi, không thể buộc tội phản quốc cho tôi được.”

“Ông đúng là nói nhảm, ông là một công dân Trung Quốc.”

“Nhưng đó là những việc tôi làm ở thời Đại Thanh, còn từ sau Dân quốc thì tôi hoàn toàn lương thiện.”

“Xem ra ông vẫn chẳng có chút nhận thức gì về vấn đề của ông cả.”

“Sao tôi lại không nhận thức được, tất nhiên là tôi có nhận thức. Lúc đó đáng lý ra tôi không nên gây chuyện, đều là vương gia hại tôi đây mà. Nước Đại Thanh chắc chắn xong đời, xong đời trong tay ai chẳng giống nhau? Thà tặng cho nước bạn còn hơn là làm gia nô. Anh hãy nhìn người Hồng Kông, rồi lại nhìn người Ma Cao đi, họ là nô lệ của một quốc gia bị diệt vong à? Xem ra nếu không nắm vững lịch sử thì nhìn nhận vấn đề này thật khó. Cơ hội lịch sử chỉ trôi qua trong chớp mắt. Bà lão đến chết hãy còn là trinh nữ, kháng Nhật! kháng Nhật! Nếu không thì hiện nay cái chúng ta đang sử dụng trong tay đều là đồng yên Nhật, ngoại tệ mạnh, ngoại hối trong cả nước, đến như con tôm con tép hay cái lông lợn còn dùng để ăn để chải. Bây giờ thì hay rồi, có khẩu đầu quý gối khắp thế giới này mời họ đến xâm lược cũng chả ai thềm ngó ngang. Điều rõ cả rồi, xâm lược các ông thì được cái gì? Làm thế chẳng phải lại bị phản kháng sao?”

“Những lời nói này của ông đều phải ghi lại vào án trạng. Người dân Trung Quốc ngay thẳng không cúi mình, thà chết đứng chứ quyết không sống quỳ!”

“Được rồi, điều này cũng gần giống cái việc các anh

chưa từng để tóc đuôi sam vậy thôi, ban đầu chả gào khóc inh ỏi không chịu. Về sau thì sao? Đến lúc phải cắt đi thì lại thấy khó. Cái đức tính này của người Hán các anh tôi còn lạ gì chứ? Giả vờ như mình có khí chất lắm, giả vờ như đến chết cũng cần có thể diện, còn sống thì nhất định không chịu khuất phục, sự thực thì sao? Tôi không muốn nhận cũng không được, thể diện xưa nay không phải ai cũng cần đến.”

“Thế thì phản động rồi, hôm nay tôi để ông phản động một cách sung sướng.”

“Người Mãn chúng tôi cũng thật là bất hạnh, sao không để cho người khác đoạt lấy mà lại là các anh? Để người Mỹ diệt thì sao chứ? Lại để cho các anh đoạt lấy mà chả phí công phí sức gì, rẻ không có hàng tốt, thật khiến cho mọi chủ nghĩa đế quốc trên thế gian này phải đau lòng!”

“Ông còn điều gì muốn nói nữa? Nói ra hết đi!”

“Các anh không có giấy tự thú nào để tôi ký à?”

“Không có!” Viên thẩm vấn phẫn nộ, đập bàn đứng dậy. “Người đừng tưởng có thể thoát khỏi sự trừng phạt của nhân dân!”

“Tôi vui vẻ lên báo tuyên bố, tự ăn năn hối cải.”

“Ta quyết không cho người cơ hội, phải đánh người đến chết.”

“Tôi thừa nhận sai lầm vẫn không được sao? Lập công chuộc tội, quay giáo đánh lại, lôi ra mấy cái ‘ô dù’ đứng sau lưng. Các anh xem ai buống bình, tôi sẽ chạy đi

vai kẻ vai tay dắt tay anh ta, rồi tố cáo là anh ta xúi giục. Cầm đầu nổi dậy, vạch trần, tố cáo, câu kết trên dưới, lôi kéo trong ngoài, dán biểu ngữ tạo tin đồn đều là sở trường của tôi. Nếu như thế vẫn chưa được thì tôi còn có thể ca tụng công đức, chỉ hươu nói ngựa, trợn mắt nói bừa, nhắm mắt sờ đến ‘bè lũ bốn tên’ của mình cũng đừng nghĩ là làm khó tôi. Các anh nói làm như thế nào đi, lần này tôi hoàn toàn nghe các anh, làm cái bia, tôi là cái bia tốt, làm lâu la thì tôi sẽ là lâu la tốt, phái hữu tụ tập không đủ thì coi như tôi là một thành viên. Dù thế nào thì tôi cũng đã giao cho các anh rồi, các anh xem chỗ nào thiếu chỗ nào sót thì nhét tôi vào đó, tôi hoàn toàn không có ý kiến gì!”

“Hiện nay chúng tôi đang thiếu một người chịu trách nhiệm trước sự thất bại của phong trào Nghĩa Hòa Đoàn.”

CHƯƠNG XXIII

“Sắp đến giờ diễn rồi, anh thuộc lời thoại cả rồi chứ?”
Phía sau cánh gà, Đường Nguyên Bảo đang khởi động hông và chân, lần lượt đặt chân lên mặt lò sưởi và ép xuống, lắc lắc hai cổ tay, hai tay chống nạnh xoay xoay cổ, tiếp đến là bẻ từng đốt ngón tay, các khớp xương kêu răng rắc.

Lưu Thuận Minh đang dặn dò anh ta:

“Hôm nay là ngày biểu diễn chính thức, khán giả đang nóng lòng muốn xem ngón quyền mới sau màn phát huy rực rỡ lần trước, anh không được để xảy ra bất cứ chuyện gì đấy.”

“Anh cứ yên tâm đi, sẽ không có sai sót gì đâu.”

“Tôi cũng nghĩ là không nên có sai sót gì, Đại Mộng quyền trải qua lần chỉnh sửa này, nếu không trở thành môn quyền đệ nhất thiên hạ thì tôi cũng thật không biết phải gọi nó là gì nữa.”

Nguyên Bảo chạy lấy đà vài bước rồi nhảy lên, tung mình lộn nhào, làm thành một tư thế vô cùng đẹp mắt trên không trung, sau khi tiếp đất lại tức thì đứng theo hình

chữ “đỉnh”, rồi thu thế lại cau mặt hỏi Lưu Thuận Minh:

“Động tác đã liên hoàn chưa?”

“Tốt rồi tốt rồi, rất thoải mái. Chỉ có điều...” Lưu Thuận Minh bước đến liếc nhìn bộ quần áo thể thao của Nguyên Bảo, “Bộ trang phục này không thấy được tinh thần dân tộc đặc sắc bằng việc cởi trần mặc quần ống túm đâu.”

“Bây giờ người ta mà để vai trần đi ra,” Nguyên Bảo cười điệu. “Chẳng phải là không thích hợp sao?”

“Ấy, đúng đúng,” Lưu Thuận Minh ngửa mặt lên trời cười vang. “Tôi quên mất đấy, được, anh hãy cứ như thế này đi, có khi lại có được cảm giác tiêu chuẩn quốc tế.”

Người dẫn chương trình, chính là anh chàng đẹp mã gặp nạn không chết, bước vào hậu đài, nói với Lưu Thuận Minh:

“Đến giờ rồi, đã bắt đầu được chưa?”

“Bắt đầu, bắt đầu đi.” Lưu Thuận Minh vội rào bước ra ngoài.

“Này nhóc, ta với người vẫn chưa xong đâu,” lúc sắp đi, người dẫn chương trình hạ giọng buông cho Nguyên Bảo một câu.

“Đừng có hẹp hòi như thế chứ,” Nguyên Bảo cười nói. “Với anh đó là một trận nhưng với tôi là cả đời.”

Trước sân khấu, bức màn đang từ từ được kéo ra, tiếng nhạc trầm hùng nổi lên như thôi miên, từ sân khấu dần dần vọng khắp cả kịch trường

Phía dưới, các cổ đồng cũng như những người dân trong ngõ Đàn Tử trong đó có cả mẹ của Nguyên Bảo và Nguyên Phượng đều đang mở to mắt nhìn lên sân khấu. Cái quạt điện xoay tròn xoay tròn trên đầu họ, những cái cánh quạt dài giống như những con dao sắc bén, cắt từng nhát từng nhát.

“Nhà tôi ở trên sông Tùng Hoa vùng Đông Bắc, khắp sơn cùng thủy tận đâu đâu cũng toàn là đậu đỗ cao lương...”

Trong tiếng hát, Tôn Quốc Nhân bước những bước chậm rãi, vừa hát vừa đi ra từ bên cánh gà, mặt hướng về phía khán giả, đau khổ và tuyệt vọng, giơ hai tay lên giải bày tâm sự:

“Năm đằng đuôi, năm đằng đuôi, ở thời điểm bi thảm đó...”

Tôn Quốc Nhân đau khổ đến mức không thể hát được nữa, ngược đôi mắt đắm lễ ghen ngào bày tỏ:

“Hỡi đồng bào, thử hỏi có ai là không có cha mẹ? Có ai là không có vợ con? Có ai nhẫn nhục cam chịu cảnh bị kẻ thù lăng nhục... xin hãy nghe khúc hát bi thảm của một người phụ nữ.”

“Gió ơi, đừng kêu gào được nữa, mây ơi, đừng trốn tránh nữa.” Lưu Thuận Minh vò đầu bứt tai, đấm ngực bước ra sân khấu. “Hỡi nước sông Hoàng Hà... Ôi bé cưng ơi, sao con chết thảm thế này...”

Lưu Thuận Minh đau đớn vật vã, Tôn Quốc Nhân dìu một bên anh ta, ánh đèn chuyển thành tối, hai người

tạo thành bức tượng mang chủ đề bi thương. Tiếng nhạc cảm động trời đất, lay động lòng người.

Người dẫn chương trình đọc lời thoại: “Thế nhưng, nhân dân Trung Quốc không dễ dàng bị khuất phục. Vào chính lúc gọi trời trời chẳng thấu, hỏi đất đất chẳng thưa, một luồng sáng xuất hiện bùng chiếu cả mặt biển xanh. Anh ấy như một đứa trẻ đang cựa mình trong bụng mẹ, anh ấy như tiếng sấm mùa xuân đầu tiên vang lên trên mặt đất đã khô cằn từ lâu... bạn hãy thử nghe xem... thử nghe xem...”

Người dẫn chương trình làm ra vẻ nghiêng tai lắng nghe.

“Nói nghe còn hay hơn cả hát ấy nhỉ,” mẹ Nguyễn Báo quay sang bình luận với Nguyễn Phụng.

“Gió đang gào rú, ngựa đang hí vang, Hoàng Hà đang gầm thét, Hoàng Hà đang gầm thét, Hà Đông Hà Bắc cao lương chín rồi, Hà Tây Hà Nam, mùa màng thu hoạch rồi, khắp nơi khắp chốn các anh hùng chống Nhật đứng là không ít...”

Ánh đèn sân khấu rực rỡ, khi tiếng nhạc đệm của dàn đồng ca nam Lưu-Tôn lắng xuống, Nguyễn Báo giả như đang cưỡi ngựa rong ruổi chạy ra sân khấu.

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm, Tôn Quốc Nhân và Lưu Thuận Minh đang khóc biến thành cười, cùng với người dẫn chương trình, khiêm nhường tay nắm tay giống như các nhà ảo thuật đi đến phía trước sân khấu, khom lưng cúi chào các khán giả đang vỗ tay. Mỗi người cầm lấy một chiếc micro đứng sang một bên.

“Hôm nay, anh biểu diễn tiết mục gì cho khán giả đây?” Tôn Quốc Nhân hỏi Lưu Thuận Minh.

“Hôm nay tôi sẽ biểu diễn cho mọi người một đoạn của ‘Đại Mộng quyền’.”

“Đại Mộng quyền thì tôi đã nghe qua rồi, đó là các hảo hán của Nghĩa Hòa Đoàn đốt nhà Tây.” Tôn Quốc Nhân nháy mắt với khán giả, đánh giá Lưu Thuận Minh, “Anh? Anh biết ư?”

“Biết chứ, nói thật với anh, Đại Mộng quyền là do tôi nằm mơ mơ thấy đấy, tôi không làm được thì ai làm được đây?”

“Vậy mời anh biểu diễn vài đường quyền xem sao?” Tôn Quốc Nhân tóm lấy cầm Lưu Thuận Minh xoay về phía khán giả. “Cái tên mặt bé tí tẹo còn chẳng rộng bằng bàn chân này, nào anh thử xem nào.”

Khán giả chăm chú nhìn bọn họ, không biểu hiện chút thái độ nào.

Hai người họ xắn tay áo: “Nào đến đây?”

“Đến thì đến.”

Lưu Thuận Minh ra sức hoa chân múa tay, vung vẩy loạn xạ.

“Anh gọi đây là Đại Mộng quyền à?” Tôn Quốc Nhân nói. “Thế này thì có khác gì là Đại Mộng Du đâu?”

Lưu Thuận Minh thu thế, vênh mặt cười hì hì: “Tôi múa như vậy không thể gọi là Đại Mộng quyền được, Đại Mộng quyền xịn thì phải nhìn anh ta kìa.”

Rồi anh ta nhanh chóng lui bước, giới thiệu Nguyên

Báo, Nguyễn Báo lúc này vẫn đang chạy thong thả như phi ngựa.

Hai người bọn họ chờ một tràng vỗ tay, thế nhưng tuyệt nhiên chẳng có gì, chỉ nghe trong đám khán giả có người kêu lên: “Hai tên đấy đúng là thừa bỏ mẹ,” đành mỉm cười khom lưng lui xuống.

“Tiếp theo xin mời màn biểu diễn Đại Mộng quyền chân chính,” người dẫn chương trình nói. “Với người biểu diễn là Đường Nguyên Báo.”

Đường Nguyên Báo tiến đến sát mép sân khấu, cất tiếng nói trong trẻo: “Nô gia năm nay là hai mươi bảy, hai mươi bảy.”

Rồi quay đầu chạy đến giữa sân khấu bắt đầu xuống tấn, ngực ưỡn ra phía sau, há miệng mở mắt điều chỉnh hơi thở.

“Đây là anh con sao?” Nguyễn Phượng thất sắc kinh ngạc hỏi mẹ. “Lúc này con vẫn tưởng là cô nào phường kịch.”

“Bọn ranh ấy giờ trò với con trai ta,” nét mặt mẹ Nguyễn Báo bỗng chùng xuống. “Ta đã biết Nguyễn Báo rơi vào tay bọn chúng thì thế nào cũng làm việc xấu mà.”

Âm nhạc nổi lên, Nguyễn Báo chạy vài bước tạo thế hổ chồm rồi tung người lên không trung, hai chân xoạc thành chữ Nhất, một tay vung về phía trước một tay giơ cao, trước khi tiếp đất liền tung người lộn nhào về phía trước rồi lăn tròn trên đất, sau đó tạo thế “Ô long giáo trụ” lộn đầu chống tay xuống đất xoay tít, lại đánh thế

“Lý ngư đả đỉnh” uốn mình múa xoay tròn như viên đạn, vung tay lên xoay tròn trên không, tiếp theo tung người cong chân về phía sau, tiếp đất lại vung roi xoay tròn ba mươi hai vòng...

“Đại Mộng quyền là một viên ngọc quý trong kho tàng dân gian của đất nước chúng ta.” Trong lúc Nguyên Bảo đang múa, người dẫn chương trình, tay cầm micro đứng một bên để giới thiệu. “Đặc điểm của nó là sự mạnh mẽ, biến hóa khôn lường, điều khiến người ta hâm mộ nhất chính là việc nó có thể không cần tốn mấy may sức lực, cứ theo thế mà dẫn dắt, mượn dao giết người. Chính là nói khi người biểu diễn và đối thủ của anh ta giao đấu, người biểu diễn có thể không phải sử dụng một chút sức lực nào, chỉ cần khi đối thủ ra đòn thì khéo léo dùng sức lực của đối thủ để đánh ngược lại lên người họ. Đối thủ ra đòn nặng hai trăm cân giống như cả một bao gạo hai trăm cân đập trở lại người anh ta, đối thủ ra đòn nặng nghìn cân thì phản lực một nghìn cân giống như một con sư tử sắt ập xuống đầu anh ta, phản kháng càng mạnh mẽ thì thất bại càng thảm hại. Điểm này trong vật lý gọi là ‘Hiệu ứng máy biến áp’, cách nói dân gian gọi là gây ông đập lưng ông. Trong khi anh nổi gió dậy sóng thì tôi án binh bất động, người Trung Quốc không phải là rất thông minh sao, cách tận dụng này Hitler cũng không thể nghĩ ra.”

Nguyên Bảo múa thế “Kim kê độc lập”, cánh tay vẫy vẫy y như sóng biển dâng tràn, rồi tiếp đánh thế võ “Tiên nhân chỉ lộ”, “Lão thụ bàn căn”, co một chân lên hai tay ôm

lấy chân đó, nhảy lò cò rồi vươn tay chụp xuống như bắt gà, rồi múa thế “Hậu môn biệt côn”, “Tô Tần bối kiếm”, “Lão đầu thôi xa”, “Lãng không trác vũ”, “Thương nữ phẩm tiêu”, rồi lùi lại, làm trò liếm đĩa, đảo ngược giá cắm nến, trèo cột nhảy lên, đút vào rút ra khoảng bốn trăm cái¹...

“Đại Mộng quyền mà chúng ta đang xem ngày hôm nay đã trải qua một quá trình gia công sửa chữa của các chuyên gia,” người dẫn chương trình nói tiếp. “Nó là sự hòa trộn của múa ba lê, thể thao, các tiết mục xiếc, vận động trên giường và múa hiện đại. Điều này đã làm cho dạng thức đường quyền tinh tủa của lão hòa thượng biến hóa phức tạp, đẹp mắt hơn, giàu tính biểu diễn, tính thưởng thức, trong cương có nhu, trong cứng có mềm, mềm mà không cất lên, cất lên mà không cứng, cứng mà không vươn thẳng, vươn thẳng mà không được lâu, lâu mà không tiết ra... không hề làm tổn hại đến công hiệu vốn có của quyền pháp.”

Người dẫn chương trình xoay người nói với những người sau cánh gà: “Bây giờ xin đem ra một chậu nước, chúng tôi sẽ làm mẫu cho mọi người xem.”

Lưu Thuận Minh bê ra một chậu nước, người dẫn chương trình dùng tay vốc nước lên mặt, nước chảy ròng ròng, quay lại nói với người xem:

“Đây đúng là nước, nếu mọi người không tin thì tôi có thể hắt hết chậu nước đi.”

1. Đây là một số tư thế ám chỉ chuyện quan hệ tình dục.

“Chúng tôi tin chúng tôi tin,” khán giả ở hàng trước hưởng ứng. “Các anh mau nói dùng để làm gì đi?”

“Tôi sẽ hắt chậu nước này vào người Nguyên Bảo!” Người dẫn chương trình một tay bê chậu nước, một tay chỉ vào mũi mình nói tiếp: “Nếu người anh ta ướt một chút thôi thì tôi sẽ là thằng nhãi nhép.”

Người dẫn chương trình hai tay bê lấy chậu nước: “Chú ý nhé, hãy nhìn cho rõ vào.”

Đường Nguyên Bảo kiễng chân lên, thu vai lại, vươn hai tay ra làm động tác đóng mở vô cùng đẹp mắt, tự xem mình như một con thiên nga.

Người dẫn chương trình hắt cả chậu nước, một giọt cũng không để thừa - Nguyên Bảo vẫn đứng đó cúi đầu ủ rũ, khẽ chớp mắt, mái tóc ướt đầm đìa bết cả vào trán, những giọt nước cứ thế rơi tí tách, giống Đường vịt già.

Khán giả ô lên.

Tôn Quốc Nhân cũng từ cánh gà chạy ra: “Chuyện gì thế này, chuyện gì thế này?”

Tôn, Lưu lo lắng thương thảo với nhau, người dẫn chương trình tuyên bố với khán giả:

“Vừa rồi là do sơ suất của diễn viên, bây giờ sẽ hắt lại một chậu nước khác.”

Lưu Thuận Minh chạy như bay vào trong hậu trường, lại bê ra một chậu nước khác, đưa cho người dẫn chương trình.

“Nhảy lên đi nhảy lên đi!” Tôn Quốc Nhân sốt ruột gào lên với Nguyên Bảo.

Nguyên Báo vượt mắt, lại kiễng chân lên loạng choạng vài bước. Một chậu nước lại hắt vào người, nhưng anh ta vẫn chôn chân tại chỗ, để mặc cho nước chảy từ trên người xuống như một dòng sông nhỏ.

“Đem một chậu nước nữa lại đây,” Tôn Quốc Nhân gào thét ầm ĩ.

Từng chậu nước cứ thế hắt lên người Nguyên Báo, Nguyên Báo ướt nhẹp, lạnh đến mức chân tay run bần bật.

“Thằng nhãi? Chúng mày đang tưới hoa hay đang tắm táp đấy hả?” Một khán giả ở dưới khán đài đứng bật dậy, xéch ống quần hét lên oang oang. “Ở đây chúng tao đều nhào bùn nhanh lắm.”

“Hôm nay thì không được rồi,” Nguyên Báo ôm vai hai hàm răng va lập cập với nhau nói. “Các người có chìm chết tôi, thì tôi cũng không bắn ra được tí nước nào đâu.”

“Lát nữa sẽ tính sổ với anh,” Tôn Quốc Nhân gườm gườm nhìn Nguyên Báo, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Rồi lại xoay người về phía khán giả kèm theo một nụ cười: “Vô cùng xin lỗi, thành thật cáo lỗi, hôm nay trời nóng quá, người cứ dính nhồm nhớp, diễn viên cũng muốn hấp thụ nước. Hôm khác, để hôm khác nhất định sẽ mời mọi người xem cảnh không hấp thụ nước.”

“Xin lỗi, xin lỗi,” Lưu Thuận Minh cũng gật đầu khom người trên sân khấu cáo lỗi với khán giả. “Các bạn đã bỏ tiền túi ra, vậy hai anh em chúng tôi xin được biểu diễn một đoạn tiểu phẩm, học cách nói tiếng chó: ẳẳ, ẳẳ ẳẳ...”

“Khoan đã!” Chỉ nghe một tiếng quát vang lên từ đám đông.

Mọi ánh mắt của khán giả đều đổ dồn về phía sau.

Chỉ thấy mẹ Nguyễn Báo đang đứng soạt dậy, tiếp đó, cả một đám người cũng lần lượt đứng dậy, toàn là già trẻ trai gái của cái ngõ Đàn Tử, mặt mày ai nấy đều hầm hầm, lạnh lẽo.

Mẹ Nguyễn Báo dẫn mọi người sải từng bước lớn đi về phía sân khấu, đến dưới sân khấu. “Hấp”, phốc một cái đã nhảy lên trên. Nguyễn Phượng, Hắc Tử, bác Lý, thím hai Vương già trẻ lớn bé tất cả đã đều đến, nhảy loạt roạt lên sân khấu.

Tôn Quốc Nhân, Lưu Thuận Minh, người dẫn chương trình lập tức rơi vào vòng vây của đám đông.

“Các người muốn làm gì?” Tôn Quốc Nhân cố gắng trấn tĩnh. “Có gì muốn nói thì nói mà, đừng có nhảy hết lên sân khấu, phải một đoàn đại biểu...”

“Đừng nhiều lời!” Bà cụ tóm lấy cổ tay của Tôn Quốc Nhân. “Tôi hỏi anh, các anh đã làm gì với con trai tôi? Khiến cho nó nam không ra nam, nữ không ra nữ, đánh thế võ lạ mắt không giống những gì tổ tiên nhà tôi truyền lại, mà thành ra giống thứ tổ truyền của nhà Sái Kim Hoa¹⁾, những thứ các người bắt nó luyện đều là thứ công lực nhà thổ.”

“Mẹ!” Nguyễn Phượng tức lồng lộn vội vàng xông

1. Một kĩ nữ nổi tiếng ở Trung Quốc cuối thế kỉ 19 đầu thế kỉ 20.

vào đám đông. “Anh con bị bọn họ lừa đấy.”

“Cái gì?” Bà cụ tròn tròn hai mắt, nhìn chằm chằm vào Nguyên Phương “Con nói lại lần nữa đi.”

“Mẹ!” Nguyên Phương òa khóc quỳ xuống. “Con gái không dám nói sai, anh con quả là bị bọn họ lừa bịp.”

“Bà lão, bà lão, bà nhất định không được làm gì, hãy nghe tôi giải thích đã.” Tôn Quốc Nhân vừa bước lùi ra phía sau, vừa dùng tay xoa mẹ Nguyên Bảo lúc này đang tiến đến gần từng bước. “Muốn phấn đấu thì phải có hy sinh, Mao chủ tịch vì sự nghiệp cách mạng mà hi sinh những sáu người ruột thịt...”

“Mày lừa bọn tao một vố!” Bà cụ gần từng chữ. “Tao sẽ chơi lại tất cả chúng mày.”

“Cứu tôi với!”

Tôn Quốc Nhân quay người bỏ chạy, bị bà cụ ngáng chân ngã khụy xuống, lại co giò chạy mất.

“Không được phá rối!” Lưu Thuận Minh huơ tay gào lên giữa đám đông. “Các người phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

“Cút mẹ mày đi!” Hắc Tử giờ nắm đám lên dùng hết sức đâm vào xương đỉnh đầu của Lưu Thuận Minh một cái, chỉ kịp nghe một tiếng “Hự”, Lưu Thuận Minh bị dúi xuống nền nhà như một cái cây đổ.

Người dẫn chương trình bị mấy bà nhìn chằm chằm, rồi ra sức cầu véo mình: “Cho mày hồng này, để mày nói tiếng người mà không làm việc người.”

“Tôi là thằng nhãi nhép còn chưa đủ sao?” Người

dẫn chương trình đau khổ van xin. “Tôi bị lừa dối, cả tuổi trẻ và sự trong trắng đều bị người khác cướp mất.”

Các nhân viên bảo vệ từ sau sân khấu xông ra đánh nhau với người dân.

Các cổ đông và những khán giả khác ôm đầu lẫn như chuột.

Khắp sân khấu bàn ghế ngổn ngang, đám đá loạn xạ.

Phía sau sân khấu, Nguyên Bảo đang ngồi trong một gian phòng hóa trang, bịt tai không nghe những tiếng đánh nhau, những lời chửi mắng trên sân khấu vọng đến. Trên mặt đất đặt hai chiếc ghế băng, một thang tre bắc ngang, Nguyên Bảo dùng tay ấn ấn thang tre để thử độ chắc chắn của nó, vươn vai ngáp dài ngáp ngắn, nằm xuống thang tre cuộn người đánh một giấc.

Dáng ngủ của anh ta vô cùng thoải mái, hơi thở đều đặn.

CHƯƠNG XIV

Các nhân viên bảo vệ mặt sung mũi bầm dập, quần áo rách rưới đang ra sức quát tháo, chửi bới lẫn nhau, tập tễnh bước đi trên phố. Tôn Quốc Nhân, Lưu Thuận Minh và người dẫn chương trình cũng có mặt trong đoàn người bị tráng ấy, giày bị người đi sau giẫm rơi mất, thất thủ bước, chốc chốc lại dùng tay quệt máu mũi, máu mồm và một số vết thương khác còn đang rỉ máu.

Các cư dân ngô Đàn Tử áp giải bọn họ đi, trên tay còn lăm lăm côn gỗ đi tuần cả phía trước lẫn phía sau, giống như cảnh các chiến sĩ giải phóng quân đang áp giải bọn tù binh Quốc dân đảng ở trong phim, vừa giống như những người dân du mục xua lạc đà vào thành, lại như bọn quý tộc quan lại của chính quyền cũ bị đám loạn dân hỗn tạp của cuộc khởi nghĩa bạo động truy đuổi bắt được.

“Đang làm phim à?” Những người trên phố lũ lượt đứng lại, tự động dạt ra hai bên làm thành bức tường chắn cho đoàn người dễ dàng đi qua, không ít người còn ngẩn cổ nhìn xuôi nhìn ngược xem thử có anh chàng quay phim bí mật nào ở quanh đấy hay không.

“Làm phim gì đấy?” Thậm chí có người hóng chuyện còn hỏi to những người dân ngõ Đàn Tử đang đi áp giải.

Thế nhưng những cư dân ngõ Đàn Tử vẫn không hé một lời nào, chỉ thúc đám tù binh đi nhanh hơn.

Nhiều người ngồi ở vỉa hè còn đoán già đoán non.

“Chắc chắn là đánh du kích đấy, ông có thấy đám ngụy quân bị giải đi không, ông hãy nhìn xem những người đang áp giải kia đi, không có lấy một cự chiến binh⁽¹⁾ nào.”

“Cự chiến binh còn đang bận xua đuổi ma quỷ, đám ngụy quân còn lại này do dân binh thu dọn nốt.”

“Này,” có người gào to để gọi thủ lĩnh của đoàn người, chính là mẹ Nguyễn Báo, “này đừng có ăn dây thép dái lên vọt - bị bức bách ăn nói lung tung! Cái dáng vẻ này của các người thì đánh được ai đây!”

“Vẫn kháng Nhật à? Viết một chút về cải cách theo ‘tứ hóa’⁽²⁾ có được không?”

“Làm cái mẹ mày làm cái mẹ mày làm cái mẹ toàn bộ giới văn nghệ sĩ chúng mày!” Một thằng nhóc không biết giữ mồm giữ miệng ở giữa vòng người, nhảy lên gào thét ầm ĩ. “Sao không làm mẹ nó Cách mạng văn hóa nữa đi!”

Phía trước xuất hiện một tòa nhà lộng lẫy, bắt chước dáng vẻ thanh nhã, huy hoàng phỏng theo kiến trúc Nga và kiểu cung điện xưa, hai viên vệ binh trông vừa giống

1. Nguyên tác: Lão bát lộ, tên gọi những chiến sĩ quân giải phóng nhân dân Trung Quốc thời kỳ kháng Nhật đã nghỉ hưu.

2. Cải cách hiện đại hóa công nghiệp nông nghiệp, khoa học kỹ thuật và quân sự.

con sư tử sắt vừa giống một đôi nến lại như hai cây bút đang đứng hai bên một cánh cổng to trông vừa giống như cửa ngục thất vừa giống như viện bảo tàng hoặc như một lăng mộ, trong tay cầm khẩu súng trông giống cây kích đồng vừa như cây quyền trượng vừa như que cờ lờ.

Mẹ Nguyễn Bảo cầm một xâu kẹo hồ lô thịt dê tiến lên những bậc thềm giống như cái dốc núi, hay như cái bàn giặt, hoặc thang mây.

Có một người vừa giống người giữ cửa vừa giống nha dịch vừa giống thái giám mặc một bộ trang phục vừa theo kiểu âu phục Tôn Trung Sơn vừa như quân phục, đứng chặn bọn họ lại.

“Các người muốn làm gì?”

“Đưa người đến cho các anh.”

“Người nào?” Người này đánh giá cái xâu đồ chơi đó. “Gỗ nhảm của rồi, cửa hàng buôn bán phế liệu ở bên cạnh.”

“Người của các ông. Một loại động vật được nhà nước bảo vệ, không được buôn bán trên thị trường, nghiêm cấm giết mổ, cửa hàng thu mua phế liệu không mua đâu.”

“Người của chúng tôi? Không phải chứ? Sao tôi không nhận ra họ?”

“Điều này chả có gì lạ cả. Thoạt nhìn thì các con dễ có gì khác nhau đâu.”

“Nhưng các con trong cùng một đàn thì đều có dấu hiệu riêng cả. Bà đã kiểm tra móng chúng chưa?”

“Kiểm tra hết rồi, đều có vết sẹo màu đỏ do bị dí thanh sắt nung.”

“Lạ nhỉ, để tôi ngửi mùi của chúng đã.” Người giữ cửa tiến đến đám người hôi hám ngửi ngửi mấy cái rồi bịt mũi nói: “Cái mùi này không đúng, mùi của chúng tôi là mùi ám dầu ám khói, còn trên người chúng sao lại toàn như mùi dê thối vậy?”

“Các người bị lừa rồi.”

Trong một phòng làm việc rộng lớn vừa giống như cái lô cốt vừa giống như cái phòng ăn lại như phòng luyện công ở trên lầu, có một người to béo giống một vị nguyên soái hay như một bức tượng hoặc như ông già Nôen, đang ngồi phía sau một cái bàn lớn như cái bàn chơi bi da hay như cái phản gỗ lại giống cái phản thịt, ôn tồn nói:

“Bọn người mù quáng dễ tin người ấy, sao không học cách sử dụng cái đầu của mình để suy ngẫm vấn đề hả? Mấy cái tên lừa đảo kia chỉ cần dùng vài động tác đơn giản là đã đánh lừa được các người, lợi dụng sự tin cậy và sự trung thành của các người, lợi dụng uy tín và danh tiếng của chúng ta. Thực ra các người chỉ cần quan sát tỉ mỉ một chút, so sánh một chút là có thể phát hiện ra rất nhiều điểm khác nhau giữa chúng với chúng ta. Không phải vì chúng to béo giống chúng ta, đầu tóc bóng lộn giống chúng ta, quần áo sạch sẽ giống chúng ta, trong ngữ điệu có khẩu âm eo éo mà tưởng nhầm bọn chúng là chúng ta

được. Là thật thì không thể nào giả được, là giả thì không thể là thật được, thông thường càng là giả thì càng nói mình là thật, tinh thần càng bệnh hoạn thì lại càng không thừa nhận tinh thần mình bệnh hoạn, càng là người vĩ đại thì càng thích hô nhân dân vạn tuế.”

Lão béo đứng dậy, vắt vả đi vòng qua cái bàn đến phía trước, để cho ông ta đứng được thoải mái, hơn nửa số người trong phòng phải ép chặt người vào tường.

Lão béo đến trước mặt Tôn Quốc Nhân, lạnh lùng nhìn anh ta, Tôn Quốc Nhân xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

“Hừ!” Lão béo khịt một tiếng trong cái mũi sần sùi của lão. “Danh dự của chúng tao, mối quan hệ với quần chúng nhân dân đã bị lũ sâu mọt chúng mày phá hoại hết rồi. Xoay người lại.”

Lão ta ra lệnh cho Tôn Quốc Nhân xoay người lại, rồi tụt cái quần của anh ta xuống, ngắm nghía vết sẹo đỏ trên mông Tôn Quốc Nhân: “Bất chúc vụng lắm.”

Rồi hắn ta cười thất lung, tụt quần xuống, để lộ ra một cái mông trắng hếu, rung núng nính, vỗ vào mông mình để cho những người dân ở ngõ Đản Tử xem cái vết trên mông:

“Hãy nhìn đi, so sánh kỹ để thấy rõ sự khác nhau giữa thật và giả, dấu hiệu của người công bộc nhân dân chân chính phải có vòng tròn màu đỏ tươi, còn kia là cái kiểu gì? Các người nhìn xem, nhìn cho rõ đi.”

Lão béo kéo cái quần tiến đến trước mông của Tôn Quốc Nhân, chỉ vào đó nói: “Đây chỉ là dấu hiệu giả tạo, ở

viên có đường răng cưa, màu sắc mờ nhạt, chỉ cần nhìn qua là thấy là vết tự làm bỏng chứ không phải được khắc đồng loạt từ Cục khắc dấu quốc gia.”

Lão béo quay lại chỗ cái bàn, cầm lên một cái tẩu thuốc lớn, vừa nhón mấy sợi thuốc lá vừa nói đầy uy nghi:

“Rõ cả rồi nhé, thưa các đồng chí. Hành động của những tên này hoàn toàn không có chút liên hệ đến chúng tôi, không những không phải là người của chúng tôi mà cũng không phải là người nhận được sự ủy thác của chúng tôi. Có thể nói đây là một đám giả mạo. Mọi người đã vạch trần chúng, ngăn cấm chúng là hoàn toàn chính xác, cần phải được biểu dương.”

“Chúng tôi yêu cầu trừng trị bọn chúng,” mẹ Nguyên Báo nói. “Đồng thời, mong ngài công bố tiêu chí nguyên bản của vết khắc móng cho quần chúng, giúp cho dân chúng được sáng mắt, để tránh lại xảy ra những tình huống như thế này, tránh để các loại lừa đảo đánh lừa chúng tôi.”

“Về vấn đề tiêu chí, chúng tôi đã suy nghĩ nhiều. Hiện nay các hiện tượng vi phạm in ấn, giả mạo thương hiệu vô cùng nghiêm trọng, chúng tôi chuẩn bị vào thời điểm thích hợp sẽ tiến hành một đợt chỉnh đốn, đổi mới các tiêu chí của chúng tôi, sau đó chúng tôi sẽ cho đem mô hình phiên bản dấu khắc mới treo ở trên cổng thành để chúng đi sâu vào lòng người, già trẻ lớn bé đều biết. Còn việc xử lý những tên này thì...”

Lão béo vừa nhét thuốc vào tẩu vừa cất những bước

nặng nề, nhúu mày nhăn trán, trầm tư nói: “Tha thú... hay không tha thú?”

Lão béo lẩm bẩm một mình, lâu lâu lại bước đi, chưa chắc chắn về chủ ý của mình, cuối cùng tuyên bố: “Tha thú!”

“Vì sao? Vì sao?” Những người dân ở ngõ Đàn Tử vô cùng bất ngờ đồng thời cũng cảm thấy bất mãn. “Đặc vụ Quốc dân đảng, thổ phỉ ác bá chúng tôi đều trấn áp hết.”

“Để đoàn kết lại, chúng ta nên nhìn về phía trước.” Lão béo trầm tư nói, rồi cầm một que diêm từ trong một cái hộp diêm cực lớn quẹt lấy, châm cái tẩu thuốc của mình mà như phóng hỏa, khói từ tẩu thuốc bốc lên mù mịt. “Đầu người không phải là hành, chặt rồi không thể mọc lại được, sau này có hối tiếc chiêu oan thì cũng đã muộn rồi. Cho dù tính chất có nghiêm trọng thế nào tôi vẫn kiên trì một câu: Không thể giết, phần lớn cũng không bắt. Mà để lại cũng tốt, giữ lại để làm tấm gương phản diện. Khi nào có nhu cầu ta lập tức kéo trở lại, không đến nỗi khi quốc gia đang gặp khó khăn cần gây thù địch mà tìm không nổi một tay địch thủ. Một kẻ coi thường cái chết thì đơn giản nhưng kháng cự lại sự cải tạo thì rất khó, và cũng đau khổ nhất. Chúng ta sẽ cố cải tạo sửa chữa bọn chúng vậy, để cho bọn chúng có cơ hội quay lại làm người, đây mới là kế hay nhất để tiêu diệt địch thủ. Không phải tất cả đều nói thà chết chứ không chịu nhục sao? Vậy thì ta cứ để chúng chịu nhục chứ không giết, để cho bọn chúng sống không bằng chết, để cho bọn chúng dần dần tự giết chết chính bản thân mình.”

“Ngài nói thì tất nhiên là tốt rồi,” mẹ Nguyễn Báo nói. “Nhưng người dân chúng tôi thích xem cảnh chặt đầu. Bất luận thế nào ngài cũng nên làm chúng tôi hài lòng chút đỉnh, chúng ta là khi còn chúng chị là chim chóc.”

“Chặt đầu là việc không thể tính đến, mọi người bớt nóng đi, tôi sẽ chịu cái tiếng làm tên đao phủ vậy. Thế này nhé, nếu mọi người vẫn cứ kiên quyết như vậy thì chúng ta sẽ chọn ra một tên cầm đầu, trông giống cò mở đánh một chút. Đem tất cả nợ cũ nợ mới ghi hết lên tên ấy, để cho hắn gánh toàn bộ tội ác, còn chúng ta nhẹ nhàng mà tiến lên.”

“Đánh tôi! Đánh tôi!”

Bọn Tôn, Lưu, người dẫn chương trình, nhân viên bảo vệ nghe thấy thế đều tranh nhau.

“Tôi là người phụ trách của Tổng hội, tên cầm đầu nên là tôi!”

“Tôi là người nắm bắt cụ thể, tất cả những chủ ý xấu đều do tôi đề xuất ra, không đánh tôi thì không công bằng.”

“Tôi là bộ mặt của bọn họ, bôi nhọ thì phải bôi lên mặt tôi.”

“Đánh đi, đánh đi!” Cả đám đều hưng phấn quây lại. “Đánh vào mông tôi, chúng tôi sẽ nổi tiếng khắp thiên hạ.”

“Thật thà một chút đi,” Hắc Tử cắt ngang lời của bọn họ. “Mẹ nhà nó, đứa nào cũng không cần sĩ diện.”

“Không cần đếm xỉa đến bọn chúng,” lão béo thẳng thừng nói. “Tôi tự chọn được người.”

Lão béo khinh miệt quét mắt qua bọn Tôn, Lưu: “Cái bọn xấu xa này, cách tốt nhất để đối xử với bọn chúng là sỉ nhục chúng.”

“Ây da, thanh thiên đại lão gia à, toàn thể cư dân ngõ Đàn Tử chúng tôi cảm tạ ngài đã cứu vớt chúng tôi khỏi bể khổ, đã cứu chúng tôi khỏi ngọn lửa hung tàn của địa ngục.”

Tại đầu ngõ Đàn Tử, Nguyên Báo dẫn đầu toàn thể mọi người cúi lạy nghênh đón trong đám bụi mù mịt. Lão béo cưỡi ngựa cười tít mắt đi vào ngõ Đàn Tử, xoay người xuống ngựa, đỡ lấy bà cụ rồi quay lại chào hỏi bà con:

“Đứng cả lên! Đứng cả lên! Mọi người làm cái gì vậy? Đùng thế này, tôi là con em của các vị, là công bộc của mọi người. Tôi đứng ra chào chống vì mọi người, hà tất phải cảm ơn.”

“Ngài đã đập tan bọn phản loạn,” mẹ Nguyên Báo vừa khóc vừa hát lẩm bẩm, đọc lời cảm tạ đối với lão béo. “Kính yêu thay bậc anh minh yêu quý thay người lãnh đạo cầm lái dẫn đường cho nhân dân người đi đầu, người khai phá người thiết kế người là ngọn đuốc rực sáng là kính chiếu yêu đánh đuổi bọn xấu xa, ngài là cha mẹ ông bà tổ tông là vượn người là Thái Thượng Lão Quân Ngọc Hoàng Thượng đế Quan Âm Bồ Tát tổng tư lệnh, ngài ngày đêm lo nghĩ nhiều chuyện khó khăn khổ nhọc chồng chất lao lực thành bệnh lâu ngày thành tật, gánh vác trọng trách đi mây về gió thiên mã hành không, giúp nguy cứu nghèo

giữ trọn chính nghĩa khử ác trừ tà, quét bỏ thấp khớp trừ bỏ hư hàn tráng dương bổ thận bổ não bổ gan có ích cho dạ dày giảm đau thông họng, đại tiện nhiều lần, nhưng ngài vẫn đích thân giảng lâm thị sát quan sát kiểm tra tuần tra thăm hỏi thăm viếng an ủi dân cư ngộ chúng tôi, điều này quả thật là một sự quan tâm to lớn một sự cổ vũ to lớn một sự thúc giục to lớn một sự an ủi to lớn một sự tín nhiệm to lớn một sự chăm sóc to lớn một sự quang vinh to lớn và một sự cất nhắc to lớn đối với dân cư ngộ chúng tôi. Những kẻ tiểu dân thảo dân tiện dân lê dân con cháu từng cành cây ngọn cỏ từng con chó con mèo lũ ngu dân chúng tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc vô cùng cảm kích vô cùng bất an vô cùng xấu hổ vô cùng vui vẻ muốn nhảy cẫng lên nhận được sự ân sủng mà vô cùng kinh ngạc cảm ơn khôn xiết nước mắt đầm đìa sóng lòng dào dạt, không biết nói thế nào mới đúng, trăm câu vạn lời trăm ca vạn khúc trăm núi nghìn sông nghìn ngậm vạn xương trăm chữ nghìn từ đều có thể hợp thành một câu vang dội trời cao rất cổ bồng hòng uy danh vũ trụ đình tại nhức óc kinh thiên động địa vui tai dễ nghe tươi đẹp tuyệt vời làm say lòng người làm người ta choáng choáng làm người ta say mềm khiến cho cái thời đại mà con người ta ba ngày không biết đến mùi thịt cũng phải hô vang: Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Mẹ Nguyên Bảo làm một hơi không ngừng, tròn mắt rồi ngắt đi. Bà Lý tiếp tục nói như sừng liên thanh:

“Không có ngài thì chúng tôi ắt hẳn vẫn còn đang

vùng vẫy lao nhao quấy đạp trong đen tối trong mù mờ trong tối tăm trong bụi bặm trong rác rưởi, trong đất cát trong động đất trong động đá trong hang núi trong khe núi trong vực sâu trong nổi canh trong hầm lửa trong vạc dầu trong nước sôi...”

Bà Lý nói một hơi không ngừng, trợn mắt rồi lẫn ra ngất. Nguyên Phương lại đứng ra tiếp tục nói:

“Ngài là ánh sáng hy vọng là lý tưởng tương lai là ngọn cờ báo tin thắng trận là niềm tự hào kiêu hãnh khi chiến thắng trở về là thiên đường đất Phật là thầy bói trí tuệ là ảo thuật gia thiên tài là nhà giải phóng là vị thần bảo hộ cứu độ thế giới là ông chủ của trời trăng mây sao chói lòa rực rỡ là tia sáng chùm sáng ánh sáng vằng vặc huy hoàng...”

Nguyên Phương trợn mắt ngất đi, Hắc Tử lại tiếp lời Nguyên Phương nói:

“Ngài là chim ưng vô địch, là bè lũ hổ báo, mình đồng da sắt, là quả đấm thép, là pháo lớn là tên lửa là nền tảng trụ cột của Trường Thành. Không có ngài chúng tôi sẽ bị chết rét chết đói bị đánh chết bị chửi mắng đến chết bị thiêu chết bị dìm chết bị chết treo bị ngã chết bị người ta khinh bỉ đến chết...”

“Được rồi được rồi,” lão béo cười hiền lành nói. “Đừng nói nữa, nói nữa chắc nguoi cũng lẫn ra ngất luôn đấy. Những lời nói hay, những lời tán tụng, cung kính, biểu dương, tán thưởng tôi nghe nhiều rồi, dẫu mọi người ở ngõ này có nói đến chết cũng không hết - tôi không hiểm

gặp đầu. Tôi hy vọng mọi người không tự khinh thường bản thân mình. Nếu như mọi người thực sự muốn tôi được vui vẻ, thì mỗi người hãy tự quản lý tốt bản thân mình, có thể làm được như vậy thì đó là sự an ủi lớn nhất với tôi.”

“Ngài không thể không quản lý chúng tôi,” Hắc Tử roi lệ nói. “Chúng tôi không thể không có ngài. Ngài là trời xanh, chúng tôi là đồng cỏ, không có trời thì làm sao có đất? Đồng cỏ cũng vẫn cần người quản lý, tưới nước diệt cỏ cắt tỉa, những việc đó chúng tôi không thể tự mình làm được. Hơn nữa, chúng tôi cũng quen có người quản rồi. Để cho chúng tôi tự mình gánh vác việc nhà, không có người quát tháo đánh đập thì chúng tôi cơm cũng không muốn ăn nước cũng không muốn uống, ngủ cũng không đầy giấc đái cũng không ra - mọi thứ mất đi sự ngăn cấm.”

“Ngài nhất định không thể không quản lý chúng tôi,” cư dân ngô Đan Tử đều quỳ xuống, đồng thanh nói. “Chúng tôi tình nguyện để ngài cưỡi, đánh, chửi, quát roi, chỉ cần ngài vui vẻ thì tùy ý ngài sai khiến truy đuổi giẫm đạp chúng tôi thế nào cũng được, còn nếu ngài không vui thì tùy ý ngài trừng phạt, hạ nhục đem chúng tôi ra trút giận, kẻ nào dám nói một chữ ‘Không’ với ngài? Không cần phải phiền ngài động đến tay chân, mỗi người chúng tôi sẽ trị tội hần, tùy ý ngài muốn đối xử với chúng tôi thế nào cũng được, nhưng xin đừng nhắc đến một chữ ‘Đi’. Có gia đình nào là không có người cha? Dù cho người cha có hơi hung bạo cũng vẫn tốt hơn là làm cô nhi - chúng tôi chính là một lũ con không cha.

“Đứng lên đi.” Lão béo thở dài một tiếng. “Kỳ thực, ta làm sao có thể rời xa, có thể không quản lý các người được đây?”

Đường Nguyên Báo bước những bước nhỏ trên đôi giày đế mềm hừng hừng hổ hổ bước vào hội trường ồn ã, hai tay múa may nhẹ nhàng, mỗi khi xuất chiêu lại phát ra tiếng kêu vù vù, nghiêng vai uốn lưng cặp mông nhún nha nhún nhảy đi nhanh như gió. Dần dần, đôi chân nhỏ của anh ta trở nên nhẹ bồng, trong phút chốc đã bay lên không trung, người rời khỏi mặt đất, rồi tiếp tục chạy nhảy múa may trên không trung, dường như có ý cười gió mà đi. Anh ta đang say sưa ngây ngất, trong bỗng chốc mất đi vẻ nặng nề, bất chợt nhẹ nhàng thanh thoát, quyền pháp càng đánh càng hài hòa càng bài bản, lúc đó gần như có thể thấy được sự mạnh mẽ, dũng mãnh, trầm ổn không hề sơ hở năm nào - lão béo dùng tay xách anh ta lên, giống như nghệ nhân giang hồ đang điều khiển con rối dây.

Dân chúng ngổ Đàn Tử vây quanh quan sát, rồi đồng thanh thở dài: “Đứa bé này coi như bỏ rồi.”

“Cũng không thể nói bồi dưỡng nó là không đúng,” bà Lý nói. “Trước đây từng là một bộ kinh tốt, sinh ra đã để bọn hòa thượng này tụng niệm bất chính rồi.”

Lão béo đặt Nguyên Báo xuống đất, Nguyên Báo theo quán tính vẫn vừa đi vừa nhảy, dáng vẻ vẫn xem chừng không chịu tính ngộ.

Lão béo mặt tỏ ra lo lắng, như đang thương tiếc, lo

buồn cho Nguyễn Báo. Nói với mẹ Nguyễn Báo và Nguyễn Phượng:

“Anh ta có muốn ăn gì thì làm món ấy cho anh ta, cứ tùy anh ta chọn. Trẻ trung như thế này, lại đi vào con đường đó, thật là làm người ta đau lòng quá đi.”

“Con tôi không thể cứu được sao?” Mẹ Nguyễn Báo nước mắt ràn rụa nói. “Cầu xin đại tiên chỉ giúp.”

“Có thể chữa được bệnh nhưng không thể chữa được mệnh,” lão béo nói. “Thầy dạy dẫn vào cửa, tu hành ở tự thân mỗi người, xây ba năm, phá ba ngày, tôi đã bất lực không thể khiến các người tu thành chính quả. Hãy tự làm lấy đi. Tỷ người sáng láng mà sót một người là điều không thể tránh được. Các người cũng không nên quá đau buồn, anh ta vốn coi như đã sớm đoạn tuyệt với nhân dân rồi.”

Lão béo bỏ đi, cưỡi con ngựa trắng lớn, nhảy lên một đám mây lành ngũ sắc, trên không trung dường như vẫn còn vọng lại tiếng nhạc tiên văng vẳng. Mọi người vẫn nghiêng tai lắng nghe, nhưng tuyệt nhiên không nghe không thấy gì nữa.

Cùng lúc đấy Nguyễn Báo cũng ngừng việc nhảy múa, ngậy đại đứng lên nhìn mọi người:

“Nói tốt đi.”

“Tốt, tốt.” Mọi người xung quanh cay cay sống mũi, chữ “Tốt” chưa thốt lên thì nước mắt đã ướt đầm áo.

“Con ơi,” mẹ Nguyễn Báo ghen ngào nói. “Đừng xòe cánh nữa, hãy sống cho yên ổn đi. Rồi sớm sửa chữa

cái xe xích lô nhà mình, con và em gái sẽ lại leo lên đi đến bến xe chở khách.”

“Cứ dùng xe của cháu đi.” Hắc Tử kéo đến một cái xe xích lô. “Xe của anh Nguyễn Báo đã bị viện bảo tàng mua đứt từ lâu rồi.”

“Thử đi, con trai, trèo lên đạp thử vài vòng xem nào,” mẹ Nguyễn Báo lau nước mắt nói. “Cái thằng dọa người tiêu rồi, không biết cái thằng ăn cơm còn sai được không?”

Nguyễn Báo hí hửng đặt một chân lên xe, đạp lấy đạp để, nhưng cái xích xe vẫn không hề động đậy, anh ta bước lên xe vẫn không quên múa may, chỉ muốn tư thế hai chân đẹp mắt, tiết tấu vẫn là tiết tấu của múa ba lê, sức mạnh của những động tác trước sau lẫn át lẫn nhau. Anh ta cầm cái tay côn của xe bắt đầu lái.

“Mẹ nó, không phải buồn đâu,” bà Lý thấy vậy liền an ủi mẹ Nguyễn Báo. “Đừng buồn vì thằng bé, cứ xem như nó hãy còn nhỏ dại ấy.”

Nguyễn Báo không dùng lấy một giây, như con khỉ trên xe, sờ sờ mó mó, vò đầu bứt tai, mặt mày nhăn nhó.

“Cái thằng ngốc này,” tất cả mọi người đều thở dài than vãn. “Để nó đi đi.”

“Bây giờ bắt đầu tuyên án, xin mời bị cáo đứng dậy...”

Trong phòng hỏi cung, trời đã bắt đầu sáng, tia nắng đầu tiên lọt vào trong gian phòng, đèn vẫn sáng. Gương

mặt của người xét hỏi lẫn người bị xét hỏi đều xanh lét, không còn một chút kiên nhẫn.

Lão béo hói đầu cầm một tờ tuyên án, mắt liếc nhìn ông lão họ Đường đang thông tay đứng bên cạnh, chậm rãi nói từng chữ một:

“Đường Quốc Đào, nam, một trăm mười một tuổi, trước khi bị bắt đã ở địa chỉ số 35 ngõ Đàn Tử.

Phạm nhân này vốn có tư tưởng phản động, không có tình cảm với Đảng với nhân dân, nói năng phóng túng. Phạm nhân năm một tám chín chín đã gia nhập đội ngũ của Nghĩa Hòa Đoàn, rút lui khi đang lâm trận chiến đấu, tư tưởng bắt đầu có sai trái, hơn nữa lại nghĩ vớ nghĩ vẩn, làm lỡ thế trận, dẫn đến sự thất trận tại Bắc Oa. Sau đó lại nuôi con mà không dạy, dung túng cho con làm chuyện bạo ngược, huênh hoang bịp bợm, mạo phạm đến cán bộ cách mạng lão thành, tạo nên ảnh hưởng xấu trong xã hội, làm tổn hại đến uy tín của Đảng trong lòng nhân dân, đầu độc thanh thiếu niên, truyền bá mê tín dị đoan, sỉ nhục phụ nữ, nói xấu làm hại các phần tử trí thức, công kích tàn độc, ám thị hạ lưu, chửi bới, sỉ nhục, không có tội ác nào là không làm, điều này đã vượt rất xa ra ngoài phạm trù vô hại. Không thể nhẫn nhịn hơn được nữa. Cho phép những hiện tượng này lan tràn là có tội với nhân dân, là một sự thất bại của chúng ta. Không thể để kẻ này lợi dụng sự khoan hồng độ lượng của chúng ta, lợi dụng lòng tốt của chúng ta. Những điều tốt, điều hay, hoa thơm thì chúng ta ủng hộ chúng ta cổ vũ, còn những cái xấu, cái hại, cỏ độc

thì chúng ta phải kiên quyết trừ bỏ không vương vấn. Nếu không thì sẽ không có cách nào duy trì được sự ổn định đoàn kết! Không có cách nào bảo vệ tự do ngôn luận! Không có cách nào để đoàn kết toàn dân chung sức chung lòng thực hiện công cuộc 'tứ hóa'! Đối với loại ngựa gây nguy hại đến đàn phải dùng pháp luật để trói buộc, kêu gọi nhân dân, nói rõ đúng sai. Đây là một kẻ rất xấu xa! Tha thứ... hay là không tha thứ - không tha thứ được!

Kẻ nào cho rằng chúng ta bạc nhược mà khinh nhờn thì hẳn ta sai rồi!

Kẻ nào cho rằng hẳn có thể vô lo lợi dụng sơ hở của pháp chế dân chủ thì hẳn sai rồi! Sai lầm lớn rồi, cực lớn! Về sau nhất định hẳn sẽ bị u đầu chảy máu!

Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt!

Mọi người ơi, xin hãy cảnh giác!

Những sự thật phạm tội kể trên, phạm nhân đều cúi đầu nhận tội.

Tôi nhận định rằng: Phạm nhân phải gánh một trách nhiệm không thể chối bỏ về sự thất bại long trời lở đất của cuộc vận động Nghĩa Hòa Đoàn.

Đối với vô vàn hiện tượng hủ bại xấu xa độc ác trong xã hội hiện nay phạm nhân có trách nhiệm không thể chối bỏ.

Hẳn ta là mầm mống bất hạnh, xui xẻo, làm loạn! Là chướng ngại của tiến bộ, trật tự, hạnh phúc! Là vật cản trở con đường đi lên phía trước của chúng ta, hẳn ta còn nguy hiểm hơn bão táp, động đất, lũ lụt, hỏa hoạn,

máy bay rơi, tàu hỏa lật, ô tô đâm, thuyền bè chìm, vật giá leo thang, ăn của đút cộng lại! Hẳn ta chính là kẻ thù chung của nhân dân!

Để bảo vệ sự tôn nghiêm của kỷ cương luật pháp, để bảo vệ lợi ích của nhân dân, vì ổn định đời sống xã hội, vì thành công rực rỡ của sự nghiệp cách mạng, vì sự an toàn hạnh phúc muôn đời của con cháu, phán quyết như sau:

Kết án Đường Quốc Đào tù chung thân, vĩnh viễn tước bỏ quyền chính trị của phạm nhân.

Bản án này là phán quyết cuối cùng, không được thay đổi.”

Kết thúc tuyên án. Viên thẩm phán nói với Đường Quốc Đào:

“Bị cáo, ông vẫn còn quyền lợi được bày tỏ cuối cùng. Ông có còn điều gì muốn nói nữa không?”

“Nếu như có một ngày Đảng ấy quay lại, ông sẽ làm thế nào?”

CHƯƠNG XXV

Trong tiếng nhạc Yoga, Nguyên Bảo xuất hiện trong cung thể thao Sapporo của Nhật Bản.

Ở giữa sân có chằng một sợi dây thừng lớn để ngăn cách với đài thi đấu, bốn phía khán đài đều tràn ngập người nước ngoài với đủ mọi màu da, tới tấp giương cao quốc kỳ các nước. Các cô gái với những màu da khác nhau tạo thành những đội cổ vũ hò hét, nhảy múa âm ỉ, tiếng cổ động vang trời. Các trận thi đấu được truyền hình trực tiếp khắp thế giới thông qua vệ tinh nhân tạo.

Lão béo đang ngồi xem ti vi trong phòng làm việc.

Triệu Hàng Vũ đang ngồi xem ti vi ở nhà.

Bạch Độ đang ngồi xem ti vi trên máy bay.

Lưu Thuận Minh, Tôn Quốc Nhân đang ngồi xem ti vi trên tàu hỏa.

Thẩm phán, gã béo hói đầu mồm nhai kẹo xem ti vi.

Ông lão họ Đường đang ngồi xem ti vi trong phòng giam.

Các cô gái ở trường đại học đang ngồi xem ti vi trên giảng đường.

Những người dân ở ngõ Đàn Tử đang ngồi xem ti vi trong cái sân nhỏ nhà Nguyên Bảo.

Những người đi đường đang xem ti vi tại các giá của cửa hàng bán đồ điện tử.

Các cổ đông, người dẫn chương trình đang xem ti vi trên sân khấu.

Nhân dân cả nước đều đang xem ti vi. Trên màn hình ti vi của mỗi nhà đều có chung một hình ảnh: địa điểm thi đấu Sapporo hiện rõ nét trong những chiếc ti vi 21 inch, 14 inch màu hay đen trắng, thấy rõ cả những bông tuyết lấp lánh bay trên đài thi đấu được ngăn bằng dây thừng.

.....

Đường Nguyên Bảo mặc trên người bộ quần áo thể thao môn cử tạ, các tuyến thủ nước ngoài với những màu da khác nhau, khổ người khác nhau, nét mặt khác nhau đang đứng cùng anh ta; vẫy tay hỏi thăm khán giả đang hoan hô trên khán đài khắp bốn phía, mỉm cười, gửi những nụ hôn gió, những bông hoa tươi từ bốn phía rơi là tả lên sân thi đấu...

Viên trọng tài mặc trang phục trọng tài màu trắng tiến vào khu vực thi đấu, các chỗ ngồi bốn phía xung quanh sân thi đấu đã dần ổn định.

Đúng lúc những con số màu xanh của chiếc đồng hồ điện tử cùng đồng thời biến thành số 0, tiếp đó từ chữ số hàng đơn vị cuối cùng, con số tăng lên nhanh chóng.

Tiếng chuông bắt đầu trận đấu vang lên.

Có mấy người cao lớn vạm vỡ, trong tay cầm một sợi

dây thừng, đi lên sân thi đấu, cùng lúc bắt tay vào đẩy ngã các tuyển thủ xuống, cười trên người họ và bắt đầu trối lại.

Nguyên Bảo là người đầu tiên bị trối gô lại theo kiểu tứ mã phanh thây rồi bị giơ cao lên. Tiếp đó các tuyển thủ khác cũng bị trối và giơ lên.

Nguyên Bảo bị trối cỡ nhỏ nhất, chặt nhất, dây thừng còn thừa lại nhiều nhất, nụ cười trên gương mặt thần nhiên nhất, khó hiểu nhất.

Anh ta đạt số điểm cao nhất là điều đương nhiên: 9,95 điểm.

Hạng mục thi đấu thứ hai yêu cầu các tuyển thủ phải vác một người lực lưỡng cười trên cổ họ, rồi dựa vào mệnh lệnh của những người đó để thực hiện các động tác đã được quy định và các động tác tự chọn.

Nguyên Bảo lại là người xuất sắc nhất, anh ta không những có thể cõng một người khỏe mạnh có trọng lượng lớn gấp đôi anh ta, chạy như ngựa, trèo như chó, kêu be be như dê, mà còn có thể đứng trên đầu ngón chân nhảy múa, mặc cho người cười lắc thế nào, đánh thế nào, đấm thế nào, lôi thế nào, trên mặt vẫn nở một nụ cười, thần nhiên khó hiểu, thậm chí còn có đôi chút xúc động.

Đến lúc làm động tác tự chọn, anh ta càng khiến cho các tuyển thủ khác chạy theo không kịp, anh ta say sưa hứng thú uống một bãi nước tiểu mà người cười đáí ra, việc giải khát thú vị khiến anh ta giơ ngón tay cái lên biểu hiện sự tán thưởng.

Anh ta lại đạt được số điểm cao nhất: 9,96 điểm.

Mấy người phục vụ đem ra một cái kim to dài sáng loáng đi lên sân thi đấu, châm kim tàn nhẫn vào lần lượt mười đầu ngón tay các tuyển thủ. Có người không chịu đựng được gào khóc trên sân, rút lui khỏi trận đấu. Các tuyển thủ khác tuy trợn mắt căm răng chịu đựng song mồ hôi ướt đầm lưng, các cơ co cứng lại, duy chỉ có Nguyên Báo vẫn điềm nhiên cười như bình thường, dịu dàng nhìn những người bị châm kim, ánh mắt chứa đựng sự khuyến khích, an ủi, dường như sợ đối thủ của mình không trụ lại được.

Đến khi những người phục vụ châm những chiếc kim vào ngực các tuyển thủ và cho xung điện, tất cả các tuyển thủ đều bị co giật, mắt trợn ngược, thất khiếu trào máu, hình hài dữ tợn, tóc tai dựng đứng. Riêng Nguyên Báo chỉ hơi lấm tấm mồ hôi nơi chóp mũi, vẫn mỉm cười như bình thường, thậm chí mắt còn nhắm lim dim tựa hồ như đang hưởng thụ khoái cảm.

Anh ta lại một lần nữa đạt được số điểm cao nhất: 9,97 điểm.

Một tấm thép nung đỏ được đưa vào sân thi đấu, từng vận động viên đều đi chân trần qua đó, mỗi lần như vậy tấm thép lập tức bốc khói xanh ngùn ngụt, giống như tiếng xèo xèo khi nướng thịt.

Lại có thêm hai vận động viên không thắng nổi sự giày vò ấy, gào rống thảm thiết, khóc lóc không ngớt loạng

choạng lui xuống, rời khỏi tấm thép nung rồi mà vẫn gào khóc không ngừng.

Những tuyến thủ còn lại, hoặc không nhúc nhích, dùng nhiệt độ cơ thể để làm cho nhiệt độ cao cục bộ giảm xuống, hoặc giẫy đạp như con tôm nằm trong vỏ, cố gắng giảm thiểu thời gian dừng lại của mỗi chân trên tấm thép nung.

Nguyên Bảo giành thắng lợi dễ như đi dạo trong sân, chấp tay sau lưng nhảy lên tấm thép, chỗ nào nóng đỏ thì đứng đến chỗ ấy, đợi màu hồng hơi chuyển sang màu đen liền giơ chân đứng đến chỗ càng hồng càng sáng. Bàn chân của anh ta đen kịt lại nhưng mặt lại đỏ lên. Khuôn mặt rực đỏ lên như vừa uống rượu xong.

Với phong độ tuyệt vời và sức chịu đựng lâu nhất của mình, Nguyên Bảo đã đạt được số điểm cao nhất là: 9,98 điểm.

Từng cái bể cá bằng thủy tinh rất to được đưa ra sân thi đấu, mỗi một vận động viên đều phải nhảy xuống, lặn xuống tận đáy bể, giống như động tác bơi của những con cá. Sóng nước dập dờn, từng luồng bọt khí nổi lên trên mặt nước, trôi bồng bềnh rồi vỡ tan.

Từng phút từng giây trôi qua chậm chạp, đã có một vận động viên đầu tiên nổi lên, há miệng ngáp ngáp lấy hơi như cá, ướt đầm đìa chán nản trào ra khỏi bể.

Lại một vận động viên khác trào ra, một chân đá vỡ cái bể, khối nước trắng xóa đổ trào ra ngoài. Trọng tài phạt

anh ta thê đỏ, anh ta quay lại vung nắm đấm về phía trọng tài gào ầm ĩ, bị các đồng đội thân sắc u ám lôi đi, quần khăn lông quanh người vừa gào vừa thét hăm hăm diu xuống sân.

Lại một vận động viên nữa nhảy ra...

Lại một vận động viên nữa vọt ra khỏi mặt bể...

Trong bể cá lúc này chỉ còn lại vài vận động viên đang theo dõi lẫn nhau, kiên trì không ai nhường ai.

Nhiệt độ nước trong bể đang giảm xuống, dần dần trở nên long lanh, trong suốt, dần dần trở nên bóng loáng, cứng dần...

Trong khoảnh khắc khi cả mặt nước đang sắp đóng băng thì các vận động viên còn lại vội phá lớp băng để ngoi lên, thân hình của các vận động viên đang từ màu đỏ trở nên tím tái, ngất xỉu ngã lăn xuống đất, sau đó được mọi người cáng đi.

Trong cái bể cá đóng băng giờ chỉ còn mỗi Nguyên Báo và một vận động viên khác, họ giống như những con ruồi bị phủ lớp hổ phách bên ngoài, mọi thứ như ngưng đọng lại, lông tóc có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Lớp băng dần dần tan chảy, vận động viên kia từ dưới đáy bể cố hết sức dùng tứ chi bò lên mặt nước, được các nhân viên thuộc đội cứu hộ vội vã kéo ra, thực hiện động tác cấp cứu ngay tại hiện trường, trong khi đó Nguyên Báo vẫn còn lắc đầu ngoáy móng hết sức vui vẻ, anh ta lao lên dùng thân mình đập vỡ lớp băng giống như một cái vảy cá tỏa sáng lấp lánh.

9, 99 điểm - bảng điểm điện tử đồng loạt hiện lên số điểm giống hệt nhau.

Nguyên Bảo nhanh thoăn thoắt vả vào miệng mình, vả vừa nhanh vừa mạnh. Các vận động viên khác tuy cũng miễn cưỡng đánh, song cho dù là về trình độ kỹ thuật điêu luyện hay sức mạnh phi phàm, họ đều thua xa Nguyên Bảo. Có người căn bản không đánh nổi - cho dù mặt cũng không phải là nhỏ. Có người vẫn kiên trì từng chút một, nhưng không phải là đánh không chuẩn mà là đánh mãi cũng không làm cho cái mặt đỏ lên được.

Nguyên Bảo đánh đến mức mặt trở nên tím tái, lớp da dày trên mặt sưng lên như tờ giấy mỏng trong suốt vậy.

10 điểm!

Toàn thể hội trường náo động, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên không dứt. Tất cả người xem vốn phất cờ thổi kèn kêu gào cho vận động viên nước mình thì nay đều chuyển sang cổ vũ cho Nguyên Bảo. Đội cổ vũ cũng chuyển hướng toàn bộ sang Nguyên Bảo, hò hát nhảy múa chúc mừng Nguyên Bảo với đủ thứ ngôn ngữ nhiều nước, đủ mọi cách thức khác nhau.

Nguyên Bảo với thắng lợi rực rỡ tự tin bước vào vòng thi đấu cuối cùng thực hiện tiết mục tự chọn.

Các đối thủ khác người thì bắt mèo bỏ vào ống quần buộc chặt, người thì dùng răng cắn dây thừng để kéo xe tải, người thì dùng tay không chém vỡ một chiếc ti vi, có kẻ còn đưa ra một con hổ, đưa đầu vào trong cái

miệng đỏ lôm mầu máu của con hổ, đưa tay ra gỡ ngựa cho nó.

Nguyên Bảo bước ra sân thi đấu, cả hội trường lập tức trở nên yên lặng, đến cả đội cổ vũ cũng ngừng kêu gào ca múa thổi kèn đánh trống, ánh mắt của cả trăm nghìn người đổ dồn vào Nguyên Bảo.

Nhưng chỉ thấy anh ta mỉm cười, ung dung tự tại thậm chí có phần ương bướng khi cầm một con dao chặt xương nhọn sắc lạnh, ngẩng cổ lên, rồi từ từ khứa một vòng cung ở cổ mình, máu từ vết thương nhỏ xuống đầm đìa. Anh ta hạ dao xuống, dùng hai tay lột ra phần da ở cằm và lên đến hai cái tai, rồi vô cùng cẩn trọng xé ra.

Da mặt bị lột ra giống hệt như ve sầu lột xác, vẫn còn nguyên vẹn hình dạng, không hề có chút tổn hại.

Anh ta lại tiếp tục bóc, đến phần miệng, rồi đến phần mũi, lúc gặp chỗ nối lưng nhùng của các đoạn cơ Nguyên Bảo liền dùng dao cắt đứt những sợi cơ ấy, rồi lại tiếp tục bóc.

Cả hội trường đều im phăng phắc, ngay cả các vận động viên sức tàn lực kiệt biểu diễn cũng phải ngừng lại, trợn mắt há mồm nhìn Nguyên Bảo.

Đang bóc đến phần mắt, thì trọng tài chính đi đến nói: “Dừng lại ở đây đi, anh thắng rồi, anh hoàn toàn xứng đáng trở thành nhà quán quân.”

Đôi mắt bị lột da che khuất của Nguyên Bảo vẫn điềm nhiên nhìn mọi người, ánh nhìn lóe lên vẻ giễu cợt, bỗng Nguyên Bảo rút mạnh một phát, máu thịt bầy nhầy,

tất cả các bộ phận trên khuôn mặt đều được trưng ra trong tay của anh ta.

Cả hội trường âm vang tiếng vỗ tay xen lẫn tiếng kêu kinh ngạc, tiếng nhạc cổ động nhất tề nổi lên.

Nguyên Bảo ngẩng cao khuôn mặt không chút sinh khí, không chút xúc cảm, y như một tấm cao su quay về phía khán đài, sau đó vút các thứ sang một bên, khuôn mặt đáng sợ, năm giác quan đều trống hoác.

Do đường truyền vệ tinh gặp sự cố nên âm thanh trong tất cả ti vi đột nhiên im bật, chỉ thấy mỗi hình ảnh.

Hàng trăm hàng nghìn khán giả theo dõi qua ti vi chỉ thấy khán giả trong sân thi đấu gào thét, nhảy múa, khua tay múa chân như phát cuồng, nhìn thấy Nguyên Bảo và các đối thủ của anh ta cùng trọng tài bắt tay nhau, thì thầm mấy câu, nhưng gào thét những gì, nói những gì thì họ tuyệt nhiên không nghe thấy.

Trên bục nhận giải thưởng, Nguyên Bảo đứng trên bục quán quân cao nhất, người đạt giải thứ hai và thứ ba lần lượt đứng ở hai bên anh ta.

Một vị lão thân sĩ tiến đến cùng hai cô gái người Nhật Bản trao giải thưởng cho bọn họ.

Ông ta đeo chiếc huy chương vàng vào cổ Nguyên Bảo, rồi lại trao cho Nguyên Bảo chiếc cúp vô địch màu vàng sáng lấp lánh, bắt tay anh ta, rồi khom lưng cúi chào, tỏ ý vô cùng kính trọng.

Khi vị lão thân sĩ trao giải cho vị trí thứ hai và thứ ba, Nguyên Bảo giơ cao chiếc cúp ra bốn phía cảm tạ

khán giả. Không thể nghe thấy gì cả, Nguyên Bảo biểu hiện điều gì cũng không nhìn rõ, chỉ để lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc: Một người không có mặt đang nâng cao chiếc cúp vô địch.

Người không mặt ôm chiếc cúp vô địch, đứng nghiêm trang.

Trên màn hình rợp lên các biểu ngữ khác nhau, các lá cờ màu sắc khác nhau.

Người không mặt chăm chú nhìn vào lá cờ xa nhất.

Các ống kính đều chĩa vào người không mặt, đến gần, lấy cận cảnh khuôn mặt, tựa hồ như những ống kính ấy đang cố gắng tìm trong hai hố mắt đen ngòm của người không mặt một chút ánh sáng.

Các màn hình phía dưới đều không bỏ lỡ thời cơ, đều cho những dòng chữ màu trắng chạy không ngừng:

“Tin nhanh từ Sapporo Nhật Bản, vận động viên Đường Nguyên Bảo của nước ta trong giải đấu sức chịu đựng toàn thế giới đã giành được giải quán quân... vận động viên Đường Nguyên Bảo của nước ta trong giải đấu sức chịu đựng toàn thế giới đã giành được giải quán quân... vận động viên Đường Nguyên Bảo của nước ta trong giải đấu sức chịu đựng toàn thế giới đã giành được giải quán quân...”

Trong thành phố nóng ran, khô khốc, không nhìn thấy bóng một cái xe nào, cũng không nhìn thấy bất cứ một hoạt động sống nào. Các cửa hàng, công sở đều đóng

cửa im lìm, quây các dãy hàng rào i nóc sáng trắng. Ánh nắng mặt trời gay gắt thiêu đốt, trên các con đường, ngõ hẻm đều vắng tanh vắng ngắt. Từ đằng xa, trong cái chói chang vô cùng của ánh nắng bỗng có một con lốc bụi tung đến. Con lốc bụi cuộn lại, chuyển động trên không trung, sinh trưởng với tốc độ ngày càng cao. Con lốc càng tiến đến gần càng bụi bặm, bao phủ khắp nơi, hình thành nên một cái chóp nấm cực lớn, che lấp cả bầu trời, dày đặc đục ngầu, không ngừng tăng lên, chia tách ra, cuốn tròn lại, tích lại thành từng lớp từng lớp, giống như nước thép đang sôi sục, hay như bọt nước đang trỗi lên.

Cả thành phố tối sầm lại, bóng tối của đám mây nấm to lớn quét qua các tòa nhà, đường phố, khu dân cư, công viên, hồ nước...

CHỖ GỌI TÔI LÀ NGƯỜI

Chịu trách nhiệm xuất bản
TRUNG TRUNG ĐÌNH
Chịu trách nhiệm bản thảo
PHẠM SÔNG HỒNG

Biên tập	Nguyễn Thị Anh Thư
Biên tập viên Nhã Nam	Thu Hằng
Thiết kế bìa	Hà Dũng Hiệp
Trình bày	Đức Thắng
Sửa bản in	Thùy Hương

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel: 04 38222135 | Fax: 04 38222135
E-mail: nxbhoinhavan@hn.vnn.vn

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÀ NAM

1B/IF1 Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội
Điện thoại: 04 35146875 | Fax: 04 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 08 38479853 | Fax: 08 38443034
Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

In 2.000 cuốn, khổ 14x20,5cm tại Công ty Cổ phần In Truyền thông Việt Nam.
Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 124-2010/CXB/29-07/HNV và quyết định xuất bản số 115/QĐ-NXB HNV của Nhà xuất bản Hội Nhà Văn ngày 3.2.2010. In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2010.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhà Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lỗi. Mong quý độc giả hãy cần thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.

Để rửa mối nhục thất bại của dân Trung Quốc trên đấu trường võ thuật quốc tế, một tổ chức dân gian tự xưng là Ủy ban Tổng động viên nhân dân toàn quốc, gọi tắt là Tổng hội, nỗ lực lần theo manh mối quyết tìm cho ra truyền nhân của phái Đại Mộng Quyền, tương truyền là môn phái thượng đỉnh có thể mượn lực chế nhân, vô địch thiên hạ.

Tình cờ, bọn họ nhận ra anh chàng đạp xe xích lô tên Đường Nguyên Bảo ở ga Bắc Kinh chính là người thừa hưởng bí kíp võ thuật. Và thế là, vô số màn hoạt náo bi hài đã được bày ra dưới ngòi bút của ông vua "văn học lưu manh" Trung Quốc.

Đây ấp tính biểu tượng và những đặc trưng văn hóa, xã hội không kèm giải thích, cuốn sách là một thách thức với cả những độc giả đã trót say mê thể giới nghệ thuật độc đáo, kỳ dị của Vương Sóc.

"KHÁC LẠ ĐẾN MỨC KHÓ CHỊU... CỐT TRUYỆN ĐƠN GIẢN, MẶC DÙ NÓ ĐÃ LẠC BƯỚC VÀO SỰ CƯỜNG ĐIỀU HOANG ĐƯỜNG PHÓNG TÚNG ĐẾN ĐỘ ĐÁNG KINH NGẠC..."

- USA Today

"VƯƠNG SÓC, ĐƯỢC COI NHƯ 'KEROUAC' CỦA TRUNG QUỐC'... VỚI HÀI KỊCH SIÊU THỰC NÀY MANG ĐẾN MỘT KẾT THÚC ĐẬM TÍNH KHÀI HUYỀN."

- The Economist

“NGUỜI KHÁC NHAU ÔM ĐỘNG CƠ VIẾT TIỂU THUYẾT KHÁC NHAU. ĐA SỐ TIỂU THUYẾT KHÔNG CẦN PHẢI NHÌN NHẬN MỘT CÁCH NGHIÊM TÚC. NẾU CỨ KHẲNG KHẲNG MUỐN HỎI CÂU VÌ SAO, CHỈ CÀNG KHIẾN ĐẦU ÓC MÌNH RỐI LOẠN.

NÓI THEO MỘT Ý NGHĨA NÀO ĐÓ, TÔI LÀ NGƯỜI KHÔNG CÓ ĐẦU ÓC, CÀNG KHÔNG PHẢI KẼ DỐC HẾT TÂM SỨC, CẦN MẮN MIỆT MÀI. THOẠT TIÊN HIỂU RA ĐIỂM NÀY, MỌI NGƯỜI MỚI CÓ THỂ TRÁNH VIỆC TỰ MÌNH DẪN VẬT.

TÔI ĐỀ NGHỊ BẠN HÃY XEM THỨ NÀY LÀ MỘT MÓ CÀN XIÊN BÁT NHÁO.”

- VƯƠNG SÓC

www.nhanam.vn

MUA BÁN SÁCH GIÁ

LÀ GIẾT CHẾT
SÁCH THẬT

Giá: 63.000đ

